JENNY RANGER

Moșia arborilor de piper

Traducerea și adaptarea în limba română de
ADINA CĂLIN

ALCRIS

Capitolul 1

Luminile apusului erau atât de fabuloase, încât niciun artist n-ar fi reușit să surprindă suficient de expresiv culoarea pură a norilor care doar în câteva secunde se transformă în nuanțe ale infernului. Doar râul liniștit putea oglindi metamorfoza cerului; din când în când, suprafața lucioasă a apei era tulburată de câte o musculiță sau vreo altă gâză, iar culorile reflectate creau un amestec deosebit. Singurul spectator al acestui tablou oferit de natură nu privea nici cerul și nici celelalte transformări din jurul lui; își trase mai bine pălăria pe ochi și se apropie de poarta șubredă care fusese cândva vopsită în verde. Trecuseră ani buni de când se apropiase cineva cu o pensulă de ea; ploaia, vântul și în principal soarele făcuseră vopseaua să se degradeze și să se cojească. Gardul de sârmă era rupt în unele locuri, dar fusese peticit suficient cât să țină oile și diverse animale afară; buruienile înalte se întindeau peste tot, iar grădina era împrejmuită cu arbori de piper. Tânărul care se coborî încet din camionetă nu luă în seamă starea în care se afla poarta de lemn și nu dădu atenție scârțâitului produs de aceasta, însă zgomotul fu recepționat de bărbatul care se afla pe verandă. Deschise ochii și mormăi un salut, în timp ce nou-venitul își zvârli pălăria cu boruri

largi, pătată de ulei, și se așeză pe un scaun. Bărbatul mai în vârstă îl privi întrebător:

– Ai reușit?

– Da.

– Un preț bun?

– Bineînțeles. Ca de obicei, ai ales momentul perfect. O să ajungi milionar zilele astea, Pop.

– Erau niște miei buni, murmură potențialul milionar, ca și cum asta ar fi explicat totul, apoi aruncă o privire spre grajduri și continuă: și mai sunt destui.

Tânărul râse, dezvelindu-și dinții perfect albi:

– Cu siguranță, nu trebuie să te desparți încă de ei, nu? Cecul de azi o să țină lupul departe luni bune.

Bătrânul continuă să-și privească moșia, odihnindu-se după o zi lungă de muncă, în timp ce tânărul culese un ciorchine de struguri pe care îi ciuguli mulțumit. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, se întoarse pentru a-l privi cu drag pe bărbatul de cincizeci și ceva de ani, cu părul cenușiu des și sprâncene stufoase sure ce umbreau ochii albaștri pătrunzători. Erau multe riduri în jurul acelor ochi, unele datorate vârstei, altele vieții petrecute în aer liber. Cei mai mulți locuitori din ținut îl considerau pe Gerald Delaney un bătrân morocănos și răutăcios. Era încăpățânat, verifica foarte atent toate facturile și refuza să plătească un cent în plus pentru ceva ce nu cumpărase. Unii comentau și spuneau că dacă n-ar fi fost așa de zgârcit, ar fi reparat casa în care locuia și care arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a se dărâma și n-ar mai fi folosit mașinile acelea vechi și zgomotoase. Alții, care știau mai bine, admirau tractoarele, plugurile și restul noutăților în materie de utilaje pentru fermă, care se aflau în hangarele bătrânului. Și exista și o a treia categorie de oameni care știau mai multe, dar nu îndrăzneau să vorbească despre

asta și care se gândeau la cecurile care îi salvaseră de la un dezastru financiar. Doar directorul băncii cunoștea exact situația și-l admira și respecta pe bărbatul care-i ajuta pe cei necăjiți, dar care dorea să-și păstreze anonimatul. Câteodată, când semna unul dintre acele cecuri, Gerald Delaney, sau Pop, cum i se spunea de fapt, rămânea câteva clipe pe gânduri, privind razele de soare. Îl avea doar pe Rob, fiul singurei femei pe care o iubise în tinerețe, care locuia acum cu el. Rob era trecut în testament, așa că bătrânul se putea ocupa de aceste acte de caritate, după cum mormăia el când își punea semnătura pe vreun cec. Rob Fraiser, își privea din când în când tovarășul, gândindu-se la aceste lucruri și doar când se întunecă făcu prima mișcare. Își întinse picioarele și se sprijini cu mâinile sub cap, de casă.

– Apropo, Pop, Bill mă întreba dacă ai primit scrisoarea. Voia să știe despre lucerna aia pe care o aveai de vânzare.

– Nu știu. N-am verificat cutia poștală, încă.

– A ajuns de trei zile!

– Nu-i nicio grabă.

– Ar trebui să-ți fie rușine, zâmbi Rob, ridicându-se. Ar putea fi probleme importante.

– Cum ar fi?

– Alte cecuri, invitații...

– Invitații unde?

– Te porți foarte ciudat în seara asta, Pop!

– Mi-e foame. Du-te tu, băiete, și adu corespondența, adăugă Pop, continuându-și contemplația.

Rob îl privi, zâmbi din nou și intră în casă pentru a aprinde luminile și pentru a căuta plicurile. Le descoperi în cutia de pâine, aruncate neglijent printre cele trei pâini pe care nici nu le scosese din pungă. Rob zâmbi, văzând crusta de mucegai care apăruse pe

ele. Astea ar fi trebuit să ajungă la bucătărie, dar cu siguranță Pop uitase de ele, iar Sam nu-l întrebase nimic; lucru care ar fi explicat cantitatea redusă de pâine pe care o avuseseră în ultima vreme la masă. Începu să sorteze plicurile. Erau facturi, reclame, chitanțe și câteva scrisori sigilate pe care le duse pe verandă. Lumina bruscă îl făcu pe Pop să clipească de câteva ori. Nu păru interesat de grămada de plicuri ce-i ateriză în brațe.

– Cine a scris toate astea? întrebă el. Sper că nu e nevoie să răspund la vreuna. Nu-mi place să scriu scrisori! E gata masa?

– Imediat o să fie gata.

– Sam se descurcă din ce în mai rău. A pierdut complet noțiunea timpului, bombăni el. Câteodată îmi doresc să avem o menajeră.

Rob râse cu poftă la această perspectivă.

– Până e gata, ai putea să te uiți printre scrisori, sugeră el, întinzându-se după alt ciorchine de struguri.

– O să te doară burta, comentă Pop, răsfoind plicurile. Se uită la toate, apoi le aruncă pe podea. Păstră una singură pe care o citi de două ori, și spuse: asta e de la Marie.

– ?Și, cine e?

– Cumnata mea. M-ai auzit vorbind despre ea, desigur.

– Niciodată, comentă Rob.

– Credeam că ți-am spus. Oricum, bătrânul Fred a murit.

– Și cine e bătrânul Fred?

– Fratele meu mai mic. Făcu o pauză, iar tânărul îl privi, încercând să deslușească vreun semn de mâhnire, dar nu se putea citi nimic pe fața lui Pop. N-aveam multe în comun, era mai tânăr decât mine. Bietul Fred, adăugă, făcând din nou o pauză. Întotdeauna mi-a părut rău pentru soția lui. Da, Fred. Nu, Fred. Era cam moale. Fred spunea că e liniștită. Eu nu credeam asta. îi era frică de el. El era șeful. Aveau doi copii, un băiat și o fată.

Asta era cealaltă față a familiei Delaney, își spuse Rob, zâmbind.

– Vrea să știe dacă poate să vină aici, continuă Pop.

– De ce Dumnezeu vrea asta? întrebă Rob, privindu-l fix.

– Casa nu e a lor. Fred a murit dintr-o dată și a lăsat o mulțime de datorii. Fata lucrează, dar salariul ei nu e suficient pentru toți trei. Sunt cam necăjiți. Marie se oferă să facă pe menajera în schimbul unui acoperiș deasupra capului. E amuzant, tocmai spuneam că aș vrea să avem o menajeră.

– Dar e ridicol! exclamă Rob.

– De ce?

– N-avem nevoie de femei și de copii aici!

– Nu, n-avem, fu Pop de acord și se uită din nou pe scrisoare. De copii poate, dar nu și de Marie. Deși e adevărat, n-o cunosc prea bine. Se încruntă, uitându-se din nou la ceas; și el și stomacul îi spuneau că era trecut de mult de ora de masă. Poftim, citește-o și spune-mi ce crezi.

Rob citi rândurile înghesuite și se încruntă; îi suna ca o scrisoare de cerșeală. Marie Delaney vorbea despre problemele în care se aflau ea și cei doi copii. Soțul ei trăise fără să se gândească la ce avea să se întâmple în cazul în care el murea. Erau unele propoziții care-l enervau. "Fred spunea întotdeauna că ne vei ajuta, iar dacă nu poți, Gerald, poate ne dai o idee." Era evident la ce fel de idee se gândea. "Fred era cel care lua întotdeauna deciziile. Nu știu ce să fac. N-avem cum să rămânem aici și sunt convinsă că viața la țară e mult mai ieftină. Jean nu e prea încântată că-ți spun asta, dar ești singura rudă a lui Fred și ești unchiul ei. Jean lucrează în oraș, dar suntem o mare povară pentru ea".

– Cine e Jean? întrebă Rob.

– Fiica.

– Oh! După părerea mea, scrisoarea asta conține o mulțime de

insinuări! Și apropo de Fred, care nu pare să fie foarte jelit, de cât timp a murit? Răsfoi paginile din nou. " Acum două luni. Fred știa câte ceva", nu-mi place fraza asta, "spunea mereu că ai ceva bani puși deoparte".

Pop chicoti.

– N-o cunoști pe Marie. Nu se exprimă foarte bine. El era cel care stătea în față mereu.

– Uite încă una. "Cred că ai o casă mare și te-am ajuta s-o întreții". Auzi! pufni Rob, înapoindu-i scrisoarea. Speră să vină aici și să trăiască înconjurați de lux tot restul vieții. Cred că o vor duce bine pe banii tăi. Nu-mi place asta, Pop, adăugă el, în vreme ce bătrânul îl privea. Și-apoi, ăsta nu prea e locul potrivit să inviți niște orășeni. Mai ales niște femei.

– Ce e în neregulă cu el?

– Păi, în primul rând, nu e niciodată ordine...

– Jumătate din dezordine e făcută de tine, protestă Pop.

– Nu contează de cine e făcută, dar întotdeauna a fost, pentru că ne place așa!

– Așa e!

– Dacă ar veni, probabil că ar schimba totul, continuă Rob morocănos, imaginându-și cum și-ar vârî femeile nasul peste tot. Nu face asta, Pop. Trimite-le niște bani, dacă vrei, scrie-le și spune-le că regreți moartea fratelui tău și las-o așa. Nu te-au mai deranjat înainte să se întâmple asta, n-ai pomenit până acum de o familie, așa că, de ce au apărut tocmai acum?

– Din cauza morții lui Fred.

– Exact. Uite-l și pe Sam cu masa.

– Exact la timp, bombăni ironic Pop, ridicându-se și îndreptându-se către sufragerie. Mâncau acolo pentru că era aproape de verandă, unde petreceau cea mai mare parte din timp.

În vreme ce golea farfuria umplută cu friptură de oaie, cartofi fierți, dovleac și fasole, Gerald Delaney se gândea la fratele lui, la soția acestuia și la copii. El și Fred, care era cu zece ani mai tânăr, nu semănaseră deloc. Diferența de vârstă îi separase întotdeauna. Fred fusese mereu cel mai slăbuț și mai firav și invidiase întotdeauna fizicul fratelui său mai mare. Acest complex de inferioritate îi ascuțise limba. Lui Fred îi plăcea orașul, fratelui său, nu. De asemenea, Fred o plăcuse pe Marie. O femeie micuță, se gândi Pop, cu furculița în farfurie. Fred n-ar fi plăcut o femeie mai puternică decât el. De fapt, Marie reprezenta tot ceea ce Pop nu suferea la o femeie. Era atât de diferită de mama lui Rob. Chiar și după atâția ani, ochii i se umeziră doar amintindu-și de ea. Fusese unica dragoste, lumina din viața lui, cu toate că nu-i aparținuse niciodată. Robert Fraser fusese norocosul, cel puțin câțiva ani, apoi a plecat, lăsându-și copilul în mâinile celui mai bun prieten. Bărbatul care a iubit acel copil pentru că era fiul lui Elizabeth. Pop se gândi la copii. Pe băiat nu-l văzuse niciodată pentru că se născuse după ultima lui vizită la Melbourne. Acum zece sau unsprezece ani, oare? Unsprezece. Fata era mică, frumușică în felul ei, dar foarte tăcută. Se datora probabil atitudinii dominante a tatălui, se gândise Pop la acea vreme.

– Marie ar putea fi o bucătăreasă mai bună decât Sam, murmură el, zâmbind.

– Încă te mai gândești la asta? se răsti Rob.

– Și de ce n-aș face-o? spuse Pop, împingând farfuria într-o parte. Doar sunt rudele mele și ar trebui să-i ajut, dacă pot.

Rob înțelegea ce se petrecea în mintea bătrânului. Marie era cumnata lui, copiii erau nepoții lui, moștenitorii de drept ai averii pe care o deținea. N-aveau la cine să apeleze și era normal să se întoarcă spre el pentru ajutor. Acest lucru n-avea cum să treacă neobservat în

fața unui om ca Pop. A știut din primul moment în care citise scrisoarea că-l atinsese la o coardă sensibilă. Dar nu voia ca bătrânul să acționeze sub acest impuls și apoi să regrete.

– Promite-mi că vei cântări foarte bine lucrurile înainte să iei o decizie, spuse tânărul. Sunt niște străini și poate va fi un dezastru să locuiești cu ei! Nu uita că sunt orășeni și-s foarte diferiți de noi; acolo unde trăiau aveau toate condițiile, apă caldă și rece la robinet, o baie și o bucătărie modernă. Știi cum arată unele din casele alea. Numai inox și culori dulci pe pereți! Au avut mijloacele de transport la ușa casei, magazinele la o aruncătură de băț, teatre, plaje, tot ceea ce noi n-avem aici!

Pop ciugulea tacticos câteva boabe de struguri.

– Avem mai multe decât au avut ei vreodată, spuse el sec. Avem plajă. Nu-mi spune că n-avem, înoți acolo de ani de zile. Avem soare. Aer curat. Lapte, lapte bun, direct de la vacă. Fructe. Apă curată...

– Dintr-un rezervor de douăzeci de mii de litri, murmură Rob.

– Avem și noi drumuri, doar ajungi la Murra Creek într-un timp record! Avem telefon. Poșta vine de trei ori pe săptămână. O casă în care încap două familii. Bucătăria cu un cuptor suficient de mare încât să frigi un tăuraș.

– Ceva la care Dante nici n-a visat!

– Nu l-am cunoscut pe tip, spuse Pop nevinovat. Cine e?

Rob râdea:

– Hai, continuă lista de avantaje.

– Orice copil ar fi fericit aici, continuă Pop serios. La copii mă gândesc, fiule. Nu la Marie. Va trebui s-o suportăm și pe ea, dacă îi vrem pe ceilalți doi. Închipuie-ți cât de fericit va fi băiatul aici. Propriul lui cal. O grămadă de animale…

– Poate să fie un plângăcios căruia nu-i plac animalele, interveni Rob ironic. Și-apoi, n-avem școală. Și nici să nu te gândești să-l trimiți

la vreun internat, n-o să meargă.

– Fata poate că o să-mi coasă ciorapii și cămășile. Și pe ale tale. Iată avantajele mele, fiule, dar până acum sunt toate de partea lor. Nu-i cunoaștem, așa-i? Poate că seamănă cu Fred. Oribilă variantă! Va trebui să așteptăm, să vedem. Ochii îi străluciră. Știu la ce te gândești, Rob. Nu te teme, nu sunt prost. Nici n-o să arunc banii fără vreun motiv serios. Doar știi cum mi se spune în oraș, Bătrânul Zgârie-Brânză! Știu. Cu ce ți se pare că seamănă casa?

– Cu un hambar vechi, răspunse prompt Rob, râzând.

– Exact. Și eu cu ce semăn când sunt în hainele de lucru?

– Cu un vagabond, adăugă tânărul, surâzând.

– Și nici tu nu ești prea departe, adăugă celălalt. Aratăm de parcă am fi niște săraci, nu-i așa? N-avem nimic de cheltuit pentru casă sau pentru noi. Suntem niște amărâți care-și duc zilele din cultivarea pământului și tot ce scoatem din el investim în mașinării, semințe, fertilizatori și altele, pentru a ne menține ocupația.

Rob îl privi drept în ochi:

– Înțeleg unde vrei să ajungi, spuse el, oftând.

– Îmi pare bine. Nu-mi vine să cred că Fred a cheltuit tot ce avea fără ca soția lui să știe. Poate că l-a ajutat și ea. O să așteptăm să vedem. Acesta fusese un discurs foarte lung penru Pop. Tu trebuie să stai liniștit, fiule. N-o să fii niciodată sărac, iar eu am mai mult decât e necesar. Dar Marie și copiii ei nu vor primi nimic, dacă nu merită. Dacă vor merita, ei bine atunci o vor duce bine tot restul vieții. Nu pot să le refuz asta nepoților mei. O să le facă bine ca după viața petrecută la oraș să aibă cincisprezece mii de acri unde să se joace.

– Stai un pic, interveni Rob, sprijinindu-și coatele pe fața de masă pătată. Câți ani are fata? S-ar putea să nu mai vrea să se joace.

– Are cam... sunt zece ani de când n-am mai văzut-o...zece și cu

nouă...nouăsprezece sau douăzeci.

Rob fluieră:

– Și ce-o să facă după ce-ți va fi cârpit ciorapii și cămășile?

Pop îl privi amuzat:

– Probabil că va curăța pe aici.

– Dacă face asta, eu mă mut!

– O să te căsătorești cu Valerie. Atunci va trebui să fii ordonat. Ai putea să le faci cunoștință. Să răspândești vestea. Suntem niște sărăntoci când ajunge aici familia Delaney.

– Oricum, asta suntem pentru majoritatea celor din zonă. Deci, asta e hotărârea ta finală?

– Clar. E cel mai bun lucru pe care-l pot face, Rob.

– Dacă e așa, atunci sper că vei face așa cum ai spus și vei fi atent, spuse tânărul, privindu-l pe sub gene. S-ar putea să nu vrea să rămână când or să vadă cum arată locul.

– Dacă n-or să vrea, ei vor fi cei care pierd pe termen lung.

***

Se schimbară scrisori și totul fu aranjat pentru sosirea celor trei, însă mai erau câteva săptămâni până atunci, iar Rob era recunoscător pentru asta. Încă nu se putea obișnui cu ideea acestor intruși care veneau pentru a se stabili în casa lui și a lui Pop, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Marie Delaney trimisese multe scrisori și era clar că se aștepta să se mute într-o casă cu toate condițiile. Pop ridica din sprâncene și era din ce în ce mai hotărât ca până în momentul în care cumnata și nepoții lui nu se vor dovedi merituoși, să nu le dezvăluiască adevărata situație financiară pe care o avea.

N-aveau să simtă lipsuri, dar trebuia să existe o delimitare între confort și lux. Într-una dintre scrisori, Marie întreba dacă era nevoie să aducă mobila și lenjeria cu ea, sau putea să se dispenseze de ele. Pop privise încurcat dulapurile murdare și rafturile goale, apoi îi spuse să-și aducă toată lenjeria și chiar toate tacâmurile și alte obiecte de acest gen, pentru că el și cu Rob cumpăraseră doar strictul necesar. Era adevărat; aveau câteva căni câștigate la diverse târguri, dar nu mai fuseseră curățate de atâta vreme încât le mută rușinat de pe un raft pe altul, încercând să facă ordine. Când într-un final fixară data sosirii, primiră o scrisoare în care li se spunea că Nigel avea niște pete; putea fi pojar, nu era sigură: "Fred ar fi știut!". Așa că plecarea lor fu puțin întârziată. Apoi Marie le scrise și spuse că vor zbura din Melbourne direct la Dubbo, pentru a evita lunga călătorie cu trenul. Le spuse data și ora exactă a sosirii și-l rugă pe cumnatul ei să-i aștepte la aeroport.

– Și pe care dintre multele noastre mașini vrei să le folosești? îl întrebă Rob sarcastic.

– Evident nu pe a ta, răspunse bătrânul, amintindu-și mașina decapotabilă, ultimul cadou pentru Rob, de ziua lui. Pe ea scrie bogătași.

– Vrei să folosești "Bomba"? îl întrebă, iar Pop ezită.

– Crezi că reușesc să ajung până acolo și înapoi? E aproape moartă. Bateria nu merge, frâne n-are, doar trei cauciucuri...

– Oh, Jack o poate repara, spuse Rob, amintindu-i de mecanicul pe care-l plăteau să se ocupe de toate mașinăriile. Ar ajuta pentru a lăsa impresia potrivită, nu crezi? adăugă el, râzând.

În acea seară, înainte să plece spre Murra Creek, Rob privi câteva clipe vechea Bombă, numele pe care i-l puseseră mașinii care își făcuse treaba de-a lungul a multor ani, dar care acum era bună pentru fiare vechi. Nu mai fusese folosită de multe săptămâni, iar

interiorul era plin de pânze de paianjeni, praf, frunze și păr de câine, căci unul dintre câinii care păzeau vitele își făcuse culcușul pe bancheta din spate. Se întrebă dacă Pop va fi în siguranță în acea rablă în drumul spre aeroport. Răsuflă totuși ușurat; cu toate că exteriorul era dezastruos, motorul se afla în stare bună, gata să mai ruleze câteva sute de kilometri. Așa că după ce-i mai dădu câteva indicații mecanicului, se îndreptă spre mașina lui pe care o privi mândru. Fusese cel mai frumos cadou primit vreodată. Dar nu fusese chiar o surpriză. Pop obișnuia să facă astfel de cadouri costisitoare, iar Rob se întreba cum se va abține când vor veni cei trei. Se consolă cu faptul că-l cunoștea pe bătrân și știa cum era când îi intra o idee în cap. Dacă se hotărâse să aștepte șase luni sau un an pentru a vedea ce fel de oameni erau Marie și copiii, exact asta va face. Rob nu putea suferi ideea că cineva ar putea profita de tatăl lui vitreg.

– Credeam că te duci la Valerie, se auzi o voce în spatele lui. N-ar trebui să pleci? Nu-i place să aștepte. Și-apoi, nu e politicos! Și sper că o să faci cumva să dispară chestia aia. Nu pot să am mașini decapotabile pe aici, Rob.

– Dar e a mea! protestă tânărul, întorcându-se și privindu-l cu ochi mari. Cum o să mă mai deplasez, dacă nu pot s-o țin aici?

– Fie una dintre mașinării, fie asta... spuse bătrânul pe un ton ce nu lăsa loc la alte comentarii. Și abia în acel moment realiză Rob cât de serios era bătrânul Gerald cu planul lui.

Încă se gândea la asta două zile mai târziu în timp ce conducea rabla aceea pe drumuri prăfuite, împotriva voinței lui, spre aeroport. Deși încercase să evite această întâlnire, argumentele lui nu fuseseră luate în calcul. Iar acum apăsa cu furie pedala de accelerație, în speranța că va mai stoarce ceva din motorul obosit, în timp ce Pop stătea alături, îmbrăcat cu singurul lui costum bun. Fredona

privindu-și pământurile, căci tot ce-i înconjura era al lui, iar bătrânul era mulțumit de ce vedea. Încercase în felul lui să facă interiorul casei mai primitor: aruncase multe dintre lucrurile care zăceau prin camere și înainte să plece adunase un buchet de crizanteme din grădină și le pusese în mijlocul mesei, într-un vas de pământ. De asemenea, îi lăsase vorbă lui Sam ca masa să fie gata la întoarcerea lor. Se opriră în oraș pentru niște răcoritoare și pentru a lua corespondența și-și continuară drumul. Pop spera s-o recunoască pe Marie. Ar fi fost jenant să salute o altă persoană. Pe Jean n-avea cum s-o recunoască, pentru că evident crescuse, iar Nigel era chiar un străin. Opriră lângă un Sedan strălucitor. Mai erau câteva persoane care așteptau avionul, scrutând cerul cu privirea. Pop coborî din mașină, iar Rob aprinse o țigară și se apropie de el.

– Iată că sosește!

Undeva în sud-vest se vedea un punct negru. Aeronava se apropie și ajunse curând la capătul pistei, încetinind treptat. Rob surâse, observând emoția care-l cuprinsese pe bătrân, care-și aranja cravata, pantalonii, pălăria.

– Nerăbdător? îl întrebă.

– Mi-e frică să nu salut altă persoană, mărturisi Pop, apoi privi atent cum se opriră motoarele avionului.

O micuță însoțitoare de bord ieși pentru a verifica dacă totul este în regulă apoi, rând pe rând, pasagerii coborâră, mai mult sau mai puțin recunoscători că atinseseră din nou pământul. Deodată Pop zâmbi ușurat:

– Iat-o pe Marie!

Normal, se gândi Rob privind-o, era singura cu brațele încărcate și care se împiedică la coborâre. În spatele ei era o fată, dar nu le însoțea niciun băiețel.

– Ea trebuie să fie Jean, murmură Pop, încruntându-se puțin. Dar

unde e Nigel? Se îndreptă spre ele strigându-le și, auzindu-și numele, doamna Delaney se întoarse și se grăbi să ajungă la el, moment în care poșeta, două reviste și un cufăraș mic căzură la pământ.

– Oh, ce neatentă sunt! Bună, Gerald! Ridică-le tu, Jean scumpo, te rog. Ce bine îmi pare să te văd din nou! A fost un zbor atât de neplăcut, nu știu ce goluri de aer, ni s-a spus, ce mai faci?

– Sunt bine, spuse Pop, aplecându-se să ridice cufărașul, căci i se părea că nepoata era deja mult prea împovărată. Jean? Bine ai venit în vest, scumpo. O privi atent, apoi zâmbi. Mă așteptam să fii mai înaltă. Unde e fratele tău?

– Oh! suspină Marie, pălind și uitându-se împrejur, alarmată. Unde a dispărut? N-a coborât încă? Oh, Jean...

– Vine imediat, mamă, o calmă Jean. Stai liniștită. Știi doar că pilotul i-a promis că va putea arunca o privire în cabină. Îmi pare bine să te văd, unchiule, adăugă ea, fără să ia în seamă privirea plină de reproș a mamei. Nu, n-avea de gând să-l pupe; doar era un străin pentru ea, chiar dacă îi era unchi. Nu era neliniștită de absența lui Nigel, dar se uită împrejur atentă, stând liniștită în timp ce fusta îi flutura în jurul genunchilor. Așteptându-l pe fratele ei, Jean îl observă pe tânărul din apropiere și-l privi încruntată. El îi zâmbi, iar fata se înroși și se întoarse cu spatele, luând revistele de la mama sa. În timp ce Pop vorbea cu Marie, Jean era conștientă de faptul că tânărul o analiza netulburat. Se întreba ce vedea la ea. O fată micuță, abia dacă i-ar fi ajuns la umăr, se gândi ea, chiar și cu acele sandale cu toc pe care le purta. Probabil că părul era atracția principală. Era șatenă și avea bucle frumoase. Cel puțin era conștientă de faptul că arăta bine azi. Hainele scumpe, la fel ca cele ale mamei ei, o ajutau în acest sens. Doamna Delaney insistase asupra acestui aspect. Îmbrăcându-se cu ce aveau mai bun la prima lor întâlnire cu Pop,

spera să-l impresioneze. Doamna Delaney începuse să se impacienteze de absența prelungită a lui Nigel și se întoarse spre Jean:

– Unde e Nigel? strigă panicată. Mi-ai spus că e în regulă, Jean.

– Uite-l că vine, veni replica fetei.

Se întoarseră toți spre avion și un zâmbet larg apăru pe fața lui Pop, privindu-l pe băiețelul care apăru în capul scărilor. Purta un costum de astronaut și avea chiar și o cască din plastic, un pistol cu laser într-o mână, o lanternă în cealaltă și o privire de drăcușor mulțumit, căci văzuse o mulțime de minunății. În spatele lui se afla pilotul, zâmbind. Marie oftă:

– Iartă-mă, Gerald. A vrut să se îmbrace cu aia, deși i-am spus că nu se cade și că nu e o ținută potrivită, dar Jean i-a luat partea, iar eu am rămas în minoritate. Sper că o să-l ții din scurt. De când s-a dus Fred, m-a pus de multe ori în dificultate, cu toate că de cele mai multe ori ascultă de sora lui. Chiar nu știu de ce am făcut un băiat, fetele sunt mult mai binecrescute și nu te fac de rușine în public!

– Salut! se auzi vocea micului astronaut. Suntem pe Lună, așa-i?

Pop se apropie, căci voia să-și vadă mai bine nepotul.

– Nu suntem pe Lună, fiule. Suntem pe Venus.

Jean oftă, privindu-l pe pilotul avionului ce se apropia de ei. Nigel se întoarse spre el și-i zâmbi.

– Mulțumesc pentru că mi-ați dat voie să mă uit la tot. A fost grozav! Abia aștept să-i povestesc lui Brian! O să moară de invidie! Salut, tu ești unchiul Gerald? întrebă el, scoțându-și casca, privindu-l pentru prima oară. Îl privi cu ochi nevinovați, ignorând șuieratul mamei lui de a-și aminti bunele maniere, apoi zâmbi cu gura până la urechi. Dădură mână și-i prezentă pe pilot și pe însoțitoarea de zbor.

– Îmi cer scuze, fiule, își aminti Pop brusc. Marie, el e Rob Fraser,

locuiește cu mine. Iar ea este Jean, nepoata mea.

Când Rob îi întinse mâna și o privi din nou, Jean se înroși iar. De data aceasta nu fu întâmpinată de niciun zâmbet, și nici nu se mira, la cum se purtase mai înainte. De ce nu-l prezentase mai devreme? Fusese foarte nepoliticos din partea ei când îi întorsese spatele cu câteva clipe în urmă, când el nu greșise cu nimic, fiind doar curios cum arată pentru faptul că urmau să locuiască împreună. Nu era foarte diferit de alți băieți; purta o cămașă în carouri descheiată la gât, o pălărie cu boruri largi și avea fața bronzată. Părea înalt, dar cum ea era foarte mică de statură, oricine îi părea înalt. Avea o strângere de mână fermă și-i lăsă impresia că era foarte puternic, apoi se întoarse spre fratele ei, zâmbind.

– Restul lucrurilor noastre or să vină cu trenul, explica Marie în timp ce se îndepărtau în sfârșit de pistă. Sper că vor ajunge săptămâna viitoare. Ce puternic e soarele aici!

Când ajunseră în parcare, doamna Delaney trecu pe lânga Bombă și se opri lângă Sedan, dar Pop o opri și deschise portiera, făcându-le semn să urce.

– Asta...asta e mașina ta? întrebă Marie, pe punctul de a leșina, uitându-se la bancheta cârpită.

– Ce chestie, mă așteptam la una mai mișto! exclamă Nigel, țintind-o cu pistolul. Jean a spus că sigur e una americană...

– Nigel, urcă-te, îi ordonă sora lui.

Jean observă privirile cu subînțeles pe care și le aruncară Rob și unchiul ei.

– N-o să ai nevoie de asta, Marie, spuse Pop, arătându-i umbrela. Poate doar să te ferești de soare. Dă-mi cufărașul, Jean, o să-l pun la picioarele voastre. Nigel, tu stai în față, cu mine.

Jean se urcă, strângându-și fusta în jurul picioarelor.

– Stau pe un arc rupt, se auzi o voce din față.

– Îmi cer scuze, spuse Rob serios. în afară de tractoare, mai avem doar o mașină pe care o folosim la moșie, dar nu e la fel de încăpătoare și de confortabilă ca asta. Mișcă-te puțin, Nigel, și sigur o să nimerești un loc fără arcuri.

– Avem mult de mers? întrebă doamna Delaney.

– Nu e departe deloc, interveni Pop, trântind portiera. Vreo șaptezeci de kilometri

– Oh, am crezut că era mai aproape; nu suntem în Dubbo, acum?

– Orașul e la vreo doi kilometri. N-o luăm pe acolo. Stați bine în spate? adăugă Pop, întorcându-se spre ele.

Jean stătea dreaptă, încercând să găsească o poziție mai comodă sau măcar un locșor fără arcuri, în timp ce mama ei ținea strâns în brațe umbrela și poșeta.

– Sunt bine, Rob, poți să-i dai drumul.

În timp ce se îndepărtau de aeroport, motoarele avionului se auziră din nou, lucru care-i reaminti lui Nigel toate minunățiile pe care le descoperise în acea zi. Jean nu înțelegea încă statutul pe care-l avea celălalt bărbat. Fata știa că Marie Delaney nu mințise când îi spusese cumnatului ei că Fred lăsase în urma lui o mulțime de datorii. El fusese cel care se ocupase întotdeauna de problemele financiare, iar Marie acceptase această situație, mai ales că tatăl ei insistase asupra ideii conform căreia femeia nu se pricepe la astfel de lucruri, așa că fusese un șoc pentru ele când descoperiseră, după moartea lui, că nu mai aveau nimic. Chiria casei în care locuiau era foarte mare, având o poziție foarte bună, aproape de plaja din Golful Phillip, și au realizat că nu vor putea locui mai departe acolo. Așa că Marie nu găsise altă soluție decât să-i scrie lui Gerald. Jean avea o slujbă, dar nu putea face față de una singură la probleme financiare pe care le aveau. Gerald era singurul care-i putea ajuta, iar Marie fusese de-a dreptul ușurată când el acceptase oferta ei. Fred obișnuia

să laude moșia de pe aleea cu arbori de piper, deși, din câte știa ea, nu fusese niciodată acolo; îi vorbise despre mărimea și frumusețea grădinilor, iar despre Gerald înțelesese că se descurcă bine cu banii și este o persoană foarte bine văzută de vecinii lui. Aceste lucruri îl scoseseră întotdeauna din sărite pe Fred, căci el nu avea parte de nimic din toate astea. Jean oftă, întrebându-se dacă făcuse cel mai bun lucru când o sfătuise pe mama ei să se mute aici. Cel mai îngrijorată era pentru Nigel. Avea o putere care o uimea, o exuberanță care o obosea, o poftă de mâncare ce o îngrijora și tendința de a se împrieteni cu oricine, lucru care-l enervase pe tatăl lui, căruia îi plăcea să țină totul pentru el. Oare i se va potrivi băiatului viața la țară? Avea, de asemenea, nevoie de îndrumarea unui bărbat, nu-i așa? se întrebă ea, fiind încă puțin ametită din cauza zborului. Privi din nou pe geam; era înconjurată de o imensitate pustie. Erau parcele îngrădite și proaspăt arate, toți copacii păreau de același soi, era cald și nu adia deloc vântul. Privi apoi interiorul mașinii și se încruntă. Nu era posibil ca cineva cu bani să se mulțumească numai cu așa ceva. Întâlni privirea mamei ei, încercă să surâdă și ignoră privirea lui Rob pe care o întâlni în oglinda retrovizoare. Nigel epuizase subiectul zborului și începu să fie atent la drum. Spuse că în Melbourne stăteau foarte aproape de plajă, iar grădinile erau micuțe și curate, nu ca aici. Voia să știe cum arată casa de la moșie și era fascinat de numele aleii. Jean era curioasă ce va spune Nigel când va vedea casa pentru prima dată, oare avea de gând să spună în gura mare că nu-i place, dacă va fi așa? Era foarte posibil.

– Ce drum lung, scânci el. Cred că avionul e deja la jumătatea drumului spre Melbourne!

Pop îi zâmbi:

– Ai mai zburat până acum?

– Nu. Niciunul dintre noi n-a mai zburat. Mami n-a vrut să vină cu trenul, pentru că trebuia să ne oprim mai întâi în Sydney și s-a gândit că va fi prea obositor pentru mine și o să fiu prea obraznic. Sunt foarte obraznic când sunt obosit, spuse el, rânjind către mama și sora lui. Sunteți cam tăcute, încă ți-e rău, mămico?

– Mă simt mult mai bine, scumpule, mulțumesc. Dar abia aștept să ajungem și să-ți văd casa minunată, Gerald. Fred obișnuia să-mi povestească despre ea. Aveți mulți servitori?

– Doamne ferește, nu! exclamă Pop, surprins. Doar oamenii care ne ajută la lucrul pământului.

– Oh! Marie părea surprinsă. Nu va fi gata masa când vom ajunge?

– Sam ar trebui să fi pregătit totul, spuse Rob, încercând s-o liniștească. El e bucătarul.

Servitori! Jean se gândi la asta. Din poveștile tatălui, mama ei părea să aibă impresia că urma să comande o armată de menajere. Remarcase cum se încruntase Rob.

– Povestește-mi despre moșie, spuse ea, încercând să schimbe subiectul. Are un nume foarte neobișnuit. Chiar există arbori de piper? De acolo i-a venit numele?

– Bineînțeles, spuse Rob. Doar n-o să-i spui strada Dafinului sau a Cedrului, dacă n-ar exista astfel de copaci acolo, nu? Sunt zeci de arbori de piper și cum casa a fost construită la capătul aleii, numele a venit foarte ușor, adăugă el, fiind din nou atent la șosea.

Bine, dar nu trebuie să te răstești așa, se gândi Jean. Pur și simplu eram curioasă și încercam să-i țin pe fratele și pe mama mea departe de un subiect delicat.

– E o casă drăguță, continuă Rob. Camerele sunt spațioase și sunt foarte răcoroase vara.

Doamna Delaney se mai lumină la față, iar conversația se

detensionă. În curând se apropiară de oraș, dar Rob nu opri, așa că nu surprinseră decât o frântură din imaginea oferită de acesta.

– Nu pare foarte mare, observă Jean ezitant. Poate că am văzut doar o parte din el?

– Asta a fost tot, răspunse Rob, privind-o din nou în oglinda retrovizoare, făcând-o să se simtă nelalocul ei, neștiind statutul pe care-l avea acest tânăr. Părea foarte apropiat de unchiul ei, mai mult decât un simplu angajat, doar dacă viața de la fermă îi făcea să fie mai apropiați decât în mod obișnuit. Fără să-și dea seama, Jean își dăduse jos haina, iar mama ei pantofii. Nigel abia aștepta să iasă din costumul de astronaut. Simțeau că se apropie de casă, căci zăriseră niște arbori de piper, iar Rob întorsese mașina. Bomba se opri cu un scârțâit, iar Pop deschise portiera.

– Bine ați venit la moșia de pe Aleea cu Arbori de Piper, îi anunță el. Am ajuns!

Marie coborî nesigură din mașină și tot elanul îi pieri, văzând curtea și gardul din jurul casei. Lângă ea, Jean privea vița-de-vie ce se cățăra pe casă și era totuși conștientă de faptul că Rob le urmărea reacțiile. Cu siguranță observase dezamăgirea întipărită pe fețele lor. Când ajunseră pe verandă, aproape că se blocară. În ciuda eforturilor lui Pop de a aranja cât de cât locul, era încă departe de a fi primitor. Înaintau nesiguri, de parcă nu le venea să creadă că asta urma să fie casa lor.

– Pe aici, spuse Rob, conducându-i prin holul întunecos, nemobilat spre una dintre camerele mari și răcoroase. Pop venea în urmă cu cele două valize pe care le aduseseră cu ei, umbrela și casca lui Nigel.

Marie nu spuse nimic, dar ochii îi înotau în lacrimi. Venise de foarte departe, călătorise cu avionul pentru prima dată, era extenuată și nesigură pe ea, îi era foarte cald și nu-i venea să creadă

că toate astea se întâmplă cu adevărat. Cu siguranță, era o greșeală, căci Fred le vorbise despre cu totul altceva. Lacrimile erau pe punctul de a i se prelinge pe obraz, când realiză că aceasta era casa ei de acum înainte; nu lăsase nimic în urmă și-i fu recunoscătoare lui Jean pentru strângerea încurajatoare de mână.

– Oh, mămico! suspină fiica ei, dar nu suficient de încet pentru ca Rob să n-o audă.

Marie îi aruncă o privire disperată și ieși din cameră, îndreptându-se teleghidată spre bucătărie. Linoleumul era vechi și scorojit în unele locuri, iar cuptorul acela uriaș parcă era gata s-o înghită; rafturile se cereau vopsite, iar cele două femei se cutremurară, gândindu-se la ce puteau descoperi dacă deschideau sertarele. Nu era nici urmă de masă sau de vreo pregătire pentru așa ceva, iar Nigel se încruntă. Îi era foarte foame și foarte sete. Uitându-se încă o dată în jurul lui, înainte ca Rob să-i conducă în dormitoarele lor, se întoarse spre mama lui:

– Nu e nici măcar un cuptor drăguț ca acela pe care-l aveai. Nu e cine știe ce, nu? Deodată, se simți foarte obosit și revoltat. Fusese scos din pat foarte de dimineață, călătoria cu avionul fusese foarte obositoare, în ciuda tuturor minunățiilor pe care le descoperise, căci a trebuit să stea nemișcat patru ore, îi era cald și foame, așa că se întoarse nervos spre sora lui: ai spus că va fi un loc minunat, țipă el. Mi-ai spus că va fi mai frumos decât acolo unde stăteam. Ei bine, nu e! Nu-mi place deloc!

Capitolul 2

Jean era încă roșie în obraji și foarte supărată de atitudinea fratelui ei. Deschise robinetul și privi apa murdară ce picura încet în chiuveta fisurată. își mușcă buzele și fără să vrea o podidiră lacrimile, realizând că Nigel avea dreptate. Nu era frumos. În Melbourne aveau o baie cu faianță albastră, cu o cadă și o chiuvetă strălucitoare, iar apa o reglau de la robinet în funcție de cât de caldă o doreau. Cu toate că încă nu vorbise cu mama ei, o auzea în camera alăturată cum se agita în felu-i obișnuit. Nigel avea o cameră mai mică și alerga între a ei și a mamei lor, cerându-le puținele lui lucruri pe care le putuseră lua cu ei în avion. Cele mai multe erau pistoale, mașinuțe, iar Jean zâmbi, gândindu-se la el. Nu-și dăduse seama de ceea ce făcuse. Fusese un moment îngrozitor, iar ei îi fusese milă de mama și de unchiul ei, dar ceea ce o scosese cel mai rău din sărite fusese figura lui Rob Fraser. O făcuse să se simtă mică și insignifiantă și-i dăduse sentimentul că o suporta doar de dragul bătrânului. El cel puțin părea că-și dă toată silința pentru a-i primi cât se poate mai bine; le arătase camerele, baia, le explicase cum funcționa apa caldă și-i întrebase dacă au tot ce le trebuie. După băile din perioada Victoriană, aceasta era cea mai primitivă. Și problema e că trebuie

s-o folosim, dacă vrem să facem baie, se gândi Jean. Nu găsi pe nimeni când ieși într-un final din dormitor, împrospătată și schimbată în haine ce-i păreau potrivite pentru prima seara în casa lor cea nouă. Se hotărî să exploreze casa până era gata masa. Astfel, descoperi că veranda înconjura casa din trei părți și se gândi cât trebuia să fie de plăcut să stai după-amiezile călduroase la răcoare, sub vița-de-vie. Era și o cameră de zi, cu un șemineu mare. Erau câteva carpete pe podelele care fuseseră cândva ceruite. Podelele erau în regulă sub stratul de praf, iar dacă ar fi fost curățate, ar fi avut o culoare foarte frumoasă. Trecu în altă cameră, la fel de spațioasă, unde se afla o masă de biliard. Era evident că era una dintre cele folosite, căci erau urme de pahare pe blatul verde, scrumierele erau pline de mucuri de țigară, pe unele observându-se chiar urme de ruj. Așadar, din când în când veneau și femei aici, pentru biliard. Observă cărțile aliniate pe un perete, iar când le răsfoi descoperi că majoritatea erau despre animale și tot ce însemna creșterea lor. Dacă le-ar fi răsfoit și pe restul, ar fi descoperit vechile cărți de școală ale lui Rob, iar pe unele ar fi zărit numele de Elizabeth Fraser. Holul dădea în multe alte camere, iar Jean fu surprinsă de numărul lor. Era o casă mare, care în mod evident fusese neglijată. Multe dintre camere erau întunecate și nemobilate. Aruncând o privire în alta, descoperi haine aruncate neglijent pe un scaun și capătul unui pat, apoi închise repede ușa, căci nu voia ca Rob să dea peste ea, în timp ce-i cotrobăia prin dormitor. Se gândi ca mai târziu să-i depoziteze toate lucrurile în acea cameră. Dacă ea și mama ei aveau să se ocupe de curățenie, aveau să facă acest lucru cu simț de răspundere, iar domnul Fraser putea să-și țină prostiile într-un singur loc, se gândi ea.

Îl găsi pe Nigel pe verandă, cu un ciorchine de struguri în mână.

– Gustă, îi spuse el. Sunt buni.

Jean rupse câteva boabe și-i dădu dreptate.

– Unchiul spune că ne va arăta totul mâine dimineață, o anunță băiatul. Poate că n-o să fie chiar așa de rău aici, mai apucă el să spună înainte să-și umple iar gura cu struguri.

– Sper, adăugă fata, uitându-se în jurul ei. Mă întreb dacă-i va plăcea mamei.

– N-o să-i placă, spuse repede Nigel. Pentru că nu e așa cum a spus că va fi.

– Va dura ceva până ne vom obișnui.

În mod evident, casa nu era ceea ce se așteptaseră să găsească, iar fata o privi cu duioșie pe mama lor, care li se alătură. Renunțase la costumul albastru și pălăria înflorată, în schimb alesese o rochie scumpă care-i punea foarte bine în evidență ținuta încă zveltă.

– A trebuit să mă îmbrac așa, se grăbi ea să dea explicații, văzând expresia uimită de pe fața fiicei ei. Restul sunt încă împachetate și am crezut că o să mâncăm în oraș, fiind prima noastră seară aici. Dar...oh, Jean, nu e deloc așa cum mă așteptam! Iar el a vorbit deja mai mult decât era nevoie, se plânse ea, uitându-se la Nigel. De față cu unchiul tău și cu celălalt tânăr, cine știe ce-or crede despre noi! Ai uitat tot ce ți-am spus...

– Nu, mi-am amintit tot ce mi-ai spus, o întrerupse Nigel. I-ai spus lui Jean că n-are nicio importanță că suntem la țară, nu va fi nicio diferență, vei avea toate condițiile din Melbourne, poate chiar mai bune. Pentru că ai spus că unchiul e bogat, așa povestea tata!

– Știu că asta spunea, spuse ea, cu o figură neajutorată. Dacă asta e tot, înseamnă că bietul Gerald nu e bogat deloc. Oh, ce ne facem?

– O să luăm cina, se auzi vocea lui Rob din hol.

– Oh, suspină Marie, întorcându-se. E așa întunecat holul, nici nu te-am văzut...

Jean încercă să rămână calmă, dorindu-și în același timp ca el să

nu fi asistat la discuția lor, mai ales când criticau moșia. Probabil că-i considera niște persoane foarte necuviincioase.

– Locuiești cu unchiul Gerald? îl întrebă ea politicos.

– Locuiesc aici de câțiva ani buni.

– Lucrezi pentru el?

– Lucrez împreună cu el, o corectă. Sam a aranjat masa, intrăm? Pop n-o să întârzie mult, trebuie să le explice oamenilor niște lucruri pe care le au de făcut la prima oră.

Îl urmară tăcuți în sufragerie, iar Jean se lumină puțin la față, văzând eforturile lui Sam de a aranja masa cât mai vesel. Culesese crizanteme și dalii roșii și așezase vazele pe fața de masă destul curată. Fata zâmbi în sinea ei, văzând că tacâmurile erau așezate greșit.

– Arată foarte bine, spuse ea, surâzându-i bărbatului masiv din fața ei, care arăta ca un uriaș foarte emoționat. Cel puțin cineva se chinuia să-i primească așa cum trebuie, se gândi ea.

– Mi-a făcut plăcere, domnișoară, o asigură Sam, după care dispăru cât putu de repede, cu siguranță pentru a povesti celorlalți cum arătau nou-veniții.

– Îmi place de el, îi spuse Jean mamei ei. Pare puternic și de încredere.

– Să nu te apropii de oameni, o avertiză Rob. Unii dintre ei sunt puțin sălbatici și nu suntem obișnuiți să avem femei pe aici.

– Va trebui să vă obișnuiți cu ideea, spuse ea tăios. N-avea de gând să-l lase pe bărbatul acesta nepoliticos s-o intimideze. Avea să-i țină piept! Poate că în ziua de azi, lucrând în oraș, fetele căpătau o doză de independență, iar ea exact de asta avea nevoie acum.

Rob se apucă furios să taie o bucată din pulpa de oaie, punând în fiecare farfurie bucăți mari de friptură, adăugând nelipsiții cartofi, dovleacul și fasolea. Marie își privi panicată farfuria:

– Nu pot să mănânc atât, domnule Fraser!

– Rob e numele meu, spuse el calm. Iar mâncarea e printre lucrurile de care nu ducem lipsă aici. Totul e din producția proprie, explică el, privind-o pe Jean. Foarte puține lucruri sunt cumpărate de la magazin.

În acea clipă apăru și Pop. Renunțase la costumul de ocazie pentru ținuta obișnuită de lucru, drept urmare se simțea mult mai în largul lui. Se așeză și le zâmbi tuturor.

– A înnebunit Sam? întrebă el, privind vazele cu flori.

– E o ocazie specială, Pop, îl lămuri Rob.

– Nu avem chestii din astea sofisticate pe aici, le explică Pop oaspeților lui și-i zâmbi lui Nigel. Așa băiete, poftă bună. E cazul să te mai împlinești. E cel mai bun loc din lume. Soare, aer curat și mâncare sănătoasă. O să scapi curând de obrajii ăia palizi de orășean!

Jean zâmbi, în timp ce Marie, care ținea la tenul ei, se cutremură fără să vrea.

– Tocmai le explicam cum ne obținem mâncarea, adăugă Rob, aruncând o privire în jur pentru a verifica dacă nu le lipsea nimic. E prea scump să le iei de la oraș.

– Ai dreptate, interveni Pop, lăudând apoi talentele lui Sam, care se îmbunătățiseră pentru această ocazie specială.

Nigel fu singurul care termină tot ce avea în farfurie. Doamnei Delaney îi cam pieri pofta de mâncare, imaginându-se stând între pânze de păianjen în fața cuptorului acela uriaș, gătind o bucată uriașă de oaie. Jean regreta boabele de struguri pe care le mâncase înainte, pentru că-i tăiaseră foamea și-i era foarte cald. Când împinse farfuria într-o parte, unchiul ei se încruntă:

– Nu e bine, fetițo. Trebuie să mănânci mai mult. Doar nu ții cură de slăbire, nu?

– Nu, unchiule.

– Presupun că ești obosită, surâse el. Aerul curat. Nu ești obișnuită cu el! Așa pățesc toți străinii, le dă somnolență.

Toți tresăriră când se auzi telefonul în hol. Rob se scuză și se ridică de la masă. În liniștea ce să lăsă în urma plecării lui, se auzeau frânturi de conversație:

– Valerie? Oh, da, mulțumesc. Au ajuns la timp. Și tu? Draga mea, dacă vrei să ieșim va trebui să vii să mă iei, pentru că n-o să conduc pentru nimic în lume rabla aia în oraș. Îmi pare rău.

Jean se prefăcu neinteresată de conversație, cu toate că era, căci vocea lui, deși era plăcută, își schimbă tonalitatea. Se părea că era obișnuit ca totul să meargă așa cum spunea el.

– Nu, nu pot să iau niciuna din mașini, spuse el sec. De ce nu treci pe aici ca să-i cunoști pe oaspeții noștri? Bineînțeles că nu se supără!

Ar fi putut să întrebe înainte să spună asta, se gândi Jean.

– Vii? Foarte bine! Ne vedem mai târziu, încheie el.

Pop îl privi când se întoarse în cameră.

– Valerie vrea să mergem la tenis, dar i-am sugerat să treacă mai întâi pe aici, spuse el, privind-o pe Jean, apoi pe doamna Delaney. E o prietenă de-a noastră...

– De-a ta, Rob, mumură Pop.

– E de vârsta mea, sunt sigur că o să vă placă de ea, continuă el, fără să ia în seamă intervenția bătrânului.

– Sunt sigură de asta, spuse Marie.

– Sper, adăugă și Jean, privindu-l la rândul ei. Sunt mulți tineri în zonă? mai întrebă ea, gândindu-se că n-ar fi condus atâta pentru un joc de tenis.

Rob încuviință, urmărindu-l pe Sam care tocmai aducea o

budincă aburindă. Cele două femei tresăriră la vederea ei și

zâmbiră, văzându-l pe Nigel care aproape aţipise cu nasul în farfurie. Îl duseră la culcare, fără să aibă parte de vreo bătaie de cap, apoi toţi patru se retraseră pe verandă. Jean ştia că Marie şi-ar fi dorit să vorbească între patru ochi cu unchiul Gerald. Încă nu înţelesese ce statut avea Rob în casa bătrânului şi n-avea de gând să discute de faţă cu un angajat, oricât de multă încredere ar fi avut cumnatul ei în el. Avea foarte multe de discutat şi dacă ar fi avut curajul să deschidă subiectul, ar fi vrut să vorbească despre viitor. Nu mai era la fel de sigură că luase hotărârea cea bună venind aici, pentru că singurul lucru la care se gândea era viitorul copiilor ei. A vrut să facă o impresie bună, dar i se părea că eşuase în ochii celor doi bărbaţi. Avea să aibă nevoie de sprijinul fiicei ei pentru a se putea obişnui cu noua viaţă. Jean reprezenta un stâlp de sprijin pentru mama ei. Marie avusese întotdeauna nevoie de un asemenea ajutor, căci nu se încredea în judecata ei, iar în aceste ultime săptămâni, Jean preluase frâiele familiei cu multă maturitate. Pop nu spunea multe; părea căzut pe gânduri şi-l sâcâiau din când în când ţânţarii şi moliile ce zburau în jurul becului şi mai aterizau pe braţul lui. Jean stătea pe jumătate adormită într-unul din scaune, gonind din când în când ţânţarii ce nu-i dădeau pace. Ar fi vrut ca această prietenă a lui Rob să nu fi venit chiar azi, în prima lor noapte aici, când mama ei ar fi vrut să discute atâtea cu unchiul Gerald. Încerca să se împace cu ideea că asta avea să le fie noua casă. Era mult de lucru până avea să fie confortabilă. Începând cu vernada, erau atâtea de ordonat. Dacă li se va permite să intervină în aranjamentul casei, vedea potenţial în acea clădire. Îşi imagina că Rob se va opune; era evident că nu-i convenea prezenţa lor aici şi se întreba de ce. Care era problema lui dacă rudele unchiului se mutau la el? Începu să se întrebe cât de mare era proprietatea şi câţi angajaţi lucrau pe ea. Îi treceau multe prin cap, dar era conştientă că ochii aproape i se închideau, iar Rob

Fraser o privea când pe ea, când șoseaua. În câteva minute, se zăriră faruri apropiindu-se. Mașina opri lângă poarta pe care Rob o deschise cu un scârțâit. Se auzi apoi o voce drăguță:

– Rob, dacă n-ai fi atât de adorabil, n-aș fi venit până aici, doar pentru că ți-e prea lene să conduci tu Bomba până în oraș!

În acel moment, Jean îl auzi pe Rob râzând pentru prima oară. Rob se apropie și le prezentă o brunetă foarte drăguță, îmbrăcată într-o rochiță subțire de bumbac, ce-i dezvelea brațele bronzate și-i scotea în evidență ochii strălucitori. Deodată, Jean se simți jenată de hainele ei, căci fata îmbrăcată în hainele ei simple radia.

– Salut, Pop, îi zâmbi nou-venita bătrânului, apoi îl mângâie prietenește pe cap și se întoarse spre oaspeți.

– Doamna Delaney și fiica ei, Jean. Ea este Valerie Miller, făcu Rob prezentările.

Marie surâse ușor.

Valerie o privea de sus în jos, în timp ce dădea mâna cu ea:

– Mă faceți să mă simt prost, doamnă Delaney! spuse ea, râzând încet. Eu am venit îmbrăcată într-o vechitură, iar dumneavoastră sunteți atât de aranjată. Vă rog să mă scuzați, adăugă ea, întorcându-se spre Jean. Îmi pare bine să te cunosc, și sper să-ți placă aici. Eu sunt sigură de asta.

– Și eu sunt sigură, îi răspunse Jean calm. Domnișoara Miller vorbea de parcă ar fost stăpâna acestei proprietăți!

– Veniți din Melbourne? Am niște prieteni în Toorak și mai merg acolo pentru concursurile de tenis. Tu joci?

– Da, spuse Jean veselă, mulțumită că-și adusese și rachetele de tenis cu ea și destul de sigură că ar fi întrecut-o pe fata aceasta la capitolul ăsta.

– Ce drăguț, zâmbi Valerie. Va trebui să facem o partidă într-o seară. Organizăm des petreceri. Cu prima ocazie, ești invitata mea.

Totul ține de mama, are atâtea comitete la care trebuie să fie prezentă, că nu-și vede capul de treabă.

– Se pare că nu vă plictisiți pe aici, comentă doamna Delaney. Chiar mă întrebam cum își va umple Jean timpul. Acasă avea foarte mulți prieteni.

– Oh, va putea călări, juca golf. Odată ce vei începe să cunoști oamenii, vei fi invitată la o mulțime de adunări, explică Valerie.

– Ai putea organiza ceva chiar aici, interveni Pop gânditor, iar Jean se cutremură, imaginându-și cum ar fi fost să invite la masă diverși prieteni pe care și i-ar face!

Rob îl privi pe bătrân:

– Cum ar fi?

– Un grătar. Avem oi din belșug.

– Astea sunt singurele pe care le avem din belșug, mormăi fiul vitreg, iar Valerie râse de parcă ar fi fost vorba de vreo idee subînțeleasă.

– Ce idee grozavă! spuse ea, bucuroasă. Va trebui să mai vorbim despre asta, Pop. Mulțumesc de sugestie. N-o să uit! Doar știi cum sunt. Nu uit nimic.

A mai stat o oră, timp în care era evident că Rob îi aparținea, iar ea se purta ca atare. Poate să-l aibă liniștită, se gândi Jean, stând tăcută pe scaun, dorindu-și să fi putut merge la culcare. Trebuia să găsească o modalitate prin care s-o scoată la capăt cu golful, călăria și condusul de mașini, când n-o învățase nimeni să facă toate astea. Marie se oferi să pregătească un ceai și fu ușurată când Valerie refuză, căci realizase prea târziu că nu știa unde sunt toate ingredientele și nu știa dacă ar fi putut fierbe niște apă fără să fie nevoie să aprindă focul în cuptorul acela îngrozitor. Pop intervenea foarte rar în discuție, iar Rob era foarte relaxat. Valerie se simțea ca acasă și când într-un final se ridică și se îndreptă spre mașină, Rob și

cu ea se îndepărtară râzând. Jean se pregătea să-și lase mama să discute cu Pop, dar Marie îi făcu semn să rămână. Marie încercă să se liniștească și să înceapă o discuție. Pentru ea, Pop era un străin; îl văzuse de două ori în viață, iar corespondența dintre el și fratele lui se rezuma la câte o scrisoare de Crăciun. Și totuși, avea atâtea întrebări. Care va fi statutul ei și al copiilor, aici? Apoi, problema ce se punea în privința educației lui Nigel, care va trebui să ia lecții în particular, căci școala era prea departe, iar ele n-aveau de gând să-l trimită la vreun internat. Totuși tăcea. Într-un final, Pop spuse:

– Spune-mi despre Fred.

Doamna Delaney îi fu recunoscătoare că deschide subiectul și-i povesti pe scurt accidentul prin care rămăsese fără soț atât de brusc. Șocul trecuse și acum putea vorbi destul de calm despre asta. Bătrânul o ascultă, fixând un punct în întuneric. Din când în când dădea din cap, apoi deodată o întrebă câți bani avea în acel moment. Doamna Delaney ezită, apoi murmură mica sumă de bani ce fusese transferată la banca din Murra Creek.

– Trebuie să fi trăit bine, căci a avut o poziție bună, remarcă Pop.

– Întotdeauna am avut ce era mai bun, spuse ea demnă. Fred avea într-adevăr o anumită poziție socială. Însă e adevărat că nu mă așteptam să ne fi rămas atât de puțin. Fred nu discuta niciodată probleme financiare cu mine, mai spuse ea, mușcându-și buzele. De asta ți-am scris, Gerald. M-am gândit la binele copiilor...

– Întocmai.

Nu prea e de ajutor, se gândi Jean. Poate n-are cum.

– După tot ce ai avut, Marie, toate astea trebuie să ți se pară extrem de sărăcăcioase, continuă Pop.

– Oh, Gerald! Nu poți să spui așa ceva! Normal că nu seamănă cu orașul. Mă refer la condiții...dar aveți curent electric, adăugă ea stângaci. Pentru asta puteau fi recunoscătoare.

– Crezi că o să vă placă? o întrebă pe Jean de data asta.

– Da...da, spuse ea, înghițind în sec. Sunt convinsă că așa va fi, după ce ne vom obișnui cu toate.

– Asta n-ar trebui să dureze. O să descoperiți multe lucruri aici pe care nu le aveați la oraș, adăugă Pop blând. După ce veți fi locuit aici o vreme, o să înțelegeți la ce mă refer, mai ales când băiatul o să prindă ceva culoare în obraji și o să mai pună câteva kilograme pe el! În timp, totul vă va intra în sânge, o să uitați orașul și o să spuneți "bine că am ajuns acasă în Vest". Doamna Delaney îl privea neîncrezătoare. Oricum, așa cum v-am spus și în scrisori, sunt bucuros să vă pot oferi un cămin. În schimb, voi veți avea grijă de mine și de Rob...

– Dacă tot a venit vorba, cine e el? îl întrerupse Jean.

– E un băiat de la fermă, explică Pop vag. Va trebui să stabilim o sumă pentru cheltuielile zilnice, dar vă avertizez că nu va fi foarte mare, îi mai spuse el doamnei Delaney.

– Da, Gerald, înțeleg, spuse ea curajoasă. Mulțumesc, sunt sigură că ne vom descurca. Apoi adăugă: Fred s-a înșelat în privința multor lucruri. Avea o cu totul altă impresie legată de moșie.

– Cum n-a venit niciodată pe aici, n-avea de unde să știe exact despre ce e vorba, o întrerupse Pop. Secetă într-un an, inundații în următorul. Oile fac diverse boli sau lâna nu e de calitate bună. Grâul nu e întotdeauna bun și atunci recolta scade. Se întâmplă multe, Marie.

– Așa se pare.

– Când avem câte un sezon bun, toți banii câștigați îi investim în alte mașinării, tractoare foarte scumpe...

– Sunt convinsă, murmură ea, realizând că speranțele ei fuseseră doar un castel de cărți care acum se prăbușise. O să ne fie greu la început, dar e de înțeles atunci când faci o asemenea schimbare.

Pop le vorbi apoi despre educația lui Nigel. Rând pe rând, Jean și mama ei urmau să-i dea lecții. Această idee era suficientă pentru ca Marie să aibă coșmaruri toată noaptea. Dimineață, alături de Jean, trecu în revistă discuția din seara precedentă. Înainte să plece, Pop le pregătise un ceai tare, aprinsese focul, îi spusese lui Sam că nu mai e nevoie să se ocupe de gătit, căci de acum înainte doamna Delaney se va ocupa de asta și-i spusese lui Marie că se vor întoarce pentru micul dejun la șapte jumătate. Când descoperi camera goală a băiatului, Marie se repezi în cea a lui Jean:

– Cel puțin el va fi fericit cu tot spațiul ăsta, se plânse ea.

– Tu nu? o întrebă Jean, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

– Sinceră să fiu, după tot ceea ce a spus Gerald aseară, nu mai știu. Ce putem face, copilă? Nu ne putem întoarce la Melbourne, pentru că nu mai avem unde locui și totul este atât de scump acolo. Oh, mi-aș fi dorit ca tatăl tău să fie aici să-mi spună ce să fac, adăugă ea, frângându-și mâinile.

– Dacă tata ar mai fi fost cu noi, n-am mai fi ajuns în situația asta, sublinie Jean, amestecând absentă în cana cu ceai. Vom rămâne și ne vom descurca așa cum vom putea mai bine. Unchiul a fost atât de bun cu noi și-mi pare rău pentru el. Nu-i vina lui că ne-am înșelat în privința situației lui financiare. Bietul bătrân, probabil că locuiește de ani buni în casa asta fără ca cineva să se fi ocupat de ea cum trebuie. E timpul pentru o schimbare.

– Dar cu ce să începem? Ce să facem?

– Începem cu bucătăria, spuse Jean hotărât. Apoi vom lua pe rând toate celelalte camere. Puțin aranjate, cred că vor arăta minunat, pentru că sunt spațioase.

– Dar cum vom face toate astea, când voi avea o sumă limitată pentru cheltuielile casei? Și când știu ce poftă de mâncare are Nigel, iar de ceilalți doi n-am nici cea mai vagă idee... N-or să ne ajungă

banii pentru toate astea.

– Ba da, las' pe mine, spuse Jean zâmbind.

– Foarte bine, murmură Marie.

– Mai întâi, trebuie să facem o curățenie generală...

– Poate n-o să le placă asta, interveni mama ei.

– Dacă vor să ne ocupăm de casă, le va plăcea! O să lustruim fiecare bucățică de lemn, o să se vadă diferența imediat. Sunt câteva mobile foarte frumoase, mai ales în camera de zi, dar sunt pline de urme de degete, de praf și pete. Jean se opri pentru a-și privi mama căzută pe gânduri: trebuie să facem asta, mămico, dacă vom locui aici de acum încolo și dacă vom avea oaspeți ca fata de aseară! Marie încuviință. Apropo de ea, m-a cam enervat, era prea sigură pe ea! O să-i arăt eu din ce sunt făcută.

– Nu trebuie să-l superi pe unchiul, începu Marie ezitant. Oh, știu că n-o să faci asta. Și eu m-am gândit la ea. A pomenit ceva legat de golf. Tu nu știi să joci.

– Pot să învăț.

– Și nici să conduci nu știi. Tata a spus întotdeauna că e prea periculos și nici nu-i plăceau femeile care conduceau.

– O să învăț să fac și asta. Tot pământul ăsta e al unchiului Gerald și n-am cum să nu găsesc o bucățică de teren drept unde să exersez.

Marie se ridică:

– Mi-aș fi dorit să fiu atât de hotărâtă ca tine, scumpo. Dacă tu vrei să rămânem și să ne dăm toată silința, atunci asta o să facem. Am venit aici pentru binele tău și a lui Nigel, spuse ea mohorâtă. Gerald mi-a spus că nu e nicio școală în apropiere și că va trebui să ne ocupăm noi de educația băiatului. Oh, imaginează-ți cum va fi să-l convingem să facă asta!

Nu e singurul care va avea câte ceva de învățat, se gândi Jean, în timp ce mama ei ieșea din cameră. Mai sunt vreo două persoane care

vor face asta în viitorul apropiat. Refuz să fiu tratată ca și cum aș fi incapabilă de persoana aceea care se crede superioară! Voi compensa statura prin atitudine!

Capitolul 3

Mai târziu în acea zi, Rob le arătă împrejurimile. Jean era sigură că făcuse asta pentru că-l pusese Pop. Aduse camioneta în fața porții și-i așteptă să se așeze pe scaunele deloc confortabile, apoi începu să-i plimbe și să le explice exact ca un ghid. Nigel era singurul care-i răspundea. Jean îl întrebă cât de mare era parcela pe care se plimbau.

– O sută de acri, îi răspunse, iar Jean fluieră într-un mod mai puțin elegant.

– Asta e cea mai mare?

– Nu, mai este una de o sută cincizeci de acri și alta de o sută șaizeci. Sunt dincolo de terenul ăla, mai spuse, arătându-i o linie la orizont. O să cultivăm grâu acolo, în curând.

– Ce e chestia aia verde? întrebă Nigel, arătând spre o bucată de pământ acoperită de un verde ce contrasta evident cu ce era în jur.

– Lucernă.

– Oh! se auziră cei trei Delaney.

Nigel habar n-avea ce era lucerna, iar Jean știa doar că le place animalelor și n-avea de gând să-i dea satisfacție acestui bărbat care se vedea că-i plimba doar din obligație. Au admirat vitele ce-i priveau

cu ochi mari; erau bine hrănite și rumegau mulțumite, apoi au văzut oile. După aceea Rob intră într-o grămadă de detalii tehnice care îi ameți ră, și-i promise lui Nigel un miel. Le vorbi despre incendii ale hambarelor ce se petrecuseră de-a lungul anilor, inundații și multe altele asemenea, făcând-o pe Marie să-l privească uimită. În schimb, Jean asculta liniștită, memorând totul pentru a se putea folosi de ele pe viitor și încerca să pară cât mai indiferentă cu putință. Din când în când îl prindea entuziasmul și ochii îi străluceau, iar tonul i se schimba. Jean realiză că era îndrăgostit de acel loc. De câteva ori o privi disprețuitor, când îi adresa câte o întrebare care ei i se părea cât se poate de normală. În mod clar, avea mai multă răbdare cu Nigel, care era copleșit de tot ce vedea. Era ușor de înțeles atitudinea unchiului Gerald, iar Jean începea să realizeze că viața aici nu era ușoară; depindeau atâtea de natură. Se gândi cu drag la bătrân, înțelegând greutățile prin care trecea zi de zi, cel puțin dacă Rob spunea adevărul, și n-avea de ce să mintă. Avea să-și dea toată silința să-l ajute și să-i ușureze munca. Pentru început, împreună cu mama ei, avea să transforme acea casă într-un cămin adevărat, iar apoi...ei bine, va vedea ce va mai putea face pentru a ajuta. Era convinsă că se va îndrăgosti de această libertate de care va avea parte la fermă.

– Care e distanța între pășuni? îl întrebă pe Rob.

– Cam șaisprezece kilometri, îi răspunse prompt.

Marie se cutremură.

– Aveți un sistem de irigații? continuă Jean, iar Rob se întoarse spre ea, încercând să înțeleagă de unde interesul acela brusc.

– Lângă casă și în grădină, dar nu și aici.

– De ce nu?

– Ar fi prea scump. Pentru animale există ochiuri de apă, avem mori de vânt, poți să vezi una chiar acolo. Niciodată n-au secat, așa că de ce să existe o cheltuială în plus dacă vântul face toată treaba și

scoate apa din pământ pe nimic? Mai mult decât cuvintele, tonul vocii lui o făcu să se simtă pusă la punct, dar îl privi neintimidată.

Avea pălăria trasă bine pe ochi și privea încruntat unul din tractoarele din depărtare, iar Jean începu să-și pună din nou întrebări în legătură cu el. Sam îi spunea domnu' Rob și respecta întotdeauna ce-i spunea să facă; la micul dejun, îl auzise pe unchiul Gerald cerându-i părerea, iar el îi răspunsese foarte grijuliu. Ultimul loc pe care-l văzură fu o livadă de portocali, iar Nigel nu contenea cu admirația. Copacii erau mari, iar majoritatea fructelor nu erau coapte încă. Printre ei se mai aflau, răzleți, lămâi încărcați cu fructe și flori. În toată această minunăție nu se auzea decât zumzetul albinelor harnice.

– Pot să mănânc una, te rog? întrebă Nigel, care privea cu nesaț fructele.

– Poți, dar după aceea te va durea burta. Nu-s suficient de coapte. Peste câteva săptămâni vei putea mânca pe săturate.

Băiatul se întoarse spre Jean:

– Vom mai fi aici când vor fi coapte, nu-i așa? o întrebă rugător.

– Bineînțeles! îi răspunse, surprinsă. Ce te-a făcut să crezi că n-am fi?

– Nu erai foarte încântată aseară. Eu vreau să rămânem, mie-mi place, chiar dacă unchiul n-are bani.

– Oh, Nigel! șuieră ea disperată. Mi-aș dori să nu mai spui asemenea lucruri! Se înroșise la față, stânjenită de privirea lui Rob. O să locuim cu unchiul Gerald. Nu înțelegi? Rămânem aici pentru totdeauna.

– "Pentru totdeauna" e o perioadă cam lungă, interveni Rob.

– Și asta te îngrijorează? îl întrebă Jean iscoditoare, iar el o privi calm.

– De ce ar trebui să mă îngrijoreze?

– Mi s-a părut că te deranjează.

– Serios?

Îl cântări nervoasă din ochi, ignorând privirile surprinse ale mamei și ale fratelui ei.

– Oricum, nu cred că-i treaba ta, izbucni ea. Ești doar un angajat!

Rob se înroși de nervi, încercă să adauge ceva, dar se opri. Las-o să creadă ce vrea, nu mă interesează, se gândi el. Se urcă la volan, iar Jean își reluă locul cu demnitate, căci habar n-avea unde se aflau și n-avea chef să fie lăsată în mijlocul acelei pustietăți. Nigel era cel mai mulțumit, convins că făcuseră alegerea potrivită când hotărâseră să rămână la Moșia cu Arbori de Piper. Zilele ce urmară se desfășurară într-o libertate deplină pentru băiețel, având în vedere că nu-i sosiseră cărțile cu lecțiile comandate la Sydney, iar mama și sora lui erau prea ocupate să-l deranjeze. Unchiul Gerald le asigurase că nu putea păți nimic și nici nu se putea pierde, așă că-l lăsaseră de capul lui, mulțumite că aveau parte de puțină liniște. Iar Nigel era în culmea fericirii; începuse să țină la bătrânul cu păr alb și fel ciudat de a vorbi. Avea acea tărie de caracter care-i lipsise tatălui său. Nu că la asta s-ar fi gândit băiatul, el știa pur și simplu că bătrânul avea să-i arate multe și să-i explice totul pe-ndelete. Vorbăria lui îi amuza pe cei doi bărbați alături de care-și petrecea aproape tot timpul. Din când în când, mai spunea câte ceva care-i făcea pe cei doi să schimbe priviri cu subînțeles. Jean era foarte ocupată. Ea era cea care venea cu toate ideile, în vreme ce mama ei se lăsa pur și simplu dusă de val. Ținând cont de faptul că urma să fie camera unde vor petrece foarte mult timp, au început cu bucătăria. Au dezvelit toate ferestrele, iar Marie se plânse că odată ce încăperea devenea mai luminoasă mizeria ieșea mai rău în evidență. Spălară tavanul și pereții, lustruiră dulăpioarele, apoi curățară cuptorul până totul fu ca nou. Astfel descoperiră că sub stratul de mizerie ce-l acoperea,

vechiul ceainic era din cupru strălucitor. După toate astea, Marie nu-i mai purtă pică vechiului cuptor. Era chiar mulțumită de el, căci prăjiturile și plăcintele îi ieșeau mai pufoase ca oricând. Asta o încurajă, iar Jean o lăsă gătind, convinsă că dacă avea parte de puțin ajutor și sprijin, Marie le va demonstra unchiului Gerald și lui Rob, în special lui Rob, ce e capabilă să facă. Lucrurile începură să arate altfel prin casă, iar Jean fu mulțumită că Rob observă schimbările. Mirosul de dezinfectant persista în camerele unde fusese folosit pentru a curăța podelele, iar bucătăria părea cu totul alta. Baia mirosea frumos, iar Jean îl zărise pe Rob cum se încruntă, realizând că dispăruseră toate nimicurile bărbătești, toate fiind puse la locul lor; prosoapele erau schimbate regulat, iar chiuveta strălucea în fiecare dimineață. Soarele se vedea mai bine prin ferestrele curate, iar veranda fu ordonată la rândul ei, toate prostiile care obișnuiau să fie împrăștiate acolo, evaporându-se. Toate lucrurile lui Rob fuseseră adunate și stivuite în ordine în camera lui, așteptând ca el să le sorteze. De altfel, camera lui era singura de care Jean nu voia să se atingă. În a treia săptămână de la sosirea lor la moșie, ajunseră și cărțile lui Nigel. Din acel moment, băiatul își reluă lecțiile; acestea se țineau într-o cameră mai retrasă pentru a nu-i fi distrasă atenția. În primele zile o obosi peste măsură pe Marie, care într-un final, uitând teama instinctivă pe care i-o purta lui Gerald, îi ceru să-i vorbească fiului ei și să-l facă să înțeleagă că trebuie să fie cuminte în timpul lecțiilor. Pop o ascultă cu o sclipire jucăușă în ochi. Nimeni n-a știut ce a vorbit cu Nigel, cert e că la următoarea lecție Marie își descoperi băiatul mult mai temperat. Însă odată terminată aceasta, Nigel dispărea până la ora mesei. Într-una din dimineți, sună telefonul, iar Jean recunoscu imediat vocea Valeriei:

– Jean? Sper că pot să-ți spun așa, începu ea vesel. Am sunat să te invit la cină mâine seară. Mama organizează una din micile ei

petreceri și mă gândeam că e o ocazie bună să mai cunoști și alți oameni.

– E foarte drăguț din partea ta și a mamei tale, spuse Jean. Mi-ar plăcea să vin, adăugă ea entuziasmată.

– Nu doar tu, scumpo. Îi mama și fratele tău.

– Mulțumesc, dar Nigel trebuie să se culce devreme, îi explică ea, știind ce părere avea fratele ei despre întâlnirile de acest gen. Și oricum, nu prea-i plac petrecerile, doar dacă sunt și alți copii...

– Oh, nu! se auzi vocea scandalizată a Valeriei la o asemenea idee.

– Oricum, mulțumesc pentru invitație. Mama sigur se va bucura.

– Îmi pare așa de bine. O să-ți dea Rob adresa, e destul de ușor să ajungi. Pe la șase e bine?

– Mulțumesc, spuse încă o dată Jean, înghițind cu greutate. Cum i-ar fi putut spune fetei că nu știa să conducă? Și chiar dacă ar fi știut, i-ar fi permis unchiul să conducă Bomba în oraș? Părea primejdioasă și-și închipuia că trebuia să cunoști ceva șiretlicuri ca s-o poți controla.

– Ne vedem mâine, se auzi glasul Valeriei, iar Jean puse încet receptorul în furcă.

N-avea altă soluție, trebuia să-l roage pe Rob s-o ducă în oraș. Altfel puteau să renunțe la ideea de a-și face noi prieteni.

– Cine era, scumpo? o întrebă mama ei, ieșind încet din camera de lecții. Nigel era ocupat cu o compunere în care trebuia să descrie ce văzuse la moșie.

– Valerie. Fata care ne-a vizitat în prima seară. Ți-o amintești? spuse Jean, întorcându-se la raftul pe care-l lustruia în camera de zi. Ne-a invitat la cină mâine seară. O să mai fie și alți invitați.

– Ce drăguț! suspină Marie, luminându-se la față. Fusese obișnuită să aibă o viață socială și deja ducea dorul prietenilor și

ceaiurilor pe care le organiza după-amiezile. O să fie frumos, nu?

– Nu, spuse Jean sec. N-o să fie. Ar trebui să conduc rabla aia în oraș...

– Dar tu n-ai condus niciodată!

Jean își mușcă buzule, văzând cum piere entuziasmul de pe fața mamei ei.

– O să-l rog pe unchiul Gerald sau pe Rob să ne conducă, sugeră ea.

– Și ei sunt invitați?

– Nu mi-a spus nimic de ei.

– Atunci, cum să ne conducă? Să ne ducă până acolo, și apoi să ne aștepte până suntem gata de plecare? Ar fi foarte nepoliticos. Oh, Doamne, ce păcat! Mi-ar fi plăcut, sunt convinsă.

Jean mângâie suprafața strălucitoare a raftului. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi stat acasă, să curețe mai departe, decât s-o sune din nou pe Valerie ca să-i spună că va trebui să refuze invitația pentru că n-avea cum să ajungă în oraș. O privi din nou pe Marie.

– Mă duc să-l caut pe Rob, să-l întreb, spuse ea, încercând să pară veselă.

– Nu ne place, murmură Marie. Am simțit asta din prima zi.

– N-ar trebui să te îngrijoreze, și-apoi este doar un angajat. Noi avem mai multe drepturi decât el!

Ieși repede afară, întrebându-se pe unde umbla Rob și care va fi reacția lui când îi va cere această favoare. Deschise încet poarta, care scârțâi ostentativ în urma ei. Puțin ulei și totul s-ar fi rezolvat. Așa că se îndreptă agale spre magazie. Mecanicul îi zâmbi, meșterind la tractor, iar Jean îi explică ce avea nevoie.

– Puteam să fac asta de mult, domnișoară Delaney, dar nu m-a rugat nimeni, spuse el rânjind. Nu fac nimic dacă nu mi se cere. Domnu' Rob e cel care dă ordine și se supără dacă nu le respectăm

întocmai, mai adăugă omul, aducând o cutie cu ulei.

Jean inspectă locul dintr-o privire: cutii cu benzină, uleiuri, unelte care străluceau și se vedea că erau îngrijite la fel ca mașinăriile. Erau și foarte multe cutii cu vopsea, multe neîncepute chiar, și o mâncau degetele să caute o pensulă și să se apuce de câte ceva prin casă. Era clar că aici intrau toți banii; totul era sacrificat în favoarea tractoarelor. Dacă ar fi intrat măcar și o cantitate infimă din bani în casă… totul ar fi fost diferit! Mecanicul, despre care află că se numea Jack, o ajută să ungă poarta:

– Ar merge și nițică vopsea, spuse el.

– Și eu mă gândeam la același lucru, mărturisi Jean. Dar o să ne ocupăm de asta mai târziu. Am prea multă treabă în casă ca să mă mai preocupe și asta acum. Știi cumva pe unde e Rob?

– Domnu' Rob? A luat camioneta și a plecat, dar nu știu unde. Nu-mi spune prea multe, adăugă Jack, zâmbind.

O nouă idee începu să se formeze în mintea lui Jean. Jack era mecanic, putea conduce orice mașină de pe moșia cu Arbori de Piper și evident era persoana potrivită la care putea apela. Fără să mai stea pe gânduri, îl rugă s-o învețe să conducă, însă Jack păru speriat.

– Dacă șeful sau domnul Rob sunt de acord, domnișoară Delaney, o să vă ajut, bineînțeles. Întrebați-i.

– Mulțumesc, așa o să fac.

Până atunci trebuia să-l găsească pe Rob și se întreba de ce-i era atât de greu să-l roage ce voia. Poate se datora atitudinii pe care o avusese față de ea și de mama ei încă din prima zi. Erau momente când tonul vocii lui era…cum putea să-l explice oare? Disprețuitor. Acesta era cuvântul, iar Jean se încruntă. Cum se putea explica atitudinea acestui angajat față de ea? Nigel și Rob apărură o oră mai târziu. Veneau agale spre casă, iar Jean îi urmărea de pe verandă,

zâmbind la auzul glasului fratelui ei. Vorbea întruna, de când se trezea și până i se închideau pleoapele de somn. Intră primul pe poartă și o salută vesel. Rob îl urmă, iar pe la jumătatea potecii se opri și se încruntă. Ceva era schimbat. Se uită în jurul lui, o salută încet pe Jean, apoi se întoarse și privi in urma lui.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Nigel, curios.

– Ceva nu mai e ca înainte.

Băiețelul se îndreptă spre poartă și o mișcă de câteva ori:

– Asta, spuse el, trântind-o cu putere. Nu mai scârțâie.

– Dar întotdeauna a scârțâit! se plânse Rob.

Jean coborî scările.

– L-am rugat pe Jack s-o ungă, îi explică ea. A scârțâit destulă vreme.

– Mă bucur că ai această părere, veni replica.

– E nevoie și de un strat proaspăt de vopsea, continuă fată, analizând crăpăturile lemnului.

O să fac și asta într-o zi, când o să am timp. Sunt sigură că o să-mi placă să vopsesc.

– Nu sunt bani pentru așa ceva…

– Nu e nevoie de bani, îi răspunse zâmbind. Am văzut că sunt multe cutii de vopsea în magazie, iar unele sunt începute. Pot să le folosesc pe alea, adăugă ea, răspunzându-i la privirea încruntată cu un surâs șăgalnic.

O să-i cer voie unchiului, mai spuse, răutăcios, știind că în felul acesta îi va închide gura, iar Pop va accepta această mică cerere fără ezitare.

Rob o privea din ce în ce mai furios. Îmi pare rău dacă te-ai supărat din cauza asta, pentru că voiam să te rog ceva.

– Serios?

– Nu mai contează, dacă ești încă supărat, spuse ea, luându-l pe

Nigel frățește pe după umeri spre casă. O să-l rog pe unchiul.

O jumătate de oră mai târziu Jean terminase de aranjat masa de seară, iar Marie pregătea un sos când, dintr-o dată, sunetul unui pian le făcu să tresară, iar Pop intră zâmbind în casă.

Capitolul 4

Sufrageria arăta total diferit. Sam nu făcuse niciodată așa ceva; nu aranjase niciodată o masă în felul acesta. Tacâmurile din argint sclipeau și erau corect așezate pentru prima oară, iar fața de masă, una din colecția Mariei, era de un alb strălucitor. Bărbații de la moșie nu se pricepeau să albească materialele. Totul e diferit acum, se gândi Jean, ducând la masă un bol acoperit. Chiar și masa, care fusese adusă din Anglia de bunicul sau străbunicul lui Pop, părea cu totul alta după ce fusese curățată în profunzime. Pop privi cu interes vasul argintiu pe care Jean îl găsise într-una dintre expedițiile ei prin camere.

– L-am găsit…sper să nu te superi, unchiule, spuse ea repede, dar mi se părea un obiect prea frumos ca să zacă uitat printr-un colț, așa că l-am curățat.

– Nu-i nimic, fetițo, murmură el, adulmecând mirosul bucatelor. Miroase grozav!

– Chiar e bun. E surprinzător câte se pot face din carnea de oaie. Nu mâncați niciodată carne de vită, unchiule? Ar fi o schimbare.

– Iarna, fetițo. Iese prea multă carne de la un vițel și n-avem unde s-o ținem.

Jean dădu încet din cap; s-ar strica imediat la căldurile care erau acum, iar în frigider n-ar fi putut-o depozita pentru că era mic și abia reușeau să găsească loc pentru toate cele. Era untul, care se făcea la trei zile, smântână proaspătă în fiecare dimineață, lapte de nici nu știau la ce să-l mai folosească, în ciuda apetitului considerabil al lui Nigel și carnea de la o jumătate de oaie, pe care bărbații le-o aduceau de două ori pe săptămână. Chiar și mama ei era de acord că era mâncare din belșug și cumpărau foarte puține lucruri de la magazinele din oraș. Drept urmare, alocația pe care o primea de la Gerald nu se cheltuia și-i mărturisise lui Jean că odată ce se va strânge o sumă potrivită, avea să facă ceva cu draperiile acelea vechi. Rob se așeză la locul lui, iar Jean îi vorbi fără să se uite la el:

– Încă mai ești supărat din cauza porții? întrebă ea, însă nu primi răspuns, așa că se întoarse spre Pop: te-ai supăra dacă aș vopsi-o? Chiar ar avea nevoie, și am găsit niște cutii cu vopsea în magazie…

– Alea sunt pentru tractoare și pentru multe alte lucruri, o întrerupse Rob. Am cumpărat fiecare cutie cu un scop.

– Aș folosi foarte puțină vopsea. Mai întâi aș curăța-o, apoi aș da cu grund, am văzut o cutie tot în magazie. Ar arăta totul mult mai bine.

– Apoi ar mai fi și gardul, izbucni Rob, și ușa de la intrare…

– Așa e, ar scoate în evidență toate celelalte defecte, nu? Nu m-ar deranja să le fac pe toate, în timp. Pot, unchiule?

– Da, fu el de acord, râzând.

– Ești un scump, zâmbi Jean mulțumită și verifică mâinile lui Nigel, lăsându-l să se așeze la masă pentru că erau curate. Mai era ceva ce voiam să te rog… de fapt, am vrut să-l rog pe Rob, dar era supărat pe mine, așa că n-am mai făcut-o. A sunat Valerie în după-amiaza asta. Rob o privi repede. Ne-a invitat pe mine și pe mama la cină mâine seară, și a presupus că știu să conduc. Ei bine,

nu știu, dar mi-ar plăcea să învăț cât de curând… evident, dacă îmi dai voie. Până atunci, ai putea să ne duci tu în oraș, unchiule, te rog? O să mai aibă și alți invitați și ar fi frumos să mai cunoaștem și pe alții.

– Băiatul e și el invitat? întrebă Pop.

– Da, dar lui nu-i plac astfel de petreceri și am refuzat în numele lui.

Nigel fu de acord. N-avea chef de vizite împreună cu mama și sora lui, pentru că ar fi însemnat să stea cuminte ore întregi și ce-ar fi putut fi mai plictisitor decât asta? Prefera să stea acasă, să-i urmărească pe bărbați la tot ce lucrau, mai ales că acum se întuneca mai repede și deja era beznă pe la șase și jumătate, iar asta nu-i lăsa timp suficient după terminarea lecțiilor. Cu o zi înainte fusese cu Jack cu unul dintre tractoare, îl însoțise pe Bill pe una dintre pășuni, la kilometri distanță de casă, iar Rob îl dusese la un râu unde-i arătase locurile sigure pentru înot.

– Prefer să rămân aici, spuse el hotărât.

– Dar dacă plec și eu cu Jean, cine te va culca? întrebă Marie.

– Băiatul se poate dezbrăca și singur, nu? interveni Pop.

– Bineînțeles că pot! spuse Nigel, indignat. Am zece ani!

– O vârstă extraordinară, fu de acord unchiul lui. Foarte bine. Rob o să vă ducă în oraș, fetițo. Și chiar dacă o să am treabă, o să fiu atent și la Nigel, în caz că strigă în somn, nu-i așa?

Nigel vru să nege faptul că ar face așa ceva, precum un copil mic, dar se opri când îl văzu pe bătrân zâmbind. Va fi distractiv să-l culce unchiul. Poate îi va spune povești cu pădurari sau cu negri și chiar dacă n-ar face asta, ar fi ceva diferit să nu-l culce tot mama lui.

– Dacă ești sigur…murmură Marie. Sigur, Gerald, dacă vrei și bineînțeles dacă ești sigur că va fi cuminte…

– Cu mine, va fi!

– Nu toți par să fie de acord cu planul ăsta, spuse Jean, privindu-l pe bărbatul din fața ei.

– Rob o să vă ducă în oraș, repetă Gerald calm. Oricum, Valerie e prietena lui și nu rata nicio ocazie s-o vadă înainte să veniți.

– Acum probabil se teme că aș vopsi totul în lipsa lui, adăugă Jean ironic.

***

Rob era atent la drum. Era clar că n-avea chef de discuții, iar Jean nu spunea nimic, preferând să se uite pe geam. Purta o rochie de bumbac lila, simplă și de bun-gust ce se potrivea perfect pentru această ocazie. Marie purta o rochie neagră ce-i conferea un aer fragil, un colier de perle și cercei pereche, iar Jean se întrebă o clipă ce va spune mama Valeriei despre invitații ei. Înțelesese de la Pop că doamna Miller era liderul în materie de modă în orășelul Murra Creek și acest lucru era știut de ani buni, cu toate că părea devansată în grație și frumusețe de o anume doamnă Kennedy. Jean începu să fredoneze încet, fără să fie emoționată sau tulburată la gândul că avea să intre într-o casă plină de necunoscuți.

– O să mă înveți și pe mine să conduc, te rog? întrebă ea deodată, iar Rob răspunse înainte să se gândească prea mult:

– Nu!

– Câtă determinare, spuse ea repede. Stai liniștit, o să găsesc pe altcineva.

– Cine mai e la moșie?

– Jack, mecanicul. I-am spus ieri.

Mașina se clătină.

– Te pomenești că te-ai împrietenit cu oamenii de la moșie? izbucni el.

– Exact, discut cu ei, de fapt îmi plac toți. Nu sunt nepoliticoși cu mine și nici nu sunt o snoabă.

Era convinsă că Rob ar fi plesnit-o dacă ar fi putut. Restul drumului fu liniște. Jean continuă să fredoneze și se întrebă dacă mamei ei îi vor plăcea aceste locuri. Totul era altfel față de ceea ce trăiseră până acum. În primul rând, îi lipseau prietenii și vecinii; ajunsese chiar să ducă dorul zilelor mohorâte din Melbourne și-i era dor de mare. Casa aceea mare și dărăpănată o deprima; și-ar fi dorit ca totul să fie mai vesel în jurul ei și dacă totul ar fi fost altfel, dacă Gerald ar fi avut o avere, măcar și una mică, și dacă ar fi avut acces la carnetul de cecuri, câte ar fi putut face din casa de la moșie! Încă îi era teamă de Gerald, căci era diferit de fratele lui; avea un fel de a o privi de parcă ar fi căutat în adâncul sufletului ei. Jean o încuraja când era deprimată și-i amintea cât erau de norocoase; aveau o casă în care li se dăduse mână liberă, aveau mâncare din belșug, n-aveau facturi de plătit, iar Nigel, care le era atât de drag, spera din tot sufletul să nu mai plece de acolo. Putea face atât de multe acolo, iar când va crește avea să conducă tractoarele și să le dea ordine oamenilor. Marie zâmbi o clipă, gândindu-se la entuziasmul fiului ei, iar când Rob le anunță că aproape au ajuns, începu să-și pipăie coafura și să-și aranjeze rochia. Rob întoarse în fața unei case de cărămidă. Ca majoritatea caselor din zonă, și aceasta avea verandă, iar înăuntru se vedeau mulți invitați; se auzea murmurul vocilor și clinchetul paharelor.

– Rob! se auzi glasul vesel al Valeriei, care recunoscuse mașina și șoferul și-și părăsise o clipă musafirii pentru a le ieși înainte. Ce surpriză! Când te-am întrebat dacă vrei să vii n-ai vrut, pentru că nu voiai să conduci Bomba în oraș și acum apari împreună cu fetele.

– Mi-e teamă că a fost vina mea, interveni Jean, coborând din mașină zâmbitoare. Unchiul n-a vrut să mă lase să folosesc vechitura asta. Parcă stă să se dezmembreze din clipă-n clipă, nu-i așa? adăugă ea, ignorând privirea indignată a lui Rob. N-am mințit se gândi ea, zâmbindu-i Valeriei. Ce mai faci? Abia așteptam să te văd din nou.

– Ce drăguț din partea ta, râse Valerie. Hai înăuntru, s-o cunoști pe mama și pe ceilalți.

– Și eu ce fac? întrebă Rob, aprinzându-și o țigară. Să aștept aici până se termină balul?

– Ești cam morocănos, scumpule, nu-i așa? spuse Valerie, luându-l de braț. Știi bine că ești binevenit aici oricând. Așa că șterge-ți supărarea asta de pe față; ar trebui să fie o experiență inedită pentru tine să faci pe șoferul.

– N-ar fi așa de rău dacă aș avea o mașină normală, mormăi el, urmându-le în casă.

– Dar ce s-a întâmplat cu mașina decapotabilă? întrebă o fată pe lângă care treceau, iar Rob o privi aproape furios.

– A trebuit s-o vând ca să plătesc facturile.

Sunase ca o glumă, iar Jean și doamna Delaney o luară ca atare. Urmară o mulțime de prezentări. Jean zâmbi tuturor; spuse că îi place această zonă, cu toate că n-a apucat să vadă foarte multe; da, era destul de fericită la moșia cu Arbori de Piper și era încântată să-i cunoască pe toți. Doamna Miller se dovedi o femie sofisticată, care-și petrecea majoritatea timpului la cealaltă casă pe care o aveau, la periferia orașului Sydney. Era foarte grațioasă, când mergea parcă plutea, iar Jean o privea fascinată. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui, nu se observa niciun rid, iar fata se întrebă câte ore petrecea în fața oglinzii pentru a ajunge la o asemenea perfecțiune și dacă stătea vreodată în fața unui cuptor, gătind. De ultima parte se îndoia, căci avea niște unghii perfecte. Se uită apoi la mama ei și-i zâmbi. Erau

mulți tineri și toți se arătară încântați de nou-veniți. Se ciocniră paharele, iar când Jean luă prima înghițitură, nu-și putu reține strâmbătura. Rob o privi surprins:

– Ce s-a întâmplat? o întrebă.

– Bere! spuse ea, privind-o amuzată pe Valerie. Îmi pare rău, dar nu-mi place, adăugă ea și puse paharul pe o tavă.

– Oh! Atunci poate vrei o limonadă? Sau apă? întrebă Valerie, ridicând ușor din sprâncene.

– Limonadă, mulțumesc. E mult mai aproape de gusturile mele, spuse recunoscătoare Jean.

Valerie se îndreptă spre bar, iar o doamnă de lângă ușă îi zâmbi prietenește lui Jean.

– Ai fost foarte nepoliticoasă, îi șopti Rob la ureche. Puteai măcar să te prefaci că-ți place. Toată lumea bea bere.

– De ce ar fi trebuit să mă prefac?

– Bunele maniere îți cer asta! șuieră el.

– De fapt, ar fi însemnat să-mi reneg principiile dacă aș fi băut-o, spuse ea cu sinceritate. Cred că mi s-ar fi făcut rău.

Rob o privi cu ochi mari. Câțiva musafiri priveau amuzați acea domnișoară care-și exprima punctele de vedere cu atâta tărie. Lui Jean nu i se părea că a spus ceva ieșit din comun. Privi în continuare în jurul ei, zâmbind tuturor.

– Asta e inofensivă, spuse Valerie, zâmbind cu paharul de limonadă în mână. Eu una prefer ceva mai tare.

– Mulțumesc, spuse Jean. Viața m-a luat suficient de tare, adăugă ea, iar Valerie se înroși.

Cina fu servită într-o sufragerie modernă cu vedere spre grădina din spate, iar Jean, care avea ochiul format, reținu tot aranjamentul ca model pentru viitor. Avea să vină o zi când va avea și ea invitați la moșie și voia să învețe tot ce se putea despre cum se desfășurau

vizitele în această zonă. Era cu totul altceva față de ceea ce se petrecea la Melbourne. în primul rând nu erau atâtea formalități, toată lumea își spunea pe nume. Se servea mâncare rece, cu multe aperitive. Totul era impecabil, iar Jean nu găsi vreo greșeală. Doamna Miller le primise cu drag și le făcuse să se simtă ca acasă. O privi zâmbitoare pe mama ei, care stătea la celălalt capăt al mesei și se întrebă cum arăta o petrecere mai mare. La sfârșitul mesei toată lumea ieși pe verandă, iar Jean se nimeri în dreptul unei doamne îmbrăcate în gri care-i zâmbise mai devreme.

– Domnișoară Delaney, pot să aplaud atitudinea dumneavoastră? începu ea. Nici mie nu-mi place berea.

– Oh! Serios? Mă bucur că nu sunt singura, spuse ea, privindu-și interlocutoarea cu interes.

– E reconfortant să descoperi persoane cărora nu le e teamă să spună ce gândesc! spuse femeia, zâmbind. Și eu fac același lucru și primesc o mulțime de mustrări acasă! Îmi cer scuze dacă sună ca un clișeu, dar îmi place rochia ta foarte mult. E o culoare frumoasă și-ți vine de minune.

– Am făcut-o chiar eu, spuse Jean simplu, iar ochii celeilalte se măriră.

– N-am să-i spun asta Valeriei, să nu scazi în ochii ei.

Jean o privi atent, încercând să descopere dacă era vreun subînțeles în cuvintele femeii, dar nu zări decât o privire prietenoasă și răsuflă ușurată. Simțea că putea avea încredere în această femeie și speră că se va mai întâlni cu ea pe viitor.

– Și rochia mamei tot eu am făcut-o. Îmi place să fac asta, pentru că am lucrat pentru un creator de modă foarte exclusivit în Melbourne.

– Deci, asta era! S-a vorbit mult despre nou-veniții de la moșia lui Gerald. Nu suntem foarte mulți pe aici, așa că orice noutate ne

interesează. Spune-mi despre Pop și despre casa lui. A trecut mult timp de când n-am mai fost pe acolo.

– Oh, îl cunoașteți? o întrebă Jean. E un scump, dar trebuie să muncească atât de mult! începu ea entuziasmată, continuând apoi să-i vorbească despre tot ce văzuse la moșie. În timp ce-i povestea despre toate schimbările pe care le făcuseră ea și mama ei, ochii interlocutoarei ei se măreau.

– Dar pari atât de fragilă! exclamă ea.

– Nu sunt cum par la prima vedere, spuse Jean serioasă. Sincer m-am săturat să mă creadă toată lumea o neajutorată doar pentru că sunt mică. De exemplu Rob, îl știi și pe el? Mi se pare că are impresia că ar trebui să fiu încă la școală!

Se simțea indignarea în vocea ei, iar noua prietenă începu să râdă. În cealaltă parte a camerei, Valerie părea să aibă o discuție foarte plăcută cu un prieten. Într-un moment de liniște, se auzi o parte din ceea ce vorbeau:

– Nepoata domnului Delaney. Oh, nu, nu cred că o să stea acolo…

– Ba da, o să stau la moșie, spuse Jean tare. Aceea e casa noastră acum.

Masca politicoasă afișată de doamna Miller dispăru o clipă, iar Marie privi șocată modul în care Jean atrăsese atenția asupra ei. În acel moment se auzi o voce de afară care-l ruga pe cel ce parcase rabla aceea pe punctul de a se dezmembra în fața casei, să vină s-o mute imediat.

– Se referă la Bombă, spuse Rob și ieși repede.

– Iar acela e soțul meu, adăugă tovarășa de discuție a lui Jean. Obișnuiește să aibă astfel de replici!

– Nici nu știu cum vă numiți, spuse Jean timid. Cred că ni s-a făcut cunoștință, dar au fost atâtea persoane…vă rog să mă scuzați.

– Sunt Anne Kennedy. Avem proprietatea de pe malul râului-Gum Valley. Poate ți-a vorbit Pop despre ea. Vino să mă vizitezi într-o după-amiază, ești binevenită.

– Mulțumesc, dar încă nu știu să conduc. Oh, am tot spus asta și m-am săturat, adăugă ea, încruntându-se. Toată lumea se aștepta ca ea să știe să facă toate aceste lucruri; se părea că femeile de aici se pricepeau la fel de bine să joace golf, să conducă și să călărească așa cum se pricepeau la gătit.

– Cu siguranță, Rob te va învăța…

– Rob nu vrea, o întrerupse Jean, iritată. Mi-a spus asta, destul de clar, recent.

Doamna Kennedy o privi cu atenție și-i observă expresia feței, apoi zâmbi pentru sine.

– Învață de una singură, Jean. Nu-i greu. Ia Bomba și du-o pe una dintre pășuni, departe de vreo zonă populată unde te-ai putea răni pe tine sau pe altcineva.

– Dar toate pedalele și schimbătorul de viteze…

– Am auzit că ai un frate mai mic. Ia-l cu tine, sunt convinsă că știe mai multe despre astea decât crezi.

Jean rămase gânditoare și nici nu-l lua în seamă pe Rob când se întoarse însoțit de un alt bărbat care fu salutat de toată lumea. Veniră spre ele, iar Jean abia dacă le acordă atenție.

– Ne vedem mai încolo, îi șopti doamna Kennedy soțului ei. Acum suntem ocupate!

Acesta se întoarse ușor surprins, întrebându-se despre ce vorbeau. Jean nu realizase că nu fusese tocmai politicos din partea ei ce făcuse; se gândea la Nigel și la Bombă, la pășunile întinse unde putea exersa și loviturile de golf. Avea să fie foarte greu fără un profesor sau un antrenor, dar va reuși cumva. Maxilarul i se încleștă. Dacă Valerie poate să facă toate astea. și ea le putea face! Dar, exista

un mare dar. N-avea haine potrivite pentru călărie și nici bani suficienți pentru crose sau alte echipamente. Mai întâi, mașina. Pe primul plan va sta deslușirea secretelor Bombei, apoi, odată depășite aceste complicații, se va gândi la altceva. Poate va putea conduce la terenul de golf și-i va putea urmări pe jucători dintr-un colț. Călăria n-ar fi trebuit să fie o problemă. Părea destul de simplu-te așezi în șa și ții frâiele, stai drept, iar calul merge la pas.

– Simplu! murmură ea.

Pe verandă și în casă se auzeau discuții despre lipsa ploilor, despre recoltă, oi și chiar despre spectacolul din Sydney. De asemenea, ultima logodnă fu un alt subiect, apoi se vorbi despre ultimul nou-născut. Treceau repede de la un subiect la altul. Ascultând, Jean râdea în sinea ei de cantitatea de informații schimbată într-un timp atât de scurt. Era la fel oriunde ai fi mers, cu oricine ai fi fost. Marie se simțea foarte bine. Cunoscuse pe cineva de vârsta ei, care avea ca și ea o fată și un băiat și schimbaseră opinii, stând în scaune confortabile, sorbind câte o gură de ceai cu gheață. Doamna Miller își petrecu aproape tot timpul în compania propriilor ei prieteni, tot timpul bine dispusă și zâmbitoare, arătând la fel de bine la sfârșitul serii. Valerie era peste tot, însă în ochii ei mocnea furia de fiecare dată când se uita după Rob. Stătea lângă o fereastră, privind vechea mașină, etalându-și supărarea, până ce Valerie îi spuse să-și revină și să treacă la pian. Aproape toți fură de acord cu această rugăminte și-l duseră aproape pe sus la pian. Odată ajuns acolo, păru să fi uitat că era prost dispus și se așeză, acceptând să interpreteze diverse cântece, acompaniat și de alții. Astfel, seara se încheie într-o notă cât se poate de veselă. Valerie îi conduse la mașină și rămase câteva clipe cu Rob.

– Ne vedem la sfârșitul săptămânii așa cum am stabilit, da? întrebă ea, iar tânărul confirmă. Dacă vrei, pot să trec să te iau eu cu

mașina și să rămâi în noaptea aia aici. Doar o să jucăm tenis duminică, și așa ai fi scutit de încă un drum.

– Îmi convine, spuse el, iar Jean se gândi că nu era prima dată.

Zâmbetul Valeriei străluci în întuneric.

– O să aranjez un joc și pentru tine, Jean, săptămâna viitoare.

– E foarte drăguț din partea ta.

– Ai făcut tenis de performanță, sau doar din plăcere?

– Prima variantă, spuse Jean sec.

– Oh! Voiam doar să văd cum joci, dar dacă ești obișnuită cu tenisul în forță, n-are rost să ne pierdem vremea, nu? Doar n-ai câștigat nicio cupă, nu?

– Doar opt, răspunse fata politicos. Și cu asta ți-am închis gura! se gândi ea, folosindu-se de una dintre replicile fratelui ei. Dacă nu mă crede, sau dacă Rob mă va acuza de minciună, așa cum mă aștept că va face, spunând că nu-s suficient de înaltă ca să țin o rachetă de tenis în mână, o să pun toate cele opt trofee în camera de zi.

Era încântată că va scăpa de Rob două zile; așa. avea ocazia să pună câteva planuri în aplicare fără ca el să-i sufle în ceafă, și în timp ce conduceau în noapte se întrebă ce va spune când se va întoarce și va găsi poarta vopsită într-un verde frumos.

Capitolul 5

Jean rămase tăcută pe drumul spre casă. Era atentă la tot ce făcea Rob; îi urmărea fiecare mișcare a mâinilor și picioarelor, încercând să rețină totul. Nu-l va mai ruga niciodată s-o învețe ceva, va face totul de una singură și-i va demonstra ca e în stare de orice. Apăsând o frână imaginară, în timp ce coborau un pod, se simți foarte bine și o binecuvântă pe doamna Kennedy pentru ideea ce i-o dăduse.

– Cine e doamna Kennedy? întrebă ea deodată, foarte curioasă, rupând tăcerea pentru prima dată.

– Soția domnului Kennedy.

– Îmi închipuiam că nu era mama lui, spuse ea repede. Încă ești supărat din cauza porții?

– Da.

– Te porți ca un copil! murmură ea și fu surprinsă de avântul brusc al Bombei.

Când ajunseră la ultima cotitură înainte de alee, Jean strigă:

– Oprește!

Marie, care aproape adormise, tresări, iar Rob frână puternic. Mașina se opri brusc, iar Jean țâșni afară, urmată de Rob, care se întreba dacă i se făcuse rău sau dacă văzuse pe cineva sau ceva pe

șosea.

– Ai o lanternă? întrebă ea din fața mașinii, în timp ce rochia îi atârna în praf.

– Doar chibrituri. Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

– E un câine aici, mi s-a părut că l-am văzut în lumina farurilor, apoi l-am auzit scheunând când am trecut pe lângă el.

– Oh, doar asta era?

– Cum adică, doar asta era? Fă-mi lumină aici, aprinde un chibrit, fă ceva și nu mai fi atât de bădăran!

– Jean! Jean! se auzi glasul mustrător al mamei ei. Nu se vorbește așa, fetițo.

– Nu-mi pasă, suspină ea, aplecându-se. E rănit, nu se poate mișca și el mă întreabă dacă doar despre asta era vorba!

Rob fu luat prin surprindere de hotărârea din vocea fetei și se oferi ezitant s-o ajute. În lumina slabă, vedeau cățelul zăcând pe o parte, cu limba scoasă din gură, gâfâind. Jean încercă să-l mângâie.

– Ai grijă să nu te muște! strigă Rob, care știa cât erau de imprevizibili câinii de stână.

– N-o să facă asta, spuse ea sigură, dar Rob se apropie gata să prindă câinele de ceafă dacă făcea vreo mișcare bruscă.

În cele douăsprezece luni de viață, mâncarea acestui câine constase din bucăți de carne crudă pentru care a trebuit să se lupte cu alți câni; purta acum semnele acelor bătăi, pe urechi și pe nas. Mersese kilometri întregi în căldură, iar nopțile se întinsese la rădăcina vreunui copac; păzise turmele de oi pe distanțe foarte mari. Fusese tratat cu duritate de oameni și din această cauză se dăduse la stăpânul lui, mârâind și dezvelindu-și colții. Omul îl aruncase cu putere pe marginea drumului, iar el se târâse cu greutate până la acel adăpost de pe pod, unde stătuse în ultimele două zile. Acum era pentru prima oară în viața lui când cineva îl atinsese cu blândețe

și-i vorbise cu atâta căldură. Îi răspunse, dând din coadă și chiar permițându-i acestei persoane să-l ridice în brațe. Jean îl ținea în brațe și-l întrebă pe Rob:

– E vreun medic veterinar prin apropiere?

– Nu.

– E cineva care l-ar putea ajuta?

O privi așa cum o privea întotdeauna, deja se obișnuise cu acei ochi, apoi ridică din umeri:

– Doar nu intenționezi să-l păstrezi, nu-i așa? Mi se pare pe jumătate mort.

– Nu te-am întrebat cum ți se pare. E cineva care-l poate ajuta? Asta vreau să știu.

Tonul ei îl uimi, iar Marie se încruntă. Când Jean vorbea așa, era cu adevărat nervoasă și pe punctul de a izbucni. Nimeni și nimic n-o putea opri să facă ce-și propusese. Vru să spună că nu era locul și timpul potrivit să se certe pentru un cățel și că ar fi dorit să-și continue drumul, să ajungă să se culce. Oricum animalul părea bătrân, era slab și înfometat, și Mariei i se făcu milă.

– Da, cu siguranță e cineva care să poată face ceva, spuse ea cu hotărâre pentru prima dată. Nu-l putem lăsa în starea asta.

– Ar fi mai bine dacă ar muri, o contrazise Rob.

Jean strânse din buze.

– Te-am întrebat…începu ea din nou.

Rob se întoarse spre mașină:

– Oh, la naiba, dacă insiști atât! spuse el nervos. La vreo zece kilometri de aici, e un tip care are grijă de animale…

– Du-mă la el, te rog. Eu nu pot face nimic și cu cât primește ajutor mai repede, cu atât mai bine.

– La ora asta? o întrebă, nevenindu-i să creadă.

– Contează ce oră e? Dacă tu ai avea un picior rupt, ai vrea

asistență medicală indiferent de oră.

– ?i cine ești tu să-mi dai ordine? vru el să știe.

Jean refuză să răspundă la această întrebare, însă îl privi în continuare, iar Rob fu primul care întoarse capul.

– Și dacă Mike o să-l facă bine, ce-o să faci cu el? adăugă, arătând spre câine.

– O să-l păstrez, evident. Ce altceva aș putea face?

Mike se dovedi a fi metis; un bărbat de vreo cincizeci de ani ce nu păru enervat de faptul că fusese trezit din somn la o asemenea oră ca să aibă grijă de un câine. Se strânseră toți în jurul mesei. Mike îi privi pe Rob și pe Jean, iar ochii căprui sclipiră o clipă când luă cu blândețe cățelul din brațele fetei. După o scurtă dar eficientă examinare, timp în care animalul nu se mișcă deloc, stând cu nasul în palma lui Jean, Mike dădu diagnosticul:

– Nu e vorba de o ruptură, doar o luxație mai gravă. De asemenea, e înfometat. Poți avea grijă de el chiar tu, domnișoară, dacă ai timp și răbdare, mai spuse el, mângâind animalul pe cap.

– Mulțumesc, spuse ea fericită. Bineînțeles că o să am grijă de el.

– Deci, am venit până aici degeaba, remarcă Rob.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Jean. Am aflat ce s-a întâmplat…

– Tu ai aflat, pe mine nu mă interesează.

– Oh! Oh, hai acasă! spuse ea, trecând pe lângă el, îmbrâncindu-l și oprindu-se în dreptul ușii, întrebându-se cum l-ar fi putut răsplăti pe acest om și dacă ar fi fost jignit dacă i-ar fi dat bani. Răsuflă ușurată când Rob îi observă nehotărârea și, surprinzător, îi veni în ajutor:

– O să rezolv totul cu Mike mai târziu, spuse el încet.

Bărbatul îi conduse la mașină.

– Cum se prezintă caii pentru polo pe care i-ați cumpărat, domnule Rob? îl întrebă cu interes.

– Bine, mulțumesc, spuse el repede, iar zgomotul motorului curmă orice altă conversație.

Marie, care avea geamul deschis, strigă:

– Noapte bună și mulțumim.

În timp ce mașina se îndepărta, se lăsă tăcerea.

– Cai pentru polo? murmură Jean. N-am văzut așa ceva pe la moșie. Sau nu știu să fac diferența între ei și caii obișnuiți?

– Probabil că nu.

– Știu că sunt multe lucruri diferite aici, chiar și felul în care oamenii tratează câinii, spuse ea tăios. Dar nu sunt atât de proastă încât să cred că jucați polo pe niște cai de fermă!

Mașina se opri brusc, iar Jean își încleștă degetele. Ce se petrecuse cu ea în seara aceea? O ironizase pe Valerie și reușise de fiecare dată să-l scoată din sărite pe Rob.

– Cine spune că am făcut asta? Cine a zis că am jucat polo?

– Atunci, de ce ai avea cai pentru acest sport? îl întrebă Jean. De ce tu, un simplu angajat de la fermă, ai atâtea privilegii încât să-ți poți cumpăra astfel de cai, când bietul unchi Gerald se chinuie să strângă bani suficienți pentru mașinării?

– De ce?

În întuneric Jean nu-i putea vedea expresia feței, căci bordul mașinii nu era luminat. Și oricum era prea preocupată să-l liniștească pe cățel, care începuse să tremure la auzul glasurilor acelea ridicate.

– Pentru că atunci când a murit, tata mi-a lăsat ceva bani, îi explică el. Și cum am făcut ceva economii din banii pe care i-am câștigat la fermă, am cumpărat doi cai de acest gen, pentru că îmi place să călăresc și-mi place și să joc polo. E o explicație suficient de clară pentru tine?

– Îmi cer scuze, spuse ea sec, întrebându-se de ce se amestecase. Dacă ar fi fost mai înțelegător cu acel câine, se gândi ea, nu m-ar fi

scos din sărite.

– Pop e suficient de bun să mă lase să-i duc la păscut pe moșia lui fără să-mi ia vreun ban, adăugă el, iar Jean strânse pumnii.

După ce Rob porni din nou mașina, se relaxă și parcuseră restul drumului în tăcere. Lumina ascunsă de vița-de-vie îi întâmpină; Pop încă îi aștepta, întrebându-se probabil dacă nu cumva Bomba capitulase. Stătea în locu-i obișnuit, îmbrăcat în pijama și papuci, și părea obosit. Jean simți că era vina ei că-l ținuseră treaz până la o asemenea oră târzie, și în timp ce urca spre verandă îi zâmbi ca și cum și-ar fi cerut iertare. Voia să-i spună ce se întâmplase înaintea lui Rob.

– Îmi pare așa de rău, unchiule, că am întârziat și vreau să știi că e doar vina mea. Am găsit câinele ăsta pe drum și am crezut că are un picior rupt, așa că l-am obligat pe Rob să ne ducă la cineva care l-ar fi putut ajuta.

Pop o privi cu respect, nu multă lume îl punea pe Rob să facă ceva.

– A trebuit să ne întoarcem la un anume domn Mike…

– Îl cunosc. Se poartă frumos cu animalele, spuse Pop, privind ghemul de blană încolăcit din brațele fetei. E un câine de vite bun. Povestește-mi ce s-a întâmplat, mai spuse, iar Jean se lumină la față, auzind blândețea din glasul bătrânului.

Îi așteptase pentru că a vrut să audă cum fusese vizita la doamna Miller și pe măsură ce timpul trecea se îngrijorase și era pe punctul de a pleca să-i caute. Așa că în vreme ce mama ei se așeza obosită pe scaun, gândindu-se că în mai puțin de șase ore trebuia să se trezească și s-o ia de la capăt cu treaba în bucătărie, Jean se așeză la picioarele bătrânului, mângâind câinele murdar pe care tocmai îl salvase.

– Dacă am grijă de el, îi fac o baie și-l fac să arate cât de cât

normal…mă lași să-l păstrez? se rugă ea. Era prima oară când îl ruga ceva.

– Nu văd de ce n-ai putea, spuse Pop. Pune-l în bucătărie, lângă miel.

– Care miel? se auziră toate cele trei voci la unison.

– Al lui Nigel. L-a găsit în seara asta. N-avea mamă. O să-i dea de mâncare cu un biberon.

Marie încremenise, iar Jean se uită în altă parte, pentru a n-o vedea râzând. Un miel în bucătăria ei curată!

– Ar trebui să-i dai niște lapte cald înainte să te culci, Marie, spuse Gerald ridicându-se, cât se ocupă Jean de câine.

– Dar, Gerald…! încercă Marie să protesteze pentru că era prea mult. Habar n-avea cum se hrăneau mieii și oricum îi era teamă de oi și de vaci, apoi vechiul obicei o făcu să se oprească: da, bineînțeles. Dacă spui tu, Gerald.

Când aprinseră lumina în bucătărie, descoperiră mielul, învelit cu grijă cu o pătură de către Nigel, dormind lângă cuptor; după zgomotele pe care le făcea se părea că-i era foame. Jean își privi mama:

– Pare atât de neajutorat, nu-i așa?

Într-adevăr, așa părea; exact ca și cățelul ei, căruia i se făcu un culcuș de cealaltă parte a cuptorului.

– O să avem curând o grădină zoologică, spuse Marie, iar Rob încuviință din dreptul ușii.

– Așa e. Pop i-a promis deja lui Nigel un cal, iar pe verandă e un borcan cu mormoloci.

Nu pare prea deranjat de asta, se gândi Jean, nedumerită. Nigel e ocolit întotdeauna, însă ea și mama ei sunt mereu luate în colimator. De ce? Oare din cauză că suntem femei, pentru că am vrut să schimbăm lucrurile pe aici, iar pe Nigel nu l-a interesat? Rob

aproape zâmbea, privind-o pe Marie care se chinuia să hrănească mielul.

De când se mutaseră aici, Jean și Marie nu permiteau ca atunci când sosea poșta, săculețul cu scrisori să fie uitat sau să nu fie deschis imediat; având în vedere că venea doar de trei ori pe săptămână, abia așteptau să deschidă plicurile, așa că Pop deschidea cutia în timp ce ele așteptau nerăbdătoare ca el să sorteze corespondența. Într-una din acele zile de joi, Pop răsfoia plicurile, iar Rob îl văzu cum se încruntă.

– S-a întâmplat ceva, Pop? îl întrebă imediat, lăsând ziarul pe masă.

– Nu știu. Poate, spuse bătrânul, gânditor. Se uită în jurul lui pentru a fi sigur că era singur cu fiul lui vitreg și nu puteau fi auziți. E în legătură cu investițiile alea. Îți amintești că i-am dat lui Rory Houton un cec ultima oară când a fost aici? Era totul în regulă, dar acum se pare că au apărut niște probleme.

– Cu cecul sau cu Rory?

– Cu niciunul. Cu investiția, îi explică Pop, bătând ușor cu degetul în scrisoare. Vor să le fac o vizită. Spun că așa e cel mai bine, pentru că durează prea mult să-mi explice prin scrisori. Cred și eu! Vreau să știu ce vor face cu banii mei!

– Păi, ce te oprește să pleci? îl întrebă tânărul. A trecut mult timp de când n-ai mai fost plecat.

– Știu. Și nu-mi place că trebuie să plec, pentru că sunt aici Marie și copiii. Nu-mi place că trebuie să-i las singuri. E cam pustiu pe aici, știi.

Rob râse.

– Termină, Pop. E o scuză foarte slabă. Stau singuri toată ziua, tu apari doar la ora mesei, așa că n-or să-ți simtă lipsa atât de rău. Și oricum, sunt eu aici, ce-și mai pot dori?

Gerald pufni:

– Le și acorzi multă atenție, fiule! Câteodată se vede atât de clar că nu-ți plac…

Rob se încruntă:

– Nu văd ce legătură are asta cu plecarea ta. Recunosc, nu mi-a plăcut niciodată ideea și nu-i suport că stau aici, modificându-ne stilul de viață, dar n-are absolut nicio legătură cu asta, spuse el fluturând scrisoarea lui Pop. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat. De câți bani e vorba?

– Zece mii, spuse Pop abătut. Îi păstram pentru când voi fi bătrân. Rob râse tare, iar Jean, care era în camera ei, se încruntă. În cele câteva săptămâni de când se afla aici nu-i zâmbise niciodată, lui Nigel da, dar când dădea cu ochii de ea se încrunta. Avea un râs plăcut; păcat că nu-l auzeau mai des. Râsul și veselia erau atât de importante în viață; dacă n-ar fi fost fratele ei aici, n-ar fi avut de cine sau cu cine să mai râdă.

– Mărunțiș, continuă Rob să râdă.

– Asta crezi tu, răspunse celălalt, dar zece mii de lire sunt zece mii de lire și n-am de gând să stau să fiu tras pe sfoară. Presupun că vor să vorbim personal din cauză că e o sumă atât de mare. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta și nu să-i dau cecul lui Rory. Am fost foarte neglijent. Tăcu o clipă, iar Rob nu-l întrerupse, apoi continuă: la naiba, o să plec la Sydney să rezolv totul. Poți să te descurci și singur câteva zile. Sună să vezi dacă poți să-mi rezervi un bilet pentru zborul de mâine dimineață. Dacă nu poți, va trebui să iau trenul. Marie!

Se auzi un zgomot din bucătărie, iar Marie apăru imediat cu biberonul cu lapte pentru miel în mână.

– Da, Gerald?

– Trebuie să plec mâine dimineață, spuse el, arătându-i

scrisorile. E urgent. Mă întorc abia săptămâna viitoare. Am suficiente haine curate?

– Bineînțeles, Gerald. Abia am spălat ieri; a trebuit să facem asta, căci Nigel se murdărește atât de des și era păcat de toată apa aia caldă rămasă. Jean tocmai a terminat de călcat. Sper că nu e nimic grav, mai spuse ea, privindu-l tulburată.

– S-ar putea, răspunse Pop. Fă-mi bagajul, te rog, o să plec foarte devreme. Știi tu ce-mi trebuie.

– Da, Gerald, spuse Marie, și se grăbi să plece.

– "Da, Gerald", o imită Pop. N-ar fi fost ceva dacă mi-ar fi spus "du-te și fă-ți singur bagajul"?

A doua zi dimineață, Marie se trezi foarte devreme ca să le pregătească micul dejun înainte să plece. Nu mai găsiseră bilete de avion, așa că Pop se pregătea pentru o călătorie cu trenul, lungă de o zi. În timpul mesei dădu tot felul de indicații. Rob îl ascultă doar pe jumătate atent; Pop știa foarte bine că putea conduce totul aici de unul singur.

– Gerald, începu Marie nesigur, crezi că ai avea timp să cumperi ceva dacă tot ești în oraș?

– Cum ar fi? întrebă Pop, imaginându-și că o să-l pună să alerge după mătăsuri sau alte materiale și nu credea că va fi în stare de așa ceva. Dar Marie îi întinse niște bucăți de ziar și niște bani.

– Avem nevoie de niște castroane și niște cratițe mai mici. Astea-spuse ea, arătându-i pozele tăiate din ziar-mi-ar trebui, dacă ai putea să le iei. Cratițele pe care le avem aici sunt prea mari și avem un singur castron pe care-l putem folosi. Ar putea fi trimise cu trenul, nu trebuie decât să le comanzi și să le plătești. Banii, continuă ea timid, i-am economisit din cei pe care mi-i dai pentru cheltuielile zilnice. Și toate astea ar fi pentru casă oricum, așa că e în regulă, nu?

– O să le cumpăr, mormăi el și băgă banii în buzunar.

Jean îi urmări cu privirea de pe verandă. Era încă în cămașa de noapte, așa că nu se duse mai departe. în timp ce Bomba dispărea la orizont, tresări. Unchiul era plecat la Sydney, iar Rob urma să plece în weekend în Murra Creek, ce-avea să facă ea? Mai târziu, realiză că și Jack era plecat cu mașina. Sam îi spuse că mecanicul fusese trimis cu mașina la Dubbo pentru niște reparații, iar Jean se întrebă dacă nu cumva Rob făcuse asta intenționat. Sam o urmă în magazie:

– Doreați ceva, domnișoară Jean? o întrebă el.

– Doar niște vopsea, șopti Jean cu o privire de drăcușor. Domnul Rob vine mai târziu, nu?

– Așa a spus. Trebuie să terminăm de arat pășunea șapte-a spus că în curând o să plouă și după aia vom putea pune grâul.

– Deci, e profet și în ceea ce privește vremea. Foarte bine, o să vin după ce pleacă, spuse ea mai mult pentru sine.

Rob plecă devreme sâmbătă dimineață. Jean încă spăla vasele, când auzi zgomtul unei mașini scumpe, și bănui că sosise Valerie, așa că ieși afară cu prosopul în mână. Valerie se uită la ea. Buclele erau dezordonate și nu era machiată, totuși ceva din figura ei micuță se potrivea cu prospețimea și veselia dimineții de weekend.

– Draga mea, arăți ca sclava cuiva, spuse Valerie, surâzând.

– A lui Rob, strigă Jean, fluturând prosopul.

– Oh! murmură Valerie, căruia nu părea să-i placă prea mult această idee-Jean sclava lui Rob. Când o va cere de nevastă, se gândi Jean, Valerie va avea plăcerea deosebită de a-i găti și a-i spăla vasele lui Rob. Am auzit că și Pop a plecat, continuă Valerie.

– O să avem un sfârșit de săptămână liniștit, spuse Jean, oftând. Eu am multe scrisori de trimis, iar Nigel m-a făcut să-i promit că mergem la pescuit.

Rob trecu pe lângă ele și-și puse bagajul pe bancheta din spate,

iar Valerie se urcă repede la volan.

– O să fiți bine, îi spuse lui Jean pe un ton ce suna a superioritate.

– Da, bineînțeles. Să nu cumva să vă stricați weekendul gândindu-vă la noi. Rob se strâmbă:

– Așa o să facem! Dar dacă se întâmplă ceva, poți să-i lași un mesaj doamnei Miller.

– Mulțumesc.

O privi suspicios cum stătea în dreptul porții; soarele îi strălucea în bucle, iar când îi zâmbi încă o dată, știu sigur că n-ar trebui să plece. Era convins că Jean punea ceva la cale. Uitându-se în jurul lui, se întrebă ce-ar putea să facă.

– Distracție plăcută, le strigă Jean, și nu uita că mi-ai promis o partidă de tenis săptămâna viitoare, Valerie.

Fata confirmă, zâmbi și demarară în trombă. Jean continuă să fluture prosopul până ce dâra de praf dispăru, apoi răsuflă ușurată.

– Nigel! strigă ea, alergând în spatele casei, unde îl găsi exact cum se așteptase, cu mielul în brațe și cu câinele, pe care îl numiseră Scruffy, alături. Cățelul țâșni spre ea, gudurându-se, iar fata îl mângâie pe cap; era încă slăbit, dar după câteva mese bune, câteva băi și câteva perieri, începea să arate din ce în ce mai bine. Nigel, vrei să câștigi un dolar? Băiatul o privi suspicios.

– Adică să muncesc?

– Într-un fel. Ți-ar plăcea să cureți poarta și apoi s-o daii cu grund alb?

– Oh, mi-ar plăcea asta, spuse el și ochii-i sclipiră. Pot să încep acum?

– Poți, îi spuse sora lui. Șmirghelul e în bucătărie, pe masă, și după ce o să termini de curățat lemnul, o să-ți dau grundul. Și să nu lași mielul sau câinele să-și lase părul pe acolo!

Capitolul 6

Stând cu mâinile în șolduri și cu pălăria lăsată pe spate, Sam dădu verdictul:

– Știți, domnișoară Jean, dacă am tunde tufișurile alea, curtea ar arăta mult mai ordonată. Și am putea face același lucru cu arborii de piper.

– Sunt de acord, murmură Jean, urmărindu-l pe Nigel, care era în elementul lui, vopsind portița cu grund alb.

Sam venise să verifice dacă doamnele n-aveau nevoie de ceva sau dacă le putea ajuta cu ceva, având în vedere că el tot n-avea treabă. Doi dintre oameni plecaseră cu Jack în oraș și rămâneau acolo tot weekendul. Observase că domnul Rob chiar încurajase această plecare, drept urmare nu prea avea ce face. Se oprise surprins, când îl zărise pe băiețel vopsind de zor poarta din față.

– Pot să le tai eu dacă vreți, domnișoară Jean, se oferi el, arătându-i copacii și tufișurile. Sunt sigur că și ceilalți ne vor ajuta, dacă doriți.

– E foarte drăguț din partea ta, Sam, răsuflă ea ușurată. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză unchiului pentru când se va întoarce acasă. Și lui Rob, spuse pentru sine. O să vadă ce pot face o fată, o pensulă

și puțină energie pentru imaginea casei de pe moșia cu arbori de piper.

Peste zece minute trei, bărbați tundeau tufișurile din jurul casei; după ce se întrebase de câteva ori dacă Gerald nu s-ar fi supărat pentru această mutilare a proprietății lui, Marie le pregăti ceaiul pentru a-i scuti de un drum. Jean avu o strângere de inimă văzând cum creștea grămada de crengi uscate, frunze și flori; trecuse foarte mult timp de când nu mai fuseseră tunse, iar acum, atât de golașe, nu arătau grozav. Până la ora prânzului terminară, iar Nigel, purtând semnele muncii prestate, făcea ultimele retușuri. Deja arăta diferit, împreună cu mama și sora lui făcură câțiva pași înapoi pentru a admira opera finală.

– Arată mult mai bine, murmură Marie. Sigur îi va plăcea și lui Gerald. Cel puțin, așa sper!

– Arată mai curat și mai ordonat, spuse Jean, privind grădina cu un ochi critic.

– Am vopsit foarte bine, nu credeți? întrebă Nigel, umflându-se în pene. Lasă-mă tot pe mine să dau cu verde, se rugă el.

– Nu, asta e treaba mea. M-am gândit mai bine și o s-o termin eu ca să iau toată vina asupra mea. N-avea să spună: "Nu eu, Nigel a făcut-o!". Avea să mărturisească tot și le va ține piept atât unchiului Gerald, cât și lui Rob. Cu siguranță, unchiul nu se va supăra, doar îi dăduse mână liberă, iar pe Rob de ce l-ar fi deranjat? El pur și simplu lucra pentru Pop, ca și Sam, Jack sau Ben. Toți erau niște angajați, în timp ce ea…ea era nepoata domnului Delaney, se gândi mândră. După ce mâncară câte ceva, Nigel dispăru împreună cu mielul și câinele la barăcile angajaților, unde era un musafir fidel, iar Marie se hotărî să se odihnească o jumătate de oră. În drum spre dormitor, aruncă o privire în camera unde era masa de biliard și zări scrumiera plină, deși o curățase cu o zi în urmă; de asemenea, revistele erau

împrăștiate peste tot.

– Iar Rob! se plânse ea. Trebuie să fi fost aici azi-noapte.

– Mi s-a părut că am auzit zgomotul bilelor, spuse Jean din dreptul ușii, în timp ce Marie golea scrumiera și aranja cărțile și revistele. Fetele joacă biliard? adăugă fata.

– Nu foarte des, cred. Sau poate aici își ocupă timpul și cu așa ceva. De ce?

– Doar mă întrebam.

Marie ridică un tac.

– Când eram mai tânără obișnuiam să joc destul de des, mărturisi ea. Acum mulți ani. Tatăl tău avea o pasiune pentru biliard și mă obliga să joc pentru a nu-și ieși din mână.

– Te pricepeai? o întrebă Jean, dintr-o dată interesată.

– Draga mea, pasiunea a avut o moarte violentă când am început să-l bat de fiecare dată! spuse ea.

– Oh! Crezi că-ți mai aduci aminte cum să joci?

– Cred că da, spuse Marie, aplecându-se peste masa verde, ținând profesionist tacul în mână. Da, cu puțin exercițiu mi-aș aduce aminte, sunt sigură.

– Crezi că ai putea să mă înveți și pe mine? o întrebă Jean inocentă.

Cinci minute mai târziu nu se mai auzea decât zgomotul făcut de bilele lovite și glasul Mariei, care dădea tot felul de indicații. Ceva mai târziu, Jean inspectă poarta și descoperi că grundul se uscase. Dimineață se va trezi la ora obișnuită și va încheia cu un strat vesel de vopsea verde. Apoi, câtă vreme se va usca, îl va pune pe Nigel să jure să păstreze secretul, vor duce pe una dintre pășuni camioneta și va vedea dacă va reuși ceva. Oamenii vor fi plecați, iar mama ei plănuia să facă draperii din niște fețe de masă din damasc pe care le găsise prin cutii. Le spălase, le călcase și suspinase deasupra lor,

regretând faptul că trebuia să le strice, căci erau într-adevăr frumoase. Cele două care erau mari urmau să atârne în camera de zi; Marie era convinsă că vor împrospăta atmosfera din camere, o vor lumina. De asemenea, găsise un material cadrilat cu roșu și alb, pe care Jean intenționase să-l folosească pentru o rochie, dar pe care Marie îl destinase bucătăriei. Jean știa că mama ei va sta liniștită având această ocupație, și nici nu-și va face griji pentru Nigel, căci era cu sora lui. Niciunul dintre ei nu se plictisi în acea seară, pentru că puteau face multe lucruri fără să se împiedice de bărbați. Jean se spălă pe cap și-și făcu manichiura, apoi ieși și se plimbă pe afară. Acum că tufișurile și copacii erau tunși, se putea vedea la o distanță mult mai mare împrejurul proprietății. Deodată, se întrebă ce-or face Rob și Valerie. Din câte știa, erau la o petrecere– Rob nu-i spusese prea multe-iar a doua zi, când ea se va lupta să controleze camioneta, ei vor juca tenis. Se gândi o clipă la fața bronzată a lui Rob și se întrebă încă o dată de ce nu-i zâmbise niciodată. Se încruntă. Nu-i spusese niciodată pe nume, nici Jean, nici măcar domnișoară Delaney, apoi zâmbi, amintindu-și că într-o dimineață, când avusese nevoie de ea, o strigase: "Hei, tu!". Atunci nu-l luase în seamă, iar el a trebuit să alerge după ea, bombănind morocănos ceva despre încăpățânarea femeilor. Fata se oprise când o ajunsese din urmă, privindu-l fără să spună nimic.

– Nu m-ai auzit când te-am chemat? o întrebase.

– Nu, spusese ea, pregătindu-se să plece. Te-am auzit când ai strigat " Hei, tu", dar habar n-aveam că la mine te refereai!

Chicoti pe întuneric, apoi o strigă mama ei care-i spuse că se duce la culcare, așa că Jean se întoarse, stingând în urma ei toate luminile. Dimineața următoare o lăsă pe Marie să croiască liniștită draperii și perdele, iar ea plecă împreună cu Nigel. Era liniște în jurul lor, iar Jean se întrebă ce-ar spune mama ei dacă ar auzi

zgomotul făcut de camionetă. Lui Nigel i se păru grozavă această aventură. Îi șopti surorii lui că poate să conducă mașina cu adevărat, doar abia cu o zi în urmă îl lăsase Bruce să țină mâinile pe volan! Nu e mare lucru, spunea el, și-i desenă în praf treptele schimbătorului de viteze. Jean îl privea atent.

– Înțeleg, murmură ea cu ochii la desen. Dar camioneta e ca și Bomba? Adică schimbătorul de viteze e la fel la amândouă?

Nigel se gândi o clipă. Nu era foarte sigur.

– Dar dacă nu sunt, o să aflăm curând, nu-i așa? sublinie el cu istețime.

În fața volanului, pe Jean o trecu un fior. Ce-ar spune unchiul Gerald dacă ar lovi mașina? Stând cu mâinile pe volan, încercând să-și adune curajul, își aminti cât de sigură era Valerie pe ea când se urca în mașină, se gândi apoi la doamna Kennedy și se hotărî să sune la Gum Valley dacă avea probleme. Poate că ar fi fost mai înțelept din partea ei dacă ar fi făcut asta la început.

– Ah, ce-o fi, o fi, oftă ea, apăsând ambreiajul, dar nu se întâmplă nimic.

– N-ai pornit încă motorul, spuse Nigel.

Jean își mușcă buzele. Slavă Domnului că era doar băiețelul cu ea! Rob ar fi făcut vreo remarcă usturătoare și s-ar fi uitat în altă parte, iar ea s-ar fi simțit mică precum un purice. Cheile erau chiar acolo, dar ea nici nu se gândise să le folosească; în clipa următoare motorul porni, iar ea îl ascultă cum toarce. Mașina asta era mai bună decât cealaltă, pe care o folosea Pop. Puse mâna pe schimbătorul de viteze. Nigel îi urmărea fiecare mișcare, aprobând apăsarea pedalei. Camioneta începu să se miște încet, apoi se opri brusc, iar motorul muri. Mai încercă de trei ori, palidă la față, și într-un final mașina porni, merseră câțiva metri, moment în care trebuia să schimbe iar viteza, dar să fie și atentă pe unde mergea. Marie nu apăru pe

verandă pentru a întreba panicată ce se întâmplase, iar Jean răsuflă ușurată când făcu dreapta pe lângă casă, însă dădu nas în nas cu o poartă.

– Frâna! Repede! Aia din mijloc, strigă Nigel.

Se opriră doar la câțiva centimetri de poarta mare de fier, iar băiatul o privi:

– Crezi că te descurci?

– Bineînțeles că da! Trebuie doar să mă obișnuiesc. Coboară și deschide-o, încercăm din nou.

Jumătate de oră mai târziu, culoarea-i revenise în obraji, iar Nigel era mai relaxat. Se opriseră și o luaseră de la capăt de multe ori– pentru exercițiu, îi spunea Jean învățăcelului ei, care, deși era de ajutor, nu era întotdeauna politicos. Reușiseră să descopere la ce se foloseau toate, motorul mergea în continuare și devenea mai relaxată odată cu trecerea timpului.

– Încă n-ai dat cu spatele, spuse fratele ei după ce făcuseră trei ture pe pășune.

– Toate la timpul lor, fiule, spuse ea, râzând. Ne descurcăm destul de bine, deocamdată, nu-i așa?

– Nu-i rău, dar nu te uiți deloc în oglinda retrovizoare.

– Nu pot să mă uit în toate părțile în același timp!

– Dar așa trebuie, spuse el timid, așa face Rob.

Deschise și închise multe porți, iar Jean era din ce în ce mai sigură pe ea; se obișnuise cu zgomotul și pornea fără să înece motorul de prea multe ori. În timp, o să poată face asta la fel de natural ca mersul și va putea conduce în oraș, o va putea duce pe mama ei la cumpărături, fără să mai fie nevoie să dea comenzi la telefon, iar când va descoperi unde era, va trebui să sune la Gum Valley să-i mulțumească doamnei Kennedy pentru ideea minunată pe care i-o dăduse. Marie îi privea uluită; figura ei parcă ar fi fost un

desen animat, privindu-i cum veneau spre poartă la volanul camionetei. Deschidea și închidea gura, căutându-și cuvintele, iar copiii râdeau în hohote.

– Jean! strigă ea, și realiză că nu știa dacă trebuia să fie sau nu supărată, căci acum înțelegea avantajele de a avea acces la un mijloc de transport propriu. Așa că urma de supărare dispăru și-și privi mândră fiica independentă. Draga mea, ce-ai făcut? Te-a lăsat unchiul?

– Nu. Dar sunt sigură că ar fi făcut-o dacă ar fi fost aici, spuse fata, coborând din mașină un pic țeapănă. Scaunul era prea în spate pentru mine. Nu te supăra pe mine, dar nu puteam pierde această ocazie. Rob nu era aici și nici ceilalți angajați ca să-mi stea pe cap. Nigel a fost un înger, știai că aproape era în stare s-o conducă de unul singur?

– Bineînțeles că pot oricând, rânji Nigel. În dimineața aceea, învățase multe alături de sora lui.

– Asta nu înseamnă că trebuie să încerci! interveni mama lui, alarmată. N-ați lovit nimic, sper! adăugă ea repede.

– Doar vreo două oi, un cal și o poartă, răspunse Nigel și se amuză de figura mamei lui.

Luară prânzul pe verandă, la umbra răcoritoare a viței-de-vie. Jean era cu adevărat mulțumită de succesul repurtat și căpătase multă încredere în ea. Avea de gând să mai țină o sesiune de condus după-amiază, înainte să se întoarcă Rob; Nigel îi spuse că o învățase tot ce știa și n-avea rost să mai vină cu ea, așa că va merge cu mama lui la râu să adune mormoloci. Apa râului era calmă în lumina după-amiezii; privindu-l pe Nigel în timp ce hoinărea pe malul apei cu o sticlă într-o mână și cu o plasă confecționată dintr-o bucată de plasă de țânțari, Marie se simți împăcată cu sine. Era multă liniște și dacă ar fi cunoscut mai multă lume ar fi fost o viață foarte frumoasă.

Mai mulți vecini și ceva mai multe obiecte casnice, asta își dorea acum. Jean încercă din nou camioneta. N-avea cuvinte să descrie exact sentimentele pe care le avu când se urcă la volan și motorul toarse când îl porni. O pufni râsul când porni pe una dintre cărările care duceau spre pășunea cea mare. O oră mai târziu, realiză că se pierduse. Toate pășunile arătau mai mult sau mai puțin la fel, până observai că poziția arborilor era diferită; de exemplu, pe asta nu erau oi, doar iarbă mare. Cea pe care fusese mai devreme arătase cam la fel, însă nu era sigură, așa că se opri încruntată, încercând să se hotărască în ce direcție s-o apuce. Camioneta mergea perfect, iar ea trecuse peste teama de la început, însă se afla probabil la kilometri distanță de casă, dacă se termina benzina? Se uită îngrijorată la ceas. Mai era destul până să se întunece și cu siguranță dacă s-ar mai fi plimbat puțin ar fi zărit ceva cunoscut care ar fi ajutat-o să se întoarcă acasă. A trebuit să se oprească de două ori pentru că se blocase în niște bușteni. Într-un final, ajunse în dreptul unui grup de pini pe care era convinsă că nu-i mai văzuse. Arătau ca niște arbori de Crăciun, iar Jean își stăpâni cu greu lacrimile, uitându-se la ei. Nu era un sentiment prea plăcut să fii pierdut în acea pustietate. Era sigură că Rob nu-i adusese până aici atunci când le arătase moșia; poate că se afla deja pe altă proprietate. Luând-o înainte, căci încă nu îndrăznise să meargă cu spatele, se opri din nou, după doar câțiva metri, pentru că roțile se blocară într-un alt buștean.

– Pot să te întreb încotro mergi? se auzi o voce rece în spatele ei, și întorcându-se, îl zări pe Rob pe un cal alb, mare, mai furios decât îl văzuse vreodată. Deodată, se simți ușurată; nu mai era pierdută, cineva o găsise.

Însă nu-și mai putu stăpâni lacrimile și izbucni în plâns.

O vreme, se auziră doar strigătul ciorilor și suspinele lui Jean. Își

culcase capul pe volan; calul și călărețul stăteau aproape nemișcați. Rob o privea în continuare furios. Jean era nervoasă pe ea însăși pentru faptul că reacționase în felul acesta, dar pur și simplu nu se putea opri. Lacrimile erau un amestec de ușurare și de furie. Fusese mult mai greu decât se așteptase să învețe totul de una singură, doar cu ajutorul lui Nigel, apoi șocul de a se găsi pierdută în acea pustietate, urmat de apariția neașteptată a lui Rob, toate astea duseseră la ceea ce în mod normal nu suporta să facă. Lacrimile erau pentru cei slabi și neajutorați, iar ea nu era așa. Încet, încet suspinele se opriră, iar Jean se căută prin buzunare după o batistă. Nu găsi una, așa că se șerse repede la ochi cu marginea rochiei. Se întoarse încet și-l văzu pe Rob stând în aceeași poziție, iar calul o privi cu ochi mari și galeși.

– Parcă trebuia să joci tenis, spuse ea aproape acuzator.

– Și pentru că ai calculat că voi sta acolo toată ziua, presupun că ăsta e rezultatul? șuieră el.

Jean confirmă, simțindu-se din ce în ce mai bine. Lacrimile o ajutaseră, totuși, să se descarce.

– Cum îndrăznești să aduci camioneta până aici când nu știi să conduci?

– Oh, dar știu să conduc. Acum, adăugă ea după o clipă de gândire.

– Cine te-a învățat? Cine a îndrăznit să te aducă aici fără permisiunea mea?

– Am venit singură, spuse ea, gândindu-se că făcuse bine că nu-l rugase pe Sam sau pe altcineva s-o învețe, pentru că o parte din furia lui Rob s-ar fi îndreptat împotriva lor.

Rob păru îngrozit și foarte suspicios. Totuși, chiar era singură.

– Vrei să-mi spui că ai avut curajul să vii singură până aici fără cineva care să te instruiască? Ești nebună? Am crezut că dacă l-am

trimis pe Jack în oraș, toate utilajele vor fi în siguranță și tu la fel, și totuși iată-te la poarta celeilalte proprietăți. Dumnezeu știe cum arată motorul acum!

Se opri să respire, iar Jean realiză că se chinuia să găsească argumentele necesare pentru ca ea să înțeleagă gravitatea faptelor, dar nu le putea găsi. Indignarea, dezaprobarea și îngrijorarea se amestecau în mintea lui și-l blocau.

– De ce te-ai întors mai devreme? îl întrebă, curioasă.

– Pentru că știam că se va petrece ceva în lipsa mea! Simțeam că ceva nu e așa cum trebuie și e cazul să mă întorc neapărat…

– Ce păcat că ți-ai stricat ziua degeaba!

Rob strânse pumnii, iar calul se mișcă ușor neliniștit.

– Nimic? Cum adică nimic? Primul lucru pe care l-am văzut când m-am întors a fost poarta aia verde. Tu ai făcut asta, sunt sigur. Ai fost în magazie și ai luat vopseaua care era pentru mașini. Ai tăiat copacii și tufișurile, apoi i-am găsit pe mama și pe fratele tău pe malul râului, dar tu lipseai. Mașina nu era, iar Nigel îmi spune că ai plecat la o plimbare…

– Cred că exagerezi, îl întrerupse Jean, stând dreaptă și dorindu-și să fi fost mai înaltă, pentru a-i conferi mai multă atitudine. Pe Sam nu-l interesează ce fac, nici pe Jack, nici pe Bruce sau pe Ben și tu ești tot un angajat aici. Unchiul mi-a dat voie să vopsesc poarta, l-ai auzit și tu, erai acolo. Iar dacă ar fi fost aici, sunt convinsă că ar fi fost de acord și cu tunsul tufișurilor. Trebuie să recunoști că arată mult mai bine acum, spuse ea zâmbind, căci voia să-și păstreze buna dispoziție. Am avut atâta treabă weekendul ăsta.

– Evident! Dar asta…spuse el, arătând spre camionetă, iar calul bătu din copite, agitat. N-aveai niciun drept s-o aduci aici. Pop nu ți-a dat voie să faci asta și nici să înveți să conduci.

– Am vrut să-l întreb, dar a plecat destul de grăbit. Te-am rugat

pe tine, dar ai refuzat. Jack fusese trimis la Dubbo și am ghicit din ce cauză. Începu să se enerveze de nedreptatea care i se făcea. Dacă ar fi fost unchiul Gerald în locul lui Rob, ar fi acceptat totul și și-ar fi cerut scuze din adâncul sufletului, dar n-avea de gând să-l lase pe acest angajat să-i spună ce putea sau nu să facă. Ai făcut-o intenționat. Și din moment ce acum locuiesc aici, nu înțeleg de ce trebuie să te rog pe tine tot timpul sau să aștept să te pună unchiul să mă duci în oraș. Acum, cred că o să mă întorc acasă.

Rob se înroși. O urmări cum pornea motorul.

– Nu știai că ai o pană?

Jean se albi puțin la față și o clipă se întrebă dacă mai stricase ceva.

– Ce te faci cu asta? continuă el batjocoritor.

– Va…va trebui să-mi arăți ce trebuie să fac, spuse ea, călcând pe propriul orgoliu.

Rob se dădu încet jos de pe cal și-l legă de bara din față a mașinii. Acesta pufni pe nări, iar Jean îl privi; era un animal frumos și-și aduse aminte că-l mai văzuse în grajd alături de ceilalți cai, apoi se întrebă dacă nu cumva era unul dintre cei cumpărați pentru polo.

– Știi, Rob, am fi fost scutiți amândoi de neplăcerile astea, dacă ai fi acceptat să mă ajuți atunci când te-am rugat foarte politicos dacă mă poți învăța să conduc. În felul ăsta, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat și tu nu ți-ai fi stricat sfârșitul de săptămână.

– Roata de rezervă e în spate, fu singurul răspuns pe care i-l dădu.

Chinuindu-se să scoată roata grea, Jean realiză că o va pune s-o schimbe de una singură; drept pedeapsă, se gândi. Ce om!

– Cheia și cricul sunt tot acolo, se mai auzi în spatele ei.

Rob se sprijini de camionetă și-și aprinse liniștit o țigară, dând instrucțiuni, pe care Jean le urma conștiincioasă, știind că asta era

răzbunare și că nu se putea împotrivi; oricum, dacă nu schimba roata n-avea cum să ajung acasă. Iar la starea pe care o avea, Rob era capabil s-o lase să se întoarcă de una singură. Nu mai conta, încercă ea să se consoleze; era bine să învețe așa ceva. Putea oricând să pățească asta pe marginea drumului dinspre Murra Creek și cum traficul nu era foarte intens, ar fi putut trece ore bune până s-o poată ajuta cineva. Era o muncă grea, căci roata care trebuia schimbată era strânsă bine. Stropi de sudoare îi apărură pe frunte și, încercând să-și dea părul la o parte, lăsă o dâră unsuroasă de ulei pe obraz. Strângând din dinți, hotărâtă să nu ceară ajutor, pentru că putea fi la fel de încăpățânată ca și el, se luptă o vreme să deșurubeze una din piulițe. Tocmai când Rob era pe punctul de a ceda și a-i veni în ajutor, reuși s-o desfacă pe prima. Urmară și restul, apoi roată fu eliberată și Jean o rostogoli încet pe iarbă. Când o aduse însă pe cea nouă, nu putu s-o ridice și-i căzu pe picior, moment în care Rob interveni și o ajută.

– Prostănacă mică și încăpățânată ce ești, bombăni el.

Termină treabă, apoi strânse roata stricată și cricul și le puse în spatele camionetei. Jean se pregăti să urce în mașină.

– Ce ai de gând să faci acum? o întrebă, privindu-i fața încălzită și mânjită de ulei.

– Mă întorc acasă, ce altceva aș putea să fac? Tu ai calul.

– Dar…intenționase să lege calul de bara mașinii și să conducă el, dar Jean deja se așezase la volan și n-o putea scoate de acolo decât pe sus.

– Va trebui să-mi arăți drumul, bineînțeles.

– Chiar nu știi unde te afli?

– Mi-e teamă că n-am nici cea mai vagă idee. Pășunile astea sunt imense și arată cam la fel. Am deschis și am închis atâtea porți și chiar nu știu cât de departe am ajuns.

– Pe proprietatea vecină, la douăzeci de kilometri de moșie, spuse el încruntat.

Era surprinsă.

– Atât de departe? Cum m-ai găsit? îl întrebă curioasă, gândindu-se că avusese noroc. Dacă ar fi continuat să conducă în direcția aceea, probabil ar fi ajuns până în orașul vecin. Abia acum realiza ce suprafață mare reprezentau Districtele Vestice.

– Nigel mi-a arătat ceva vag în direcția asta. Apoi am văzut praful. Aerul e atât de liniștit, încât praful plutește multă vreme în urmă.

Se luase după dâra de praf, mersese pe scurtături numai de el știute, apoi, în liniștea după-amiezii, auzise zgomotul motorului și într-un final zărise camioneta printre pini.

– Presupun că în timp o să ajung să cunosc fiecare bucățică din terenurile astea, spuse Jean, în timp ce Rob dezlega calul. Bineînțeles că o să-i spun unchiului, adăugă ea, privindu-l drept în ochi. Tânărul ridică din umeri. În care parte mergem? continuă ea, surâzând, dar speranța că și el îi va zâmbi înapoi îi fu spulberată și apăsă încet ambreiajul.

Ar fi fost plăcut să aibă un astfel de răspuns ca semn al iertării pentru nebuniile pe care le făcuse, căci zâmbetul acela care apărea des față de Nigel era foarte frumos. Oftă încet. Rob se urcă în șa, apoi o luă înainte. Jean ezită; spera că va avea un start mai lin decât precedentele, fără acele zgomote oribile. Își imagina cum se va strâmba Rob la auzul lor.

– Ah, demarare perfectă! murmură ea cu satisfacție, pornind de pe loc în urma calului alb, iar Rob o privi uimit.

Schimbă vitezele ca un profesionist, iar Rob o luă la galop, căci n-avea chef să fie lăsat în urmă. Marie și Nigel așteptau îngrijorați lângă gardul proaspăt vopsit, iar când văzură mașina în zare, escortată de Rob, răsuflară ușurați. Jean era întreagă, iar Marie era

foarte recunoscătoare pentru asta, ținând cont de figura pe care o avusese Rob când primise explicațiile de la Nigel conform cărora, sora lui conducea pe undeva pe acolo. În următoarea clipă Rob fusese în șaua calului alb și chiar îngrijorată cum era, Marie nu putu să nu admire felul în care se potriveau.

– Dacă aș putea să călăresc și eu așa! exclamase Nigel.

– O să poți cu timpul dacă ai grijă, șoptise mama lui, uitându-se în continuare după Rob, care nu se oprise să deschide portița, ci sărise peste ea cu ușurință.

– Se dă mare, remarcase băiatul, iar ea râsese.

Jean coborî din mașină, privindu-l pe Rob care descăleca încruntat. Ce drept avea să fie supărat? E adevărat că el conducea totul în lipsa lui Pop, dar nu era și șeful ocupanților casei.

– M-am pierdut, spuse Jean, oprindu-se în fața mamei ei, mângâindu-l pe Scruffy, care scâncea de fericire că o văzuse. Apoi am făcut pană. După aceea a venit Rob și totul a fost în regulă, încheie ea prietenoasă.

– Mă bucur, spuse Marie, pentru că atunci când a plecat avea o față de parcă ar fi fost gata să te omoare! Presupun că toată curățenia pe care am făcut-o ieri și azi nu prea a fost apreciată.

În absența lui Gerald, doamna Delaney nu mai era intimidată. Proprietarul uriaș al moșiei, cu vocea lui puternică o înfricoșa, dar nu și Rob. La fel cai fiica ei, îl considera drept un simplu angajat, iar ea nu primea ordine de la nimeni în absența lui Gerald. Sfaturi, da. Asta era cu totul altceva; și în plus, avea multe lucruri neclarificate despre care ar fi vrut să afle mai multe. Rob se uită urât la ea.

– O să-i explic toate astea cumnatului meu când se va întoarce, continuă ea. Acum aș vrea niște vopsea crem și niște vopsea roșie, mai spuse hotărâtă. N-o să folosesc multă, adăugă repede, când văzu privirea războinică a tânărului. Vreau să vopsesc dulăpioarele din

bucătărie. Și aș mai vrea ceva din oraș, mâine. Poate să mă ducă unul dintre băieți? Jean nu e suficient de experimentată…

– Cred și eu! Va mai trebui să învețe multe până să poată pleca de una singură la Murra Creek. Aș putea să întreb de ce trebuie vopsite dulapurile din bucătărie? Mie mi se par în regulă și așa!

– Dar n-au mai fost vopsite de cine știe când! strigă exasperată Marie. Sunt învechite și nu-mi plac. Dacă va trebui să petrec ore întregi acolo, ca să va gătesc, vreau ca totul în jurul meu să fie curat și frumos. Să mi le aduci cât poți de repede, te rog.

Apoi îl luă pe Nigel și plecară. Până la urmă, Marie era suficient de demnă. Ceva mai târziu, Nigel fu trimis în magazie după vopsea. Rob cerceta camioneta, iar băiețelul zâmbi.

– N-o să găsești nicio zgârietură, dacă după asta te uiți, spuse el sigur pe sine. N-am lovit nimic.

– Care "voi"?

– Eu și Jean, bineînțeles. Am fost cu ea să-i arăt la ce folosesc toate, schimbătorul de viteze, ambreiajul. Nu prea se pricepea, răspunse Nigel mândru. Cred că o s-o pot conduce și eu foarte curând.

– Ba n-ai să faci așa ceva! Să nu te atingi de tractoare sau de celelalte mașini, ai înțeles? N-am chef să le strici, costă prea mult.

Nigel se așeză pe un bidon cu benzină și-și sprijini capul în mâini.

– Presupun. Acolo intră toți banii unchiului, nu-i așa? Cel puțin așa spune Jean. ?Știi, am crezut că o să fie mai bine aici din multe puncte de vedere, pentru că noi toți am crezut că unchiul are foarte mulți bani. Dar îmi place de el chiar dacă n-are, adăugă el cu hotărâre. Și acum că am primit mielul și poneiul, chiar îmi place că locuiesc aici. Crezi că am putea avea și un pui de cangur? Ben mi-a povestit despre un băiat pe care-l știa și care avea chiar și un pui de

aligator, mai spuse băiețelul, cu ochi strălucitori. Apoi oftă, pentru că știa că nu există așa ceva pe acolo. Pot să iau vopseau aia, te rog? O să mă lase și mama să fac ceva mâine după lecții, așa cum am ajutat-o pe Jean cu poarta, de dimineață. O să vopsim dulăpioarele crem și marginile cu roșu, ca să înveselim camera. Mie îmi place roșul, ție nu?

– O să văd roșu în curând! bombăni Rob, aducându-i cutiile cu vopsea.

Mai pe seară sună Valerie care, în ciuda așteptărilor, nu păru deloc supărată de plecarea prematură a lui Rob. Era dulce și înțelegătoare.

– Oh, înțeleg îngrijorarea lui Rob, îi spuse ea lui Jean. E o mare responsabilitate pentru el. Vă lăsase singuri…și cum nu sunteți obișnuiți, trebuie să vă fi fost greu…

– Nu chiar, spuse Jean gânditoare.

– Ce-ați făcut? V-ați descurcat? o întrebă Valerie, curioasă.

– Da, ne-am ocupat timpul cum ne-am priceput și noi, răspunse fără să dea prea multe detalii despre ce se petrecuse în lipsa lui Rob.

– Oh, în legătură cu tenisul. Păreai nerăbdătoare, așa că am aranjat o partidă pentru miercurea viitoare dacă-ți convine. Îți spune Rob unde sunt terenurile.

Jean ieși pe verandă. Nigel era acolo cu un trenuleț de jucărie pe șine. Scruffy se uita curios, iar Jean îl zări și pe Rob care se oprise să admire mica locomotivă, iar băiețelul tocmai îl ruga să se dea la o parte căci stătea chiar pe stația din Murra Creek. Rob se mișcă repede, uitându-se la picioare. Jean zâmbi.

– Dar nu e nicio stație acolo.

– E una imaginară. Ca acolo unde stă Bess, acolo e depoul. Am avut niște stații de tren, dar cred că le-a aruncat mama când împachetam. Nu le găsesc nicăieri. Tata mi-a cumpărat setul ăsta de

ziua mea.

Rob îngenunche ca să vadă mai bine, pentru că devenise brusc interesat, căci locomotiva și vagoanele erau de bună calitate și trecuseră ani buni de când nu se mai jucase cu trenulețe.

– Îți fac eu două, trei stații, se oferi bărbatul deodată. Hai în magazie, am niște bucățele de furnir acolo.

Se întoarseră o oră mai târziu cu trei stații pe care Nigel le privea mulțumit, căci erau perfect simetrice. Rob se așeză lângă el, apoi auzi ceva zgomote.

– Ce se aude? întrebă el încruntat, iar Nigel ascultă și el.

– Mami și Jean, răspunse el, zâmbind relaxat. Joacă biliard.

– Ce fac?

– Joacă biliard, repetă băiețelul, luând laba câinelui de pe șină. Joacă destul de mult când tu și unchiul nu sunteți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai urmează? se încruntă el, intrând în casă.

Se opri în dreptul ușii, iar Marie tocmai lovise o bilă ca un maestru. Jean stătea la celălalt capăt al mesei, cu un tac în mână și-i zâmbi.

– Intră, Rob, îl invită. Joci și tu?

Cinci minute mai târziu, în vreme ce Marie îl zorea pe Nigel la culcare, Jean se așeză, râzând cu lacrimi. Iar de la pian răsuna puternic unul dintre marșurile lui Sousa.

Capitolul 7

Draperiile ieșiseră grozav, iar Jean putea fi mândră de munca pe care o depusese. Telefonase la un magazin din Murra Creek și ceruse exact ce-i trebuia pentru a le albi, iar Jack fusese instruit să se oprească în drum să ridice comanda; la câteva ore de la sosirea lui, materialul din damasc, de un alb strălucitor, era întins la soare, iar Jean ștergea ferestrele.

– Nu-mi vine să cred, șopti Marie ceva mai târziu, uitându-se la noile draperii. Luminează toată camera!

Jean zâmbi, trebuind să recunoască faptul că nu crezuse că draperiile pot schimba în felul acesta o încăpere. Atârnau până la podea, iar lumina se reflecta în ele, dându-le o nuanță ușor rozalie. Se răsuci ușor pe călcâie, privind în jurul ei cu ochi critic: covorașul din piele de oaie din fața șemineului fusese spălat și frecat cu sârguință, mobila strălucea de curățenie, la fel și podeaua și masa pe care stăteau acum două boluri cu flori care era pregătită pentru cină. Acum putea invita elita din Murra Creek și chiar pe guvernatorul Băncii Angliei fără să-i mai fie rușine de cum arăta locul. Făcuseră tot ce se putea pentru a îmbunătăți aspectul casei, iar Jean suspină împăcată. Cu siguranță, Pop va fi încântat; nu putea fi altfel, căci

nu-l costase nimic. Tot ce cheltuiseră fuseseră câțiva cenți pe înălbitor, cele câteva cutii de ceară pentru podele și săpunul pe care oricum le cumpăraseră din alocația zilnică. Alături de mama ei, intră în sufragerie și se încruntă ușor.

– E o cameră mare și frumoasă, dar lipsește ceva. E plictisitoare și neprimitoare și nu cred că draperiile vor avea același efect ca în camera de zi.

Se uită gânditoare în jurul ei; camera era curată și ordonată, erau multe vaze cu flori și aici, iar pe măsuța de cafea, din lemn greu, pe care o găsiseră într-o altă cameră, se găsea o cutie din argint pentru țigări și vreo două cărți. Pianul era deschis, iar fata trecu ușor degetele pe clapele albe. Ar fi fost frumos ca Rob se le cânte din când în când și altceva în loc de marșuri bubuitoare, care deși erau un mod la fel de bun prin care-și demonstra talentul, nu puteau fi ascultate o perioadă lungă de timp.

– Așa e, fu Marie de acord. Încă îi lipsește ceva.

Se uitară amândouă prin cameră, la tavanul înalt ce fusese curățat de multele pânze de păianjeni, la ferestre, și deodată Marie descoperi.

– E din cauza vechiului colțar. Asta o strică. Trebuie scos de aici!

– Dacă îl scoatem, nu vom avea pe ce să mai stăm, spuse fiica ei, așezându-se pe unul dintre fotolii. E foarte confortabil, doar că e prea mare, mă simt pierdută într-un fotoliu atât de mare. Oh, aș vrea să fiu mai înaltă!

– De ce? Ai fi pur și simplu deșirată, spuse mama ei, absentă. Apoi se lumină dintr-o dată la față și zâmbi. Huse! Trebuie să facem niște huse, e singura soluție. Oh, Jean crezi că o putem scoate la capăt?

Jean țâșni în picioare și, privind fotoliile mari și canapeaua și mai mare, zise:

– E minunat! Bineînțeles că le putem face! Câteodată ai niște idei grozave, dragă.

– Husele ar ascunde faptul că sunt vechi, continuă Marie nerăbdătoare. Poate dacă alegem ceva care să se potrivească și cu draperiile, poate o nuanță mai închisă ca să țină mai mult la murdărie, pentru că bărbații intră și se trântesc aici, uitând că vin din grajd sau de pe tractor. Iar Nigel…știi cum e! Are nevoie de pantaloni curați la fiecare oră, când se joacă afară. Oh, chiar crezi că le putem face?

– Sunt sigură, spuse Jean gânditoare, pipăind fotoliul. Arcurile nu sunt rupte. Dar vei avea nevoie de metri întregi de material; cu ce-l vom cumpăra?

Marie ridică din umeri.

– Cu bani, dragă. Și banii de pe luna asta s-au terminat, i-am dat pe toți lui Gerald, să cumpere cratițe și tot ce avem nevoie urgentă. Oh, ce de bătăi de cap! O să trebuiască să așteptăm o grămadă până voi reuși să strâng suficienți bani, tocmai acum când abia îmi intrasem în mână cu toate astea. Mi-aș dori ca Gerald să lipsească mai multe săptămâni și când se va întoarce să-i prezint o cu totul altă casă și să-i demonstrez astfel că nu sunt chiar o prostănacă așa cum mă crede! Sper doar să nu se supere din cauza fețelor de masă.

– Probabil a și uitat de ele, nu fuseseră folosite de ani de zile, judecând după felul în care arătau. Câte ți-au mai rămas? Am putea să facem ceva cu cele pe care nu le-am folosit la draperii?

– Mă îndoiesc, spuse ea mohorâtă. Canapeaua e foarte mare și nu le putem face pe bucăți, ar arăta ciudat. Nu, va trebui să aștept, asta-i tot. Vin Rob și Nigel, auzi cum râd!

Nigel iar are parte de asta, se gândi Jean, ascultând veselia din glasul lor și când o să mă vadă pe mine o să se schimbe la față, va strânge buzele, de parcă ar vrea să-și rețină niște cuvinte. O să se uite

la mine foarte repede…Oare ce-am făcut să merit să fiu ignorată în felul ăsta? A fost așa încă din prima zi.

– Strigă-l pe Nigel, scumpo. Vreau să-mi aducă niște lămâi, îi place grozav să se plimbe prin livadă.

Rob intră primul în casă, pentru că-i era foarte foame. În dreptul sufrageriei se opri.

– Arată bine, nu crezi? se auzi din spatele lui.

– Mda! Era un răspuns care nu presupunea prea multă implicare. De unde le-ai luat? o întrebă pe Jean, privind draperiile.

– Mama a găsit niște fețe de masă într-o valiză veche. Le-a spălat, le-a pus în înălbitor și iată…spuse ea fluturând teatral mâna spre ferestre. Draperii!

– Ce valiză veche? o întrebă suspicios.

– Una pe care am găsit-o în dulapul în care stau acum lenjeriile de pat, explică ea răbdătoare. Și judecând după stratul de praf și de pânze de păianjen pe care le avea pe ea nu fusese atinsă de ani de zile.

Rob se încruntă. Trebuia să recunoască faptul că aceste două femei făcuseră o treabă minunată. Privi masa aranjată pentru cină; aveau și șervete la masă acum…Jean știa că în adâncul sufletului lui era de acord cu toate îmbunătățirile pe care le făcuseră ea și mama ei, doar că nu voia să recunoască asta. în dimineața următoare sosi o telegramă de la Pop; pe Jean o amuză, pentru că mesajul conținea doar patru cuvinte: "Nu ajung miercuri. Pop". Apoi se întrebă cum va ajunge miercuri în oraș pentru partida de tenis. În dormitor pantalonii scurți, tricoul și racheta o așteptau și se strâmbă la gândul că ar trebui să-l roage pe Rob din nou. Probabil va refuza din start, iar unchiul Gerald nu era aici ca să-l oblige s-o ducă în oraș. Nu îndrăznea să ia camioneta fără să-i ceară voie lui Rob care oricum ar fi refuzat și pe drept, se gândi Jean, având în vedere că o condusese

doar de două ori și nici nu lua în calcul faptul că Jack sau vreunul dintre oameni ar fi primit permisiunea de a o duce în oraș. Și Nigel împreună cu mama sa mergeau în Murra Creek. Deodată, îi veni o idee și sub acest impuls, puse mâna pe telefon și pe cartea de telefoane. Câteva minute mai târziu vorbea cu doamna Kennedy, pe care o întrebă dacă nu cumva mergea în oraș miercuri și în cazul în care mergea, dacă n-ar fi putut să oprească și la moșia cu arbori de piper, să-i ia și pe ei.

– O să joc tenis cu Valerie, încheie ea aproape fără suflare. Iar mama îl duce pe Nigel la frizer și apoi să se uite prin magazine…

– Și eu sunt invitată la tenis, spuse cealaltă. Vă iau cu plăcere.

– E foarte drăguț din partea ta, răsuflă Jean ușurată.

– Cum merg lecțiile de condus? Ai reușit să te urci în mașină măcar?

Îi povesti aventurile de pe pășuni, doamna Kennedy râse încet, iar Jean aproape că-i vedea privirea prietenoasă și zâmbitoare.

– Va trebui să facem ceva cu asta, Jean, spuse ea. Și repede! Ai vrea să rămâi împreună cu mama ta și Nigel la cină miercuri, la Gum Valley? încă nu l-am cunoscut pe fratele tău și mie îmi plac băieții. Va avea cu ce să-și umple timpul; am o ladă cu jucării pentru tinerii musafiri, avem de asemenea câini, pisici și pui de pisică…

– Oh, nu! șopti Jean, imaginându-și cum se va întoarce Nigel acasă cu brațele pline de mogâldețe pufoase pe care ar fi insistat că trebuie să le țină în casă. Aveau suficiente pisici și aici, dar erau pe jumătate sălbatice și răspundeau afecțiunilor băiețelului cu zgârieturi, fapt pentru care Nigel nu era prea încântat. Ar fi vrut să le adauge la colecția de animale de casă pe care și-o făcuse. După ce promise că va suna pe la unu, doamna Kennedy închise. Marie și Nigel erau încă la lecții, treaba în casă fusese terminată, pentru că se trezeau devreme și terminau totul foarte repede, iar Jean se întreba

acum ce-ar putea să mai încerce pentru a face casa să arate mai bine. Aruncă o privire în fiecare cameră și-și dori să poată pune draperii la toate ferestrele, covoare pufoase peste tot. Peste tot…mai puțin în camera lui Rob. Nici nu se uită în ea. Nici ea, nici mama ei nu umblaseră acolo. Curățaseră camera lui Pop, lustruiseră mobila de acolo, ordonaseră totul, dar printr-un acord tacit nu se atinseseră de camera angajatului. Era destul de ciudat! Pe la prânz, Rob apăru transpirat și prăfuit, pentru că acum terminau de arat și se pregăteau să pună grâul. Fără vreun alt cuvânt în plus Jean îi transmise mesajul, iar el ridică din sprâncene ușor surprins și se întrebă cu voce tare de ce o fi luat bătrânul o astfel de decizie. Rob îi explică faptul că Pop nu suporta orașul; nu vor mai primi altă scrisoare care să explice această hotărâre. Pop nu făcea scrisori inutile, de fapt nu le scria decât dacă era obligat, așa că nu vor mai auzi alte vești până nu se întorcea acasă.

– Asta înseamnă că nu pot să-i ies înainte, murmură Rob. Doar dacă va mai trimite o telegramă în care să spună ziua sosirii.

Jean aștepta. Planul era ca ea, mama ei și Nigel să meargă cu Rob în oraș miercuri, când acesta mergea să-l ia pe Pop. Fata se întreba dacă, acum că Gerald nu mai venea miercuri, Rob se va oferi să-i ducă la Murra Creek, mai ales că el fusese cel care-i transmisese mesajul lui Valerie în legătură cu tenisul. Spera că va face asta, apoi îl va informa că făcuse alt aranjament. Dar Rob nu spuse nimic; se așeză la masă, ținând absent furculița între degete, evident cu gândurile la arat și cultivat. Totuși, nu discutară nimic până miercuri dimineață. Jean avea impresia că Rob evita intenționat subiectul, era mai furioasă cu fiecare oră ce trecea și le interzise Mariei și lui Nigel să spună ceva. Rob anunță la micul dejun că va fi plecat toată ziua. Avea încă multă treabă, atât a lui cât și a lui Pop. Jean îl urmări cum se îndepărta, apoi se întoarse spre mama ei.

– De ce nu m-ai lăsat să-i spun că nu vom fi aici diseară? o întrebă Marie. Nu va avea masa gata și va fi obosit.

– Sam se va descurca, răspunse fata repede. Așa, poate va învăța să aprecieze mai mult ce facem pentru el.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, oftă Marie. Ar fi plăcut să primești niște mulțumiri din când în când! Nimeni nu pare să bage de seamă și să aprecieze munca pe care am depus-o aici.

Dar când sosi doamna Kennedy, aduse sincere laude transformării pe care o suferise casa. Marie simți o bucurie copleșitoare în timp ce-i arăta femeii interiorul și-i deschidea pe rând dulapurile ordonate, iar aceasta nu contenea cu felicitările.

– Sper să-i placă lui Gerald, când se va întoarce acasă. A trebuit să plece la Sydney și toate astea s-au petrecut în lipsa lui.

– Nu poate să spună altceva decât că-i place la nebunie, răspunse doamna Kennedy, dându-se un pas înapoi pentru a admira draperiile ce fuseseră cândva fețe de masă. Și Rob? Și lui îi plac schimbările?

– Dacă-i plac, n-avem de unde să știm, pentru că nu spune niciodată nimic, spuse Jean scurt, iar vizitatoare îi aruncă iute o privire.

– Dar, ținând cont de faptul că e doar un angajat, poate că are impresia că nu e treaba lui să comenteze, spuse Marie cu toată sinceritatea.

Doamna Kennedy vru să adauge ceva, apoi se opri. Jean se întrebă ce-o fi vrut să spună. Nigel fu primul care se urcă în mașina ce-i aștepta la poartă.

– Ăsta e genul de mașină pe care ne așteptasem să-l aibă unchiul, spuse el, admirând bordul. Dar n-are decât Bomba, camioneta și bineînțeles toate acele tractoare și mașinării minunate. Dacă ar vinde una din alea, i-ar ajunge să ia una ca asta, nu-i așa? întrebă el, iar

Marie îi făcu semne să tacă; nu era momentul să discute de față cu o persoană aproape străină despre problemele financiare ale lui Gerald. Doamna Kennedy o aștepta pe Jean lângă portiera de pe partea șoferului.

– Haide, încearc-o pe asta, o invită ea.

Jean păli ușor.

– Oh, n-aș putea! Nu pot s-o folosesc, aș putea lovi ceva!

– E un risc pe care ni-l vom asuma cu toții, veni răspunsul calm. Dar o să descoperi că e mult mai ușor de manevrat decât cea pe care ai condus-o ieri și cu cât ai parte de mai mult exercițiu, cu atât mai bine. Urcă, Jean. Eu o să stau lângă tine și o să-ți spun tot ce trebuie să faci.

Jean se uită la mama ei, care o privi încurajator de parcă ar fi spus " Va trebui să înveți ca lumea odată și odată, iar doamna Kennedy îți oferă o șansă pe care nu trebuie s-o refuzi!". Se uită la Nigel, care-i zâmbea. Dacă sora lui era în stare să conducă vechiturile alea, atunci sigur se putea descurca și cu frumusețea asta. Se gândi apoi la Rob și se urcă la volan. Nigel îi făcu loc doamnei Kennedy lângă șofer și ascultă cu același interes ca și sora lui toate explicațiile; cine știe, dacă Jean uita, el era acolo să-i reamintească. Cinci minute mai târziu, cu multă încredere în sine, pentru că femeia de lângă ea îi conferea acest sentiment, Jean demară. La început merse încet și atent, dar această mașină răspundea foarte ușor la comenzile ei, nu ca cealaltă unde se lupta din greu cu schimbătorul de viteze și cu frânele. Marie era singură pe bancheta din spate și-și privea fata cu mândrie. Jean învăța atât de repede, iar nevoia ca ea să învețe să conducă era o necesitate, având în vedere că locuiau atât de departe de oraș. Apoi se întrebă ce-ar fi putut să-i cumpere fetei pentru aniversarea a douăzeci și unu de ani, ce avea să fie peste o lună.

– Te simți bine? o întrebă doamna Kennedy, iar Jean îi zâmbi

mulțumită și recunoscătoare. Foarte bine! O să ne oprim la secția de poliție să-ți iei permisul; chiar dacă suntem la capătul pământului, îmi place să respect legile. Apoi nu va mai trebui să-ți fie frică de nimic.

Se lăsă apoi pe spate; lângă ea, Nigel vorbea întruna, iar femeia chicoti, ascultând cum îi explica băiețelul, încet ca să nu-l audă mama lui faptul că, deși asta era o mașină grozavă, ei vor trebui să le suporte pe cele vechi, căci unchiul n-avea bani pentru ceva mai bun.

– N-ar trebui să vorbești asta cu toată lumea, spuse ea încet. Unchiul tău n-are ce face dacă e sărac.

– Nu, oftă Nigel. Îmi pare rău pentru el, pentru că e atât de drăguț și-ți dă din tot ce are. Îmi plac portocalele de aici…continuă el, trecând de la un subiect la altul.

Lui Jean îi venea să cânte. N-o bătea nimeni la cap spunându-i ce să facă, nu se uita nimeni cu ochi neprietenoși la ea și dacă făcuse vreo greșeală, pentru că făcuse la începutul călătoriei spre oraș, nu oftase și nu se încruntase nimeni. Sub instruirea doamnei Kennedy, opri în fața secției de poliție; o clădire cu o grădină plină de culoare și mulți copaci, unde intră și de unde ieși câteva minute mai târziu, fluturând o bucată de hârtie și niște plăcuțe.

– Acum ești în rândul oamenilor, îi spuse doamna Kennedy, iar terenurile de tenis sunt chiar aici, adăugă ea.

Se despărțiră de Marie și de Nigel, care plecară să caute un frizer și să se uite prin magazine. Orașul era foarte liniștit. Era tăcut și abia dacă trecea câte o mașină din când în când.

– Nu e prea mare, nu-i așa? întrebă Jean, care privea în jurul ei curioasă.

– Avem o populație de aproape două mii de persoane. E o zonă foarte bogată; mă refer la pământ nu la oameni, spuse Anne Kennedy repede, amintindu-și comentariile lui Nigel.

Dar Jean prinse ideea din zbor:

– Dacă pământul e bogat, cum se face că oamenii nu-s la fel?

– Unii dintre ei sunt. Foarte multe depind de starea vremii și de cum își lucrează pământul. Un an bun înseamnă recolte bogate, un an cu secetă înseamnă pierderea speranțelor pentru multă vreme.

– Asta a spus și unchiul, zise Jean gânditoare. Învățase multe de când venise la moșia unchiului Gerald, pentru că fusese atentă. Am înțeles că n-a mai fost secetă aici de multă vreme.

– Am avut timp bun, recunoscu doamna Kennedy, apoi adăugă repede: cred că ar trebui să mergem. E aproape ora trei și probabil Valerie ne așteaptă.

Fata ezită o clipă, apoi zâmbi și-și dori ca Rob să fie acolo când vor ajunge. Și-ar fi dorit din tot sufletul ca el să fie acolo și s-o vadă conducând, legal, acea mașină frumoasă. Dar expresia de pe fața Valeriei fu suficientă. Pentru o clipă rămase cu gura căscată, privind-o pe Jean care se aplecă foarte natural să ia rachetele de pe bancheta din spate și apoi coborî din mașină; echipamentul alb îi punea în evidență bronzul, iar Jean respiră adânc, dorindu-și să scape de acele emoții.

– Iată-ne, se auzi deodată glasul doamnei Kennedy. Jean m-a condus și-mi povestea cât de bine e să conduci ceva mai bun decât mașinile acelea vechi pe care le are unchiul ei, mai spuse ea, ascunzând plăcuțele de începător. În timp ce făcea cunoștință cu ceilalți jucători, Jean realiză că găsise în Anne Kennedy o prietenă adevărată, cineva care o înțelegea și în care putea avea încredere.

***

Din punctul de vedere al lui Jean fusese o după-amiază reușită. Avuseseră parte de câțiva nori, așa că fusese plăcut, nu la fel de cald ca de obicei. Nu mai jucase de ceva vreme și, așa cum se întâmplă după o pauză mai lungă, jucase foarte bine. Și acasă stătea foarte mult pe terenul de tenis; chiar dacă era mică de înălțime, compensa prin agilitatea necesară pentru a alerga de la un capăt la altul al terenului și deși avea brațele scurte, erau puternice, iar reverele ei erau executate cu mișcări de profesionist. Valerie își mușcă buzele de mai multe ori, iar Jean o privi cu satisfacție, știind că ea era o jucătoare mai bună. Valerie putea să călărească, să joace golf și să facă multe alte lucruri, dar pe terenul de tenis nu exista termen de comparație între ele. Acest lucru fu observat și de doamna Kennedy, când după primele două seturi, Valerie n-a mai jucat cu Jean. Ceaiul fu servit la umbra pavilionului; Jean nu știuse că fiecare jucător trebuia să aducă ceva și-și dori să fi adus una dintre delicioasele prăjituri cu fructe pe care le făcea mama ei. Oricum, tovarășa ei adusese un coș cu suficientă mâncare cât pentru un picnic și-i spuse să se liniștească, pentru că vor fi și alte ocazii în care să poată aduce prăjituri care să fie mâncate și criticate. La fel ca și la cina de la doamna Miller, subiectele se schimbau cu repeziciune, iar Jean ascultă în liniște bârfa locală, mușcând dintr-un sandviș cu ou. La un moment dat, una dintre doamne râse povestind cum primise cadou de la soțul ei o blană, după ce acesta primise cecul pentru lâna de la oi. Jean nu-și dorea o blană; nici n-avea unde s-o poarte, ținând cont de clima din această zonă: nu era nici ger, nici măcar ploi reci, ca în Melbourne. De când se mutaseră aici, nu avuseseră parte decât de zile însorite și foarte rar fusese înnorat. Tot ce-și dorea era materialul pentru colțar, niște draperii noi în dormitoare, alte cuverturi de pat și covorașe și mai multă vopsea ca să poată reînnoi exteriorul casei de la moșie. Poate că și unchiul Gerald va primi un cec pentru lână?

Avea multe oi.

– Când se întoarce Pop? întrebă Valerie în spatele ei, făcând-o să tresară.

– N-avem nici cea mai vagă idee, mărturisi Jean. Am primit o telegramă ieri în care ne spunea doar că nu vine miercuri, adăugă ea, râzând.

– Nu risipește cuvintele, nu?

– Nu risipește nimic, remarcă fata sec.

– Vreau să-l văd, spuse Valerie, gânditoare.

Mai spuse că vrea să organizeze un grătar; ar fi plăcut să stea toți în jurul unui foc mare. Nu mai făcuseră de mult un grătar și cu siguranță Jean și doamna Delaney nu participaseră la așa ceva și chiar dacă o făcuseră, fusese la oraș, unde nu era la fel, adăugase ea, cu îngâmfare aproape. Anne Kennedy se ridică și-și luă racheta de tenis.

– Hai să mai jucăm unul pentru că după aceea trebuie să plecăm. Noi stăm cel mai departe.

– Cât de departe stai față de oraș? o întrebă Jean, curioasă.

– La vreo cincizeci de kilometri.

– Și nu te simți singură niciodată?

– Doamne Dumnezeule, nu! Am prea multe de făcut. Am o grădină foarte mare de care mă ocup doar eu, acum. Am avut un grădinar bătrân, dar a murit acum câteva luni. Se întunecă o clipă la față, iar Jean simți că ținuse la acel grădinar. Îmi pregătesc borcanele cu dulcețuri și sucuri de fructe, am atâtea fructe. Și pe o proprietate atât de mare apar întotdeauna alte și alte probleme. Îl ajut pe soțul meu cu tot ce pot. Și când termin cu asta, trebuie să am grijă și de el, bineînțeles!

– Vorbești despre toate astea ca și cum ar fi minunat! zâmbi Jean. Abia aștept să ajungem acolo diseară.

– Acum că ai voie să conduci, poți veni oricând să mă vizitezi, spuse ea discret.

Marie și Nigel le așteptau în oraș; băiețelul era costumat ca un indian. Jean îl privi cu ochii mari.

– I le-am cumpărat ca să aibă cu ce să se mai joace, spuse Marie cu hotărâre. Câteodată se plictisește, iar acum se poate preface că se târăște prin preerie. E mai ușor să te prefaci dacă ai hainele și uneltele potrivite.

– Popski și cu mine o să mergem la vânătoare mâine, spuse Nigel, scoțând arcul cu săgețile, apoi strângându-l repede, căci îi promisese mamei lui că nu le va folosi câtă vreme sunt în oraș.

Trase cu săgeți invizibile în timpul lungii călătorii spre Gum Valley. Jean se simțea mult mai sigură pe ea la volanul mașinii mari și ajunseră la casa doamnei Kennedy pe înserate. Intrară, iar Jean se uită cu mult interes în jurul ei. Era foarte greu de crezut că era o casă atât de izolată. Camerele erau la fel de mari ca și cele de la moșia cu Arbori de Piper și chiar și unele mobile erau identice, dar cam astea erau singurele asemănări. Erau covoare moi în fiecare cameră, pe toate scaunele erau pernuțe, iar florile se aflau peste tot. Baia era minunată; Jean nu văzusese așa ceva nici la Melbourne. Se curăță puțin, se pieptănă și-și pudră nasul, apoi se schimbă de hainele de la tenis în ceva mai potrivit pentru cină. Îi venea să se ciupească doar ca să verifice că nu visează; casa era minunată: era luxoasă și foarte confortabilă. Nu era nimic opulent, dar toate se potriveau perfect; era un cămin ce reflecta iubire și căldură. Foarte diferită de casa doamnei Miller, singura pe care Jean o mai văzuse în această zonă, și de cea pe care o numeau acum casa lor. Dar asta se îmbunătățește pe zi ce trece, se gândi ea mândră. Nigel pândea o pisică împreună cu cei patru pui ai ei. Se prefăcea că le vânează, dar privea cu jind la cel mai mic dintre pui și se întreba cum să aducă în discuție la masă

acest subiect. Ar putea spune că n-are niciun pui de pisică și și-ar dori foarte mult unul. Dacă era suficient de atent și spunea asta cu ochii aceia galeși, poate că doamnei Kennedy i se va face milă de el și-i va da unul. Dacă întreba direct, mama lui sigur l-ar fi certat.

– Ce crezi că faci? se auzi o voce în spatele lui, iar băiețelul tresări.

– Oh, m-ai speriat! Vânez pisici, mărturisi el cu o fețișoară de îngeraș. Pfii, ce înalt ești! Ești mai înalt decât Rob.

Bărbatul începu să râdă și-i arătă arcul cu săgețile:

– Și, ai omorât ceva?

– Nu! spuse repede Nigel, îngrozit. N-aș trage cu adevărat în ele. Pisicuțele sunt niște animăluțe atât de drăguțe, nu-i așa? Aveți multe? întrebă entuziasmat.

– Prea multe. Cu siguranță și voi aveți la moșie pisici cu pui, nu?

– Oh, da, dar majoritatea sunt sălbatice, spuse băiatul, amărât, ridicându-se. Știi, nici nu mă lasă să le mângâi, și mie-mi place să le mângâi. Ție nu?

– Nu, nu-mi place!

– Tu ești domnul Kennedy? îl întrebă Nigel, iar bărbatul confirmă. Mă gândeam eu. Rob mi-a zpus odată că ești cel mai corect om pe care l-a întâlnit vreodată și că ești un bărbat dintr-o bucată, orice o fi însemnând asta.

Pat Kennedy râse cu poftă, iar cele trei femei îl auziră din camera de zi, unde-l așteptau. Jean ridică ușor capul. Iar o făcuse Nigel! Dar de data asta zâmbetul de pe fața bărbatului nu se șterse când intră împreună cu fratele ei în casă și nici când soția lui le prezentă pe celelalte două invitate.

– Doamnă Delaney, Jean, el este soțul meu.

Jean trebuia să dea puțin capul pe spate ca să se poată uita la el și-i zâmbi.

– Încă o persoană mult mai înaltă decât mine! exclamă ea.

– Văd că pe Nigel deja l-ai cunoscut, râse doamna Kennedy.

– Da, spuse soțul ei, zburlind părul băiețelului și deranjându-i penele. Vâna pisici pe verandă.

– Acasă n-avem, spuse molcom Nigel, fără să se uite la sora sau la mama lui. Cel puțin nu unele îmblânzite.

– Poți să iei două, dacă vrei. Abia aștept să scap de ele, zise Anne și realiză că exact asta sperase Nigel că va spune. Adu-mi aminte să ți le dau când pleci.

– Oh, mulțumesc! strigă el entuziasmat fără să le mai ia în seamă pe sora și pe mama lui, care-l trimiteau să se spele pe mâini. Câștigase, și o făcuse fără să trișeze.

Mai târziu, Marie avea să spună că fusese una dintre cele mai frumoase seri; conversația a fost plăcută și prietenoasă și după ce Nigel adormi într-un scaun, ea, Jean și soții Kennedy jucară cărți. Jean se întreba ce-o face Rob și dacă se enervase că nu-l așteptase nimeni cu masa pusă. Poate că se descărca pe bietul pian chiar în acea clipă.

– Dăm un bănuț pe ele, o auzi deodată pe Anne și Jean realiză că toți așteptau ca ea să pună o carte jos.

Se înroși, iar Marie se întrebă dacă nu cumva răcise pe terenul de tenis și dacă n-avea cumva temperatură. Jean fu recunoscătoare pentru faptul că fură conduse acasă pe la miezul nopții, căci avusese o zi încărcată și era cam obosită. Acum avea permis de conducere și abia aștepta să-l roage pe unchiul Gerald s-o lase să se folosească de camionetă când n-avea nimeni treabă cu ea. Nigel dormea încolăcit în brațele mamei lui, ținând strâns puii de pisică. Urmări mișcările brațelor bronzate ale bărbatului de la volan, încercând să rețină cât mai multe și se miră că fusese în stare să conducă mașina asta mare pe drumurile acelea denivelate. Își aduse aminte apoi de ceva ce

spusese doamna Kennedy la plecare. Vorbise ceva despre o partidă de golf weekendul viitor, iar Jean îi spusese că nu știe să joace, dar spera că într-o bună zi avea să învețe și asta.

– Nu e obligatoriu să știi să faci toate aceste lucruri, spusese Anne blând. Dacă aș fi în locul tău, aș rămâne la tenis. Puține te pot egala.

Era un sfat cuminte, se gândi Jean în drum spre casă. Ea știa să joace tenis, cât despre golf…ei bine puteau trece ani buni până să ajungă la același nivel de performanță. Și oricum, n-avea banii necesari să-și cumpere tot echipamentul. Marie îi invitase, destul de timid la început, pe soții Kennedy la cină la moșie peste două săptămâni. Invitația ei fu acceptată cu entuziasm, iar ea speră ca Gerald să nu se supere că au musafiri. Dar de ce s-ar fi supărat? se întrebase. Nu erau niște străini și apoi totul va fi pregătit din timp. Ce minunat ar fi dacă ar reuși să facă și husele pentru canapele până atunci! Scorni tot felul de planuri de a scoate câteva lire în plus de la cumnatul ei în următoarele zile. Când ajunseră, Rob ieși din casă pregătit să se ia de cel care le adusese pe femei acasă.

– Salut, Rob, spuse Pat Kennedy, intrând cu Nigel în brațe.

Băiatul încă ținea pisoii strâns în brațe, iar Jean îl zări pe Rob zâmbind. Marie îl conduse în dormitorul copilului, iar Jean rămase pe verandă pentru a înfrunta supărarea și oarecum uimirea lui Rob.

– Deci, acolo ați fost? o întrebă.

– E ceva greșit în a accepta o invitație la cină?

– Puteai să-mi spui unde o să fiți și că va trebui să-mi pregătesc singur masa.

– N-ai întrebat! Știai că fusesem invitată la tenis și puteai să întrebi cum o să ajung în oraș.

– Am uitat.

– Ce scuză jalnică. Sam trebuia să-ți pregătească masa…

– Nu l-am căutat!

Cineva tuși cu subînțeles în spatele lor și se întoarseră speriați.

– Domnule Kennedy, mulțumesc mult pentru seara aceasta minunată și pentru că ne-ați adus acasă.

Era conștientă că obrajii îi ardeau și că Rob încerca să-și ceară scuze.

– Mi-a făcut plăcere, o asigură Pat, zâmbind. Și eu și Anne abia așteptăm să venim în vizită. Îmi plac discuțiile cu Pop, sunt deosebite! Se întoarse apoi către Rob: văd îmbunătățiri pe aici, Robby, băiatule, ai fost foarte ocupat.

Rob ezită, apoi recunoscu al cui era meritul, cu toate că Jean era convinsă că-și călcase pe inimă pentru a face asta:

– E mai mult mâna ei, spuse el, arătând spre Jean, iar fata își mușcă buzele. Nu-i putea spune măcar acum pe nume? Ar fi sunat mult mai bine.

Pat se uită la amândoi, apoi surâse și spuse că trebuie să plece pentru că-l aștepta soția acasă. De îndată ce domnul Kennedy plecă, Rob intră în casă și trânti ușa.

– Nu cred că a mâncat ceva, spuse Marie, cu cei doi pisoi în brațe. Am aruncat o privire în bucătărie și nu e niciun semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Dacă Sam i-ar fi adus ceva sau dacă și-ar fi pregătit el ceva, cu siguranță am fi avut ce strânge! Unde să pun pisoii ăștia?

***

Pop ajunse cu avionul vineri dimineață și reuși să găsească pe cineva care să-l ducă de la aeroport la Murra Creek. Acolo hoinări pe străzi aproximativ o oră, salutându-și prietenii, intrând dintr-un

magazin în altul și bucurându-se din nou de razele soarelui. Când plecase din Sydney, ploua. Într-un final luă un taxi ca să ajungă acasă; în drum spre moșie se gândi la tot ce făcuse. Problema investițiilor se rezolvase satisfăcător și după ce terminase cu asta, hoinărise prin magazinele acelea mari pentru a-i cumpăra lui Marie cratițele. O făcuse fără să mai simtă neliniștea pe care o avea de obicei în astfel de locuri. Privea însă uimit în jurul lui la diversitatea ofertei; nu văzuse niciodată atâtea ustensile de bucătărie. Dacă era nevoie de câte una din toate astea, cum naiba se descurcau Marie și Jean fără ele la moșie? O tânără apăru lângă el și-l întrebă dacă-l poate ajuta cu ceva.

– Cratițe. Ca astea, spuse Pop, arătându-i tăieturile din ziar.

– Câte?

– Toate.

– Vreți să spuneți, un set? Sunt șase într-un set, de dimensiuni diferite. Ca acestea, spuse ea, arătându-i-le.

– Sunt foarte bune. Trimite-ți-le la adresa asta, spuse Pop și notă ceva pe o bucată de ziar.

Fusese ușor, cumnata lui nu-l putea ruga ceva mai ușor de atât, iar acum putea ieși din magazin liniștit că-și făcuse datoria. Dar ezită și o rugă pe tânără să se întoarcă.

– Stai. Îmi mai trebuie ceva. Obicte de bucătărie.

Erau multe de acest gen, site, bătătoare de ouă, deschizătoare de conserve sofisticate, erau în toate părțile. Notă ceva pe o bucată de hârtie și-i spuse fetei:

– Dă-mi obiecte pentru suma asta.

Fata îl privi cu ochii mari, apoi se uită la bucățica de hârtie. Evident, venea de la țară. Niciun orășean n-avea tenul acela care arăta că omul petrecea mult timp în aer liber . Poate că era un fermier și avea o fată care se mărita și avea nevoie de toate acele

lucruri în noua casă. Într-un final, Pop părăsi magazinul mulțumit de grămada de obiecte cumpărate, care cu siguranță le va încânta pe cele două de acasă. Se mai plimbă apoi și, fie din greșeală, fie așa fusese sortit, se nimeri în magazinul de jucării. Se uită în jurul lui și, dintr-o dată, se simți ca un Moș Crăciun de ocazie. Nu numai Nigel avea să primească jucării, erau și alți copii în Murra Creek. O altă tânără apăru, care-l privi suspicios la început, dar după ce văzu sclipirea ochilor albaștri, îi zâmbi. Pop îi spuse că va cumpăra multe jucării, dar fiecare va trebui trimisă la o altă adresă pe care el i le va da pe măsură ce le va alege. O avertiză că probabil va dura ceva vreme și dacă nu putea să-l ajute să-i trimită pe altcineva. Fata refuză să plece și în următoarele două ore au stat împreună, ea i-a explicat cum funcționează unele jucării, iar Pop le-a încercat pe toate, simțindu-se ca un copil. Când într-un sfârșit se hotărî, făcu unul dintre gesturile lui spontane; îi dădu tinerei câteva bancnote și o bătu ca un bunic pe umăr, spunându-i să-și cumpere și ea o jucărie. Jean. Nu se putea întoarce fără un cadou și pentru ea, iar sprâncenele stufoase se încruntară, încercând să descopere ce i-ar fi trebuit. Nu trebuia să fie scump, cel puțin nu foarte scump. Haine? În niciun caz, își spuse Pop. În primul rând nu știa mărimea și-n al doilea rând n-ar fi intrat pentru nimic în lume într-unul dintre magazinele acelea pentru femei. Cărți? Habar n-avea ce-i plăcea. Ceva pentru camera ei? Încercă să-și imagineze dormitorul lui Jean. Dacă-și aducea bine aminte, nu era mare lucru în el; totuși, nu-și amintea dacă era un pat dublu sau de o persoană. Deodată, se lumină la față. Își aminti ce spusese într-o seară pe verandă, peticind ciorapii lui Rob:

– Îmi trebuie ceva în care să-mi țin lucrurile. Am lâna într-o cutie, ața în alta…

Îi trebuia o măsuță din aceea de lucru, se gândi bătrânul și se

întrebă unde văzuse una. Așa că o luă iar la picior și o găsi, dar abia după ce cumpără cea mai scumpă măsuță realiză că era vorba să nu cheltuiască prea mult. Asta e acum. Coborî scările, pentru că n-avea încredere nici în lift, nici în scara rulantă. O să spun că am vândut niște oi. Că am vândut ceva. Iar Rob, sigur va avea de comentat. Trebuie să-i iau și lui ceva. E băiat bun! Acum, să mă gândesc de ce are nevoie. Apoi cel mai nou model de undiță se alătură la restul cadourilor. Aproape ajunsese acasă și multe dintre ele se aflau lângă el, pe banchetă. Când mașina întoarse spre alee, zâmbetul îi dispăru de pe față și se uită uimit la casa de care se apropiau. Arăta foarte diferit față de cum o lăsase. Ce se petrecuse aici, în lipsa lui? Apoi înțelese ce se întâmplase și dădu încet din cap, când șoferul opri în fața porții, zâmbind.

– Cineva a fost foarte ocupat, Pop! spuse acesta.

– Mda…

Și știa și de cine era vorba. Tufișurile erau curățate, iar copăceii de piper arătau mult mai bine fără cele câteva crengi tăiate. Gardul era curățat și el de buruieni și pentru prima oară după mulți ani arăta respectabil.

– Măi, măi! murmură el. Ce fată!

Puse pachetele pe verandă, îi plăti șoferului, mângâie câinele care dădu din coadă fără să se obosească să se ridice și intră în casă. Jean probabil era plecată pe undeva, pentru că nu era nimeni în bucătărie, unde Pop se uită umit: la ferestre atârnau perdelușe cadrilate în roșu și alb, iar dulăpioarele proaspăt vopsite în crem cu puțin roșu erau de nerecunoscut. Pe masa lustruită se afla o floare mare roșie într-un vas de lut, iar pe plită ceainicul auriu bolborosea fericit.

– Ei, drăcia dracului! murmură Pop din ce în ce mai uimit și se uită la podele. Astea stricau totul; n-ar fi trebuit să se vadă cimentul

în felul acesta, îi aducea aminte de grajdul pentru muls. Va trebui să facă ceva în privința asta.

Când intră în camera de zi i se tăie din nou respirația. Îi Elizabeth obișnuia să aibă astfel de draperii; cum de nu observase până acum cât de neprimitoare fusese casa aceasta? Avusese nevoie de mâna unei femei, căci un bărbat nu s-ar fi gândi niciodată să pună crizanteme roz și albe într-o vază mare în acel colț întunecat. Nici să curețe un covoraș. Pop se așeză lângă șemineu, privi pielea albă de oaie și privi din nou încăperea. Arăta bine și-i plăcea. Apoi zâmbi. Oare cât cheltuise Marie pe draperiile acelea sau pe perdelele din bucătărie? Va fi interesant de aflat. De asemenea, de unde avusese bani. Și ce avea Rob de spus în legătură cu toate astea. Umerii bătrânului se scuturară veseli și ieși pe verandă, luă pachetele și le duse în dormitorul lui, unde se și schimbă, apoi ieși din nou afară, respirând aerul acela cald și-și privi mândru pământurile.

Capitolul 8

Jean petrecu dimineața cu Jack mecanicul. Venise până la magazie pentru o șurubelniță, iar el o întrebase dacă nu vrea să-l însoțească pe una dintre pășuni. Când aflase că Rob nu va fi acolo, acceptase imediat. Puse repede plăcuțele de începător pe parbrizul Bombei și alături de Scruffy, îl așteptă pe Jack. Când sosi cu pachetul pentru pauza de masă a muncitorilor, Jack o privi, zâmbi și se urcă în mașină.

– Domnu' Rob mi-a spus că n-aveți voie să vă atingeți de camionetă, dar n-a spus nimic de asta, remarcă el.

– N-am fost cuminte și am condus camioneta weekendul ăsta fără să cer permisiunea nimănui, mărturisi ea, pornind motorul.

– Așa a spus și el, rânji Jack. Domnul Rob îi spusese mai multe. Ați învățat foarte repede, trebuie să recunosc.

– Doamna Kennedy m-a lăsat să-i conduc mașina miercuri, a fost mult mai ușor de manevrat decât asta și mult mai confortabilă!

O privi cu respect. Dacă doamna Kennedy avea suficientă încredere în ea s-o lase să-i conducă mașina aia scumpă, de ce se agita atâta domnul Rob pentru o vechitură care ar fi trebuit să fie de mult la fiare vechi? Nu era niciun pericol, nu era trafic și domnișoara

Jean nu i se părea genul de fată care să țipe și să-și acopere ochii cu mâna dacă se întâmpla ceva. Uite ce bine se descurca!

– Încă n-am dat cu spatele, spuse ea, așteptându-l să deschidă poarta și să urce înapoi.

– E ușor, spuse el, uitându-se la ceasul mare de la mână. Avem suficient timp, putem să exersăm aici. Mergeți până pe pășunea următoare, aici au arat și n-or să ne mulțumească dacă le stricăm munca. Bun, acum opriți-vă. Foarte bine. Acum, ca să intre în marșarier…

Îi fu de mare ajutor; se pricepea să explice și cunoștea mașina ca pe buzunarul lui. Jean învăță de la el, într-o jumătate de oră, cât nu învățase într-o după-amiază întreagă de una singură. După ce-i explică totul, o puse să dea înapoi de mai multe ori până ajunseră la un rezultat satisfăcător, apoi continuară drumul până la cei trei bărbați care-i așteptau la umbra copacilor.

– E păcat că n-avem decât vechitura asta, spuse ea.

– Domnu' Rob a avut o mașină frumoasă, dar chiar înainte să veniți a dispărut brusc.

Jack își dorise de mult să-l întrebe pe domnul Rob ce se petrecuse cu mașina decapotabilă, dar când își aducea aminte îl prindea în vreo pasă proastă și o lăsa baltă. Jean se arătă doar pe jumătate interesată.

– Serios? Ce fel de mașină?

– Una din alea cu două locuri, știți, decapotabilă. Era foarte frumoasă și cum zbura cu ea până la Murra Creek! Se spunea că deținea recordul neoficial! Arăta foarte bine în ea! Bomba se opri cu zgomot. Asta n-a fost bine, domnișoară Jean!

– Îmi pare rău.

Jack se uită la ea; părea reticentă, dar probabil se datora oamenilor care se ridicaseră pentru a-și primi masa. Făcuseră deja

focul, iar cazanul fierbea; îi aduseră și ei o cană și-i dădură un buștean pe care putea să stea. Jean împărți conținutul pachetului și se strâmbă puțin, văzând ceaiul tare și negru pe care i-l oferiră. Era din nou copleșită de imensitatea acelor terenuri și-i ascultă cum discutau despre ploile pe care le prezicea domnul Rob și despre faptul că trebuia să grăbească semănatul ovăzului și al orzului, căci rareori se înșela în privința vremii. Poate din cauză că se născuse acolo, sugerase Ben, și studiase norii, frecvența vânturilor și a ploilor, și superstițiile vechilor aborigeni.

– Iar ei chiar știu despre ce vorbesc. Uite-te la Mike, de exemplu. Ăla e tipul care a avut grijă de câinele dumneavoastră, domnișoară Jean, continuă el, arătând spre Scruffy, care vâna iepuri imaginari. Poate să-ți spună o mulțime de lucruri când vrea.

– Vremea s-a schimbat, nu mai e ca înainte, remarcă Jack destul de trist.

– Mike mi-a amintit întotdeauna de un tip pe care-l știam în Charleville, începu Bruce și trecu apoi la tot ce aflase de la acest bărbat în legătură cu vremea în trecut.

Jean se simți vinovată; evident încercau s-o distreze, dar uitaseră de muncă. Dacă Rob ar fi apărut acum, toți ar fi primit mustrări mai mult sau mai puțin dure. Așa că se ridică, strânse restul cănilor, iar ei înțeleseră imediat aluzia, se întinseră și aruncară țigările. Îi arătară combinele și modul cum funcționau, Ben se oferi să-i arate tot terenul, iar Jean realiză că era aproape imposibil să te auzi în tractor, cu acea mașinărie legată de el. În scurt timp fu acoperită cu praf roșu și avea urme de ulei pe un picior și chiar și pe rochie. Își luă la revedere de la Ben și mai rămase alături de Jack pentru a-i privi cum muncesc, uitându-se din când în când spre cer și dorindu-și să plouă. Jean opri în fața magaziei exact când Rob apăru la capătul aleii și se priviră prin parbriz. După ce se uită la figura tânărului șef,

Jack coborî încet din mașină și dispăru, știind că va avea la ce să răspundă mai târziu. Păcat că domnu' Rob n-o plăcea pe domnișoara Jean. Fata opri motorul și-l așteptă pe Rob, care se apropie ca furtuna.

– Ei bine? întrebă el rece, iar Jean rezistă tentației de a răspunde cum ar fi făcut-o fratele ei " Sunt bine, mulțumesc!". Nu ți-am spus să nu mai faci asta? o întrebă tăios. Unde e Jack? Trebuie pedepsit pentru că mi-a nesocotit ordinele…

– Eu l-am rugat, îl întrerupse ea, hotărâtă să-l apere pe mecanic, pentru că el măcar înțelesese dorința ei de a exersa condusul. Așa că nu-l amesteca în asta. Dacă trebuie să fie cineva vinovat, atunci eu sunt.

– Și astea ce-nseamnă? întrebă el, arătându-i plăcuțele.

– Sunt necesare când ai carnet de conducere, nu?

– Carnet de conducere? Când și de unde ai luat tu așa ceva?

– Miercuri, de la secția de poliție din Murra Creek, îi răspunse ea în detaliu. Am condus mașina doamnei Kennedy acolo…

– I-ai condus mașina? o întrebă suspicios.

– De ce nu? M-a întrebat dacă n-aș vrea, și bineînțeles că am acceptat. Nu toată lumea e la fel de încordată și încăpățânată ca tine!

– Oricâtă încredere prostească are ea în tine, n-ai să faci chestiile astea aici! Să nu te mai atingi de asta sau de camionetă…

– Mă enervezi! strigă Jean, înfuriindu-se dintr-o dată și fiind conștientă de felul în care arăta, stând în bătaia vântului plină de praf și deodată își aminti despre acea decapotabilă care dispăruse înainte de sosirea lor. Se înroși și mai tare de indignare: nu fac niciun rău și totuși te porți în continuare ca un copil încăpățânat și nu-mi dai un motiv întemeiat pentru interdicția de a conduce pe aici! Nu tu ești proprietarul! strigă ea cu dârzenie. Drept urmare, refuz să primesc ordine de la tine, pricepi?

– Eu sunt răspunzător pentru aceste vehicule, insistă Rob. Așa că va trebui să te supui acestor ordine…

– Nu e problema ta ce conduc sau nu pe aici. N-o să-mi dictezi tu mie ce să fac! Ai fost împotriva a tot ce am făcut aici încă din prima zi, iar eu și cu mama ne-am săturat de tine. E la fel și în casă…

– Da, și în casă e la fel! se repezi Rob. Îl cuprinsese furia. Locuiesc aici cu Pop de ani buni și ne era foarte bine înainte să veniți voi să stricați totul! Nu mai e nimic cum era și n-am de gând să stau pe margine și să mă uit cum stricați tot ce aveam de preț. Nu ești decât o mică prefăcută care umblă după bani…

– Cum îndrăznești tu, un simplu angajat, să-mi vorbești așa? șuieră ea, sufocată de indignare.

– îți vorbesc cum vreau! Acum, coboară din mașină și dispari înainte să spun ceva cu adevărat urât! Coboară!

Jean se agăță de volan:

– Nu vreau, spuse sec. N-o să fac așa cum vrei tu, mai ales după cum mi-ai vorbit mai devreme…

– Oh, ba da, o să vrei!

Se apropie și până ce Jean să apuce să spună ceva o ridică în brațe și o scoase din mașină.

– Lasă-mă jos! îi strigă, în timp ce inima îi bătea cu putere și se uita fix în ochii lui. Apoi îl plesni; Rob înjură încet și plecă de lângă mașină, luând-o cu el, moment în care Scruffy, care-i urmărise până atunci nedumerit, pricepu că cineva n-o trata pe iubita lui stăpână cum trebuie și-i sări în ajutor. Părul de pe spate i se zbârli, își dezveli colții, țâșni într-o clipă din mașină și-l mușcă pe Rob de mână. Simțind durerea atât de bruscă în urma atacului neașteptat, Rob scăpă povara pe care o ducea; Jean se prăbuși la pământ, oprindu-l să nu-l lovească pe Scruffy, care aștepta următoarea mișcare.

– Nu-l atinge, spuse ea încet, prinzându-l de braț.

Se priviră o clipă. Jean tremura, iar părul-i căzuse în dezordine pe frunte. Rob era palid; cu o mână se ținea de încheietură și printre degete începu deja să-i curgă sângele. Jean îl simți mai relaxat, iar Scruffy veni mai aproape de ea, gata s-o protejeze cu prețul vieții dacă era nevoie. Fata se uită la picătura de sânge ce-i căzu pe braț.

– Ar trebui să-ți pansezi rana aia cât mai repede, Rob, spuse ea cu blândețe și-l privi cum se întoarce spre casă fără să mai zică vreun cuvânt. Se întoarse apoi spre câine. De ce ai făcut asta? îl întrebă supărată. Câine obraznic și urât ce ești! Nu trebuia să-l muști, nu trebuia să-l atingi! Nu, nu te mai gudura, așa. Sunt foarte supărată pe tine, acum dispari!

Jean fu șocată când Pop intră relaxat în bucătărie să întrebe dacă era gata masa, pentru că-i era foarte foame.

– Când ai ajuns? îl întrebă emoționată Marie, gândindu-se în același timp dacă observase toate schimbările.

– De puțin timp, spuse Gerald și adulmecă aerul: ceva miroase grozav!

– Pateuri cu carne. De oaie, bineînțeles.

– Ah! Apoi se uită spre geam. Ai fost ocupată, Marie?

– Am fost foarte ocupate. Crezi…ți se pare că arată mai bine, Gerald?

– Da, răspunse el direct, mângâind dulăpioarele. De unde ai luat vopseaua?

– De la Rob. După îndelungi discuții. Nu prea a fost de acord cu această idee. Dar i-am spus că dacă trebuie să-mi petrec cea mai mare parte din timp aici, trebuie să-mi placă și să arate respectabil. Era prea întunecat și murdar înainte, adăugă, apoi făcu o pauză. Am făcut niște schimbări și prin celelalte camere, Gerald. Sper să nu te superi.

– De ce m-aș supăra?

– Vino să vezi, spuse ea și-i arătă și celelalte încăperi.

– Frumoase draperii, remarcă el, de parcă era prima oară când le vedea. De unde le-ați luat?

– Le-am făcut eu și cu Jean, răspunse și făcu o pauză, pentru a-i observa mimica, din niște fețe de masă pe care le-am găsit într-o valiză veche. Probabil că uitasei de ele și m-am gândit că n-o să te superi dacă le folosesc pentru așa ceva. N-au costat nimic în afară de câțiva cenți pentru înălbitor, adăugă ea grăbit.

– Oh! îl surprinsese și zâmbi. Ce femei întreprinzătoare! Și-au folosit mintea. Nu m-aș fi gândit niciodată că poți face draperii din fețe de masă. Probabil că au fost ale lui Elizabeth, căci eu n-am cumpărat niciodată atât de multe și atât de mari.

Marie era foarte agitată și tot frământa un prosop în mâini, privindu-l neliniștită pe Pop.

– A început să plouă, spuse el, fără s-o ajute cu vreo altă remarcă.

– Asta e bine, mai ales că s-au apucat de semănat. Gerald, începu ea, dar ezită încă o dată, iar el o privi, așteptând să-i spună odată ce avea de spus. Nesiguranța asta îl scotea din sărite. Trebuie să-ți spun ceva. Despre Jean. Fiica ei încercă să intervină, dar ea o opri. Sunt convinsă că voia chiar ea să-ți spună asta, dar cred că e de datoria mea, pentru că a făcut totul cu permisiunea mea, și nu cred că ar trebui să te superi pe ea. Din cauza asta au apărut niște probleme cu Rob. Pare să aibă impresia că e mai mult decât un simplu angajat și din punctul meu de vedere exagerează…

– Spune odată, izbucni Pop țâfnos.

– A învățat să conducă, spuse ea pe nerăsuflate, apoi așteptă.

– Ei bine?

Jean se uită la el; nu părea deloc deranjat de această idee, de fapt chiar i se păru că zărește o sclipire în ochii albaștri pe jumătate ascunși de sprâncenele stufoase.

– Nu te deranjează?

– E o idee bună.

– Oh! spuse ea, gândindu-se o clipă. Mă bucur că ai această părere, pentru că Rob n-a fost prea încântat…

– Îmi închipui, murmură Pop mai mult pentru sine.

– Și e chiar amuzant, căci a învățat atât de repede. E o fată foarte isteață și capabilă să facă multe. Cel puțin a fost capabilă să conducă mașina doamnei Kennedy, mai spuse Marie.

– Cine a învățat-o?

– La început, Nigel, spuse ea precaută. N-a condus el propriu-zis, dar știa ce să facă și i-a explicat surorii lui, zâmbi Marie. Mă bucur atât de mult că nu te-ai supărat, Gerald. Și mie mi-ar plăcea să învăț, continuă ea deodată. Ar fi foarte util să pot merge în oraș ori de câte ori ar avea Nigel nevoie de o tunsoare, de exemplu, așa cum s-a întâmplat ieri. Sau când aș vrea să-mi vizitez prietenele sau să merg la cumpărături. Am fost la familia Kennedy într-o seară la cină, după ce Jean a jucat tenis cu Valerie și i-am invitat aici pentru o masă. E în regulă?

Pop zâmbi.

– Bineînțeles. Acum e și casa ta în egală măsură. Unde e băiatul? încheie el.

Marie ridică din umeri.

– Nu știu. Cum terminăm lecțiile de dimineață, dispare până când i se face foame.

Bătrânul chicoti, iar femeile ieșiră bucuroase că-i mărturisiseră totul, iar el nu se supărase și nu obiectase la niciuna dintre schimbări. Marie nu se așteptase să fie entuziasmat. Știa din experiență că așa sunt bărbații, fie era bine, fie nu.

Gerald zâmbi, urmărindu-le. Cumnata lui părea foarte mulțumită, și dacă draperiile o făcuseră să fie așa, trebuia să mai

primească niște material. Voia să dea de Nigel, dar înainte să-l caute pe băiețel trebuia să discute cu Rob; nu-i plăceau ieșirile lui de bădăran. Îl găsi exact unde se aștepta să fie, în camera lui, iar privirea i se schimbă imediat ce văzu cine stătea în dreptul ușii:

– Pop! exclamă el, bucuros că bătrânul se întorsese teafăr acasă. Bună, Pop!

– Bună, fiule.

Se priviră câteva clipe, fericiți că se revedeau.

– Când ai ajuns? Nu te-am auzit venind.

– Cu avionul de dimineață, am făcut autostopul până în Murra Creek și cu un taxi până acasă. Ce s-a întâmplat? întrebă el, arătându-i bandajul de la încheietură, iar Rob plecă ochii și se așeză lângă fereastră.

– Am fost mușcat, bombăni el, simțind cum i se urca din nou furia la cap, amintindu-și cine-l mușcase și de ce.

– Un păianjen? întrebă Pop, curios.

– Nu, un câine.

– Care câine? Nu putem să permitem asta aici, spuse bătrânul, uitându-se sugestiv la pușca din colț, iar Rob tresări puțin. Ce scandal ar mai fi fost dacă dragonul ar fi aflat că urmează să-i fie împușcat câinele! Și fața, fiule. Și de acolo ai fost mușcat? continuă Pop.

Rob duse fără să vrea mâna în locul unde degețelele acelea usturătoare își lăsaseră amprenta și se înroși.

– Nu.

– Nu prea ai chef de vorbă văd, spuse Pop, privindu-l și întrebându-se cum fusese mușcat.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Rob și încercă să schimbe subiectul: cum a fost la Sydney? Ai rezolvat problemele cu investițiile? Pop încuviință. Și ce te-a ținut mai mult acolo?

– Ustensilele de bucătărie. Te-ai enervat pe câine?

– Nu!

Își aruncară câteva săgeți din priviri; nu era prima dată când se întâmpla asta și nici prima dată când Rob era primul care ceda.

– Explică-mi! îi ceru Pop scurt.

– Oh, a fost câinele ei, scrâșni Rob. El m-a mușcat.

– De ce?

– Pentru că…pentru că m-am enervat, dacă vrei să știi. Pop, s-au întâmplat atâtea cât ai lipsit…

– Ai dreptate! spuse bătrânul, plimbându-se prin cameră. Le-am văzut pe toate. Îmbunătățirile de afară. Bucătăria veselă, draperiile din camera de zi, covorașul alb din fața șemineului. Da, le-am văzut pe toate. Și-am mai văzut că te-ai enervat, și nu pe Scruffy, ci pe Jean…

– S-a plimbat cu Bomba pe pășuni și…

– Știu tot despre asta…

– Oh! murmură Rob, făcând ochii mici. Deja ți-a împuiat capul cu povești, nu?

– Nu-i adevărat! tună Pop. Mama ei mi-a povestit. Mi-a spus că voi doi sunteți mereu la cuțite și dacă te porți tot timpul așa cum te-ai purtat când s-a întors cu Jack, nici nu mă miră! Aș putea să știu ce rău a făcut dacă a condus Bomba? Cu ce drept ai oprit-o? Nu-mi aduc aminte să fi spus că n-are voie să atingă nimic!

– Când ești plecat, eu sunt șeful aici și se respectă ce spun eu! strigă și Rob.

– Tu nu ești decât un angajat pe proprietatea asta, spuse Pop. Încearcă să ții minte asta.

Rob se ridică repede și-l privi pe bătrân cu ochi mari.

– Pop? întrebă uimit.

Bătrânul răspunse privirii speriate ale fiului lui vitreg cu o

mângâiere.

– Iartă-mă, fiule, își ceru el scuze repede. Știu la ce te gândești. Nu la asta m-am referit. Panica dispăru încet din privirea tânărului. Pentru ele ești doar un angajat…

– Nu mă lasă să uit asta, recunoscu Rob, răsuflând ușurat.

– Iar un angajat nu se enervează pe nepoata șefului și nici n-o scoate pe sus din mașină, așa cum ai făcut tu cu Jean. Nu-i de mirare că animalul te-a atacat. Așa meritai. Într-un minut, asta ar fi făcut și ea. Sau apucase deja? adăugă Pop încet.

– Ba da! spuse Rob, ducând din nou mâna la obraz. Iartă-mă, Pop, mi-am pierdut cumpătul. Urăsc să fiu sfidat, căci am avertizat-o și i-am spus să nu ia camioneta. Așa că a luat-o pe cealaltă.

– Nu e niciun rău în asta, fiule.

– Presupun că asta înseamnă că poate să facă ce vrea, oricând? Pop încuviință. În cazul ăsta, îmi vreau mașina înapoi, spuse el hotărât.

– Nu văd niciun motiv pentru care să n-o aduci. Marie vrea să învețe, apoi presupun că și tânărul Nigel va vrea același lucru.

– Totul pare atât de permanent acum, oftă Rob mohorât. Au făcut atâtea schimbări în casă, și dacă ar ști că-și pot permite, ar modifica toate camerele și…

– Vor face totul atât de frumos și de confortabil, încât n-o să mai vrei să te căsătorești cu Valerie, încheie Pop cu blândețe. Știu. Dar dacă nu-ți place ce se întâmplă, nu te oprește nimeni să te căsătorești și să te muți chiar acum. N-o să te împiedic, fericirea ta e totul pentru mine.

Rob îl privi suspicios, neîncrezător în acest interes brusc pentru viitorul lui. Apoi, Pop schimbă subiectul:

– Am luat niște cadouri pentru toată lumea. Trebuie să-l găsim pe Nigel, luăm masa – pentru că mi-e foame – apoi le desfacem. Dar ai

două lucruri de făcut mai întâi, spuse el, oprindu-se cu mâna pe clanță. Roag-o pe Marie să curețe așa cum trebuie rana aia, apoi cere-i scuze lui Jean fără să pari atât de supărat din cauza asta! Te-am crescut ca pe un gentleman.

Rob capitulă. Trebuia s-o facă, pentru că tonul vocii lui Pop era definitiv. Grăbit să scape de asta, o căută pe Jean. Se întâlni cu ea pe hol, iar Jean se înroși.

– Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am făcut mai devreme, spuse el încordat. Nu m-am purtat ca un domn.

Îl privi nesigură.

– Mulțumesc, Rob. Pot să-mi cer și eu scuze pentru ce am făcut? Nici eu nu m-am purtat ca o doamnă. Și pentru Scruffy vreau să-mi cer scuze. A făcut asta doar pentru că ține la mine, adăugă ea, punând o mână prietenoasă peste a lui. Hai să uităm totul, vrei?

Rob dădu din cap și plecă în căutarea Mariei, dezvelindu-și bandajul în drum. Jean ieși încet pe verandă. Ploua din nou, dar sunetul stropilor ce se auzea pe acoperiș și priveliștea aceea dezolantă o iritau. Scuzele lui nu fuseseră însoțite nici măcar de un zâmbet, se gândi ea, și suspinând încet, se aplecă și-l luă în brațe pe Scruffy, cerându-i iertare pentru faptul că-l certase mai devreme. Știa că el i-ar fi zâmbit dacă ar fi putut, căci ochii mari și căprui o priveau cu drag, o linse pe mână și dădu fericit din coadă.

Capitolul 9

Nigel privea cu ochi mari multitudinea obiectelor de bucătărie, noua undiță a lui Rob și măsuța de lucru elegantă a surorii sale și apoi jucăriile de la picioarele lui. Avea o bâtă de crichet, o minge adevărată de crichet, pe care mama lui o privise neliniștită și-l avertizase să se joace departe de casă ca să nu spargă vreun geam, și niște mașinuțe. Mai erau și alte mici lucruri care ar fi mulțumit orice băiețel de vârsta lui. Iar răsplata lui Pop fu sclipirea din ochii copilului.

– Pfii, unchiule, mulțumesc! spuse Nigel de mai multe ori, luând câte un obiect, cercetându-l, apoi luând altul. Ce păcat că plouă, oftă el. Mi-ar fi plăcut să joc puțin crichet. Mi-ai promis un joc, spuse el, uitându-se la Rob.

– Jucăm cu prima ocazie, spuse tânărul. Deși n-o să fie cine știe ce, dacă jucăm doar noi doi.

– Oh, Jean știe să joace, spuse Nigel cu naivitate. E foarte bună la mingile ușoare, iar mami e foarte bună în spatele portiței. Jucam foarte mult pe plajă, în Melbourne. Stai să văd ce-ai primit, mămico, mai spuse, înainte să se așeze la picioarele mamei lui. Ai fost foarte ocupat, unchiule. De unde ai avut bani să cumperi toate astea?

– Am vândut niște oi, răspunse Pop calm, privind în continuare stropii de ploaie. Rob avusese dreptate și de data aceasta și era bine că apucaseră să semene o parte din ovăz; semințele vor încolți foarte repede, căci pământul încă era cald.

– N-ai putea să mai vinzi câteva și să cumperi o mașină ca lumea? îl întrebă nepotul său.

Jean simți cum i se înroșesc obrajii și se uită repede la mama ei.

– Nu mașina ne lipsește, spuse ea veselă, prefăcându-se că nu ia în seamă vorbele fratelui ei. Avem nevoie de niște material.

– Pentru alte draperii? întrebă unchiul ei.

– Nu. Pentru niște huse pentru colțarul din sufragerie. Le-aș putea face foarte ușor dacă aș avea material.

Dacă Pop își putea permite să cumpere acele jucării, despre care știa că nu sunt deloc ieftine, și putea să ia toate acele obiecte pentru bucătărie, sigur putea să cumpere și materialul de care aveau atâta nevoie. Mai aveau sute de oi și doar îl auzise pe Rob care spusese că optzeci la sută dintre ele aveau miei și că procentajul acesta era mai mare decât cel de anul trecut. Cele câteva care n-aveau miei puteau fi vândute, iar ea ar fi căpătat materialul de care avea nevoie. Rob se ridică și se sprijini de stâlpul verandei, uitându-se cum se formau băltoacele în grădină.

– Dar ce are colțarul? N-arată bine și așa? întrebă Pop nedumerit.

– E învechit, începu Jean și se uită din nou la mama ei. Vrem să împrospătăm atmosfera din cameră și husele par a fi singura soluție. Nu e nevoie să cumpărăm unul nou, unchiule, pentru că e destul de bun, n-are arcurile rupte, l-am verificat, dar are nevoie de o schimbare. Iar husele n-ar fi foarte scumpe.

– Hm!

– Poate ai putea să-mi dai un avans din alocația zilnică, începu Marie timid, pentru că acum știu cam cât îmi trebuie pentru o

săptămână, apoi se opri, mușcându-și buzele.

Gerald o privi o clipă.

– De ce atâta grabă? vru el să știe.

– Soții Kennedy vor veni la cină în curând și voiam să arate bine casa până atunci, răspunse ea direct. Și eu și Jean cunoaștem din ce în ce mai mulți oameni, unii dintre ei foarte plăcuți, și sper că vom putea să-i invităm pe toți aici, în timp…

– Sper că nu devii snoabă, spuse Pop.

– Nu e vorba de asta! se scandalizâ Marie. Dar e o casă atât de frumoasă, camerele sunt atât de spațioase și am putea face atâtea ca să le îmbunătățim aspectul fără să cheltuim prea mult. Nu te-a costat mare lucru până acum, nu, Gerald?

– Nu, recunoscu el precaut.

– Și arată mai bine, nu-i așa? insistă Jean.

Pop încuviință și se uită la spatele drept al lui Rob, imaginându-și la ce se gândea băiatul. Totul părea atât de permanent, de parcă Marie avea să rămână aici tot restul vieții.

– E ziua lui Jean peste trei săptămâni, continuă doamna Delaney, hotărâtă să meargă până la capăt și să spună tot ce-i stătea pe suflet. Pop nu se răstise la ea așa cum o făcuse cu Rob la prânz și dacă putea aduce acasă asemenea cadouri, înseamnă că nu stăteau chiar atât de rău din punct de vedere financiar. Mă gândeam să dăm o mică petrecere atunci.

– Pot să stau și eu treaz? întrebă Nigel. Îmi plac petrecerile, mai ales cele ale lui Jean, pentru că inventează tot felul de lucruri și lumea nu stă pur și simplu pe scaun să discute.

Mama lui încuviință absentă, privindu-l în continuare pe cumnatul ei, încercând să surprindă orice schimbare a feței care să-i spună dacă depășise limita cu aceste cereri. În acel moment sună telefonul, iar Rob părea recunoscător că ceva întrerupsese această

discuție.

– E Valerie, spuse el două minute mai târziu. Vrea să-ți vorbească, Pop.

Bătrânul mormăi și se ridică din scaun, zburlind părul lui Nigel, iar Marie oftă.

– Trebuia să sune tocmai acum când îmi făcusem curaj să spun tot și când așteptam un răspuns definitiv, șopti ea mâhnită, iar Jean o privi cu duioșie.

După ce mormăi ceva la telefon, Pop îl strigă pe Rob să se întoarcă, pentru că Valerie mai avea să-i spună ceva. Apoi ieși pe verandă:

– Un grătar, anunță el, Valerie vrea să organizeze un grătar aici, săptămâna viitoare. Zice că eu am fost de acord. Am fost?

– Da, ai fost, murmură Marie. În prima seară când am ajuns aici.

– Dar, interveni Jean încruntată, nu Valerie e cea care ar trebui să organizeze un grătar aici, unchiule! Mama ar trebui să facă asta! Nu vrem vizite până nu facem husele! Și e casa noastră nu aValeriei, ar fi trebuit s-o întrebe mai întâi pe mama dacă-i convine.

Obrajii îi ardeau și toți o priveau oarecum surprinși.

– Mai bine-i spui tu asta, o sfătui Pop.

– Așa o să fac! spuse ea, intrând în hol și punând o mână pe brațul lui Rob. Vreau să-i vorbesc Valeriei.

Marie și cu Pop schimbară o privire. Rob era de asemenea surprins.

– Stai puțin, Jean vrea să-ți vorbească, spuse el, dându-i receptorul și încrucișându-și brațele.

Vocea lui Jean se auzea clar până pe verandă:

– Valerie? Tocmai mi-a spus unchiul despre planurile tale de a face un grătar aici săptămâna viitoare…

– Așa e, se auzi vocea dulce a fetei de la celălalt capăt al liniei. Am

vrut să-l întreb personal, dar m-am răzgândit când a început să plouă. Drumul până acolo e un coșmar pe timp de ploaie. Dar asta n-o să țină mult. În ce zi ar fi cel mai bine?

– Nu ne convine nicio zi prea curând, spuse ea hotărât. Îmi pare rău, Valerie, dar nu ne putem ocupa de asta acum. Dacă vrei să faci un grătar, trebuie să-ți găsești alt loc.

– Oh, dar Pop a spus…

– A fost plecat până azi la prânz, așa că e normal să nu știe ce planuri aveam.

– Totul era pregătit, Jean, se auzi vocea Valeriei de data asta iritată. I-am spus mai de mult despre asta, nu-ți amintești? Deja am vorbit cu un număr de persoane pe care credeam că vrei să le întâlnești.

– Într-adevăr, ai menționat ceva despre un grătar în prima noastră seară aici, recunoscu Jean, dar a fost doar o idee, nicidecum ceva definitiv. O să organizăm și așa ceva, pentru că e o idee grozavă, dar în niciun caz în următoarele câteva săptămâni. Va trebui le spui prietenilor tăi că nu se poate acum și să anulezi totul.

– Dar ce părere își vor face? întrebă Valerie, nervoasă.

– Sunt sigură că vor înțelege, dacă le explici, spuse Jean calm. Mama și cu mine o să le trimitem invitații cu prima ocazie. Îmi pare rău, conchise ea și-i înapoie telefonul lui Rob, care ascultase uimit.

Tânărul rămase blocat cu receptorul în mână, ignorând strigătele Valeriei care întreba dacă o aude cineva, privind-o pe Jean. Avea o sclipire jucăușă în ochi și obrajii împurpurați; nervoasă cum era, arăta foarte frumoasă. S-ar fi luptat cu oricine care îndrăznea să treacă peste decizia mamei ei, supărând-o. Pentru prima dată, Rob îi zâmbi. Jean îi răspunse în același fel și-l mângâie încet pe mână, de parcă și-ar fi cerut iertare că fusese nepoliticoasă cu prietena lui. Pop ascultase la fel de atent ca Rob, și se hotărâse. Marie și Jean aveau

să-și primească husele; era primul lucru pe care i-l cereau, huse ca să îmbunătățească aspectul casei în care locuiau cu toții, nu ceruseră nimic pentru ele. Va mai vinde o oaie, se gândi el și chicoti, și vor putea să cumpere și linoleumul pentru bucătărie. Ploaia se mai potoli, iar bătrânul se hotărî să iasă afară. Jean îl urmări și avu impresia că nu va mai continua discuția de mai devreme. Însă Pop se opri în capul scărilor.

– Cât faci? o întrebă, dar Jean nu înțelese. Câți ani o să faci?

– Oh, douăzeci și unu.

– Hm. O să fii majoră. Cuvintele fură spuse cu duioșie, apoi se uită la cumnata lui și adăugă: pot să vă dau o sută de dolari. Va trebui să vă încadrați în ei.

– O sută? repetă Marie uimită, iar Nigel fluieră. Lui i se părea o avere.

– Atât. Ți-am spus, va trebui să vă încadrați în ei, fură ultimele cuvinte ale lui Pop, apoi ieși afară.

– O sută de dolari! murmură Marie fără respirație, privindu-l pe Nigel care alerga în urma unchiului său, uitând de noile jucării. Eram mulțumită și cu jumătate din suma asta! O luă în brațe pe Jean. O să mergem în oraș și ne vom face de cap! Gândește-te câte vom putea cumpăra cu o sută de dolari. Se opri și vocea i se schimbă: scumpo, ce s-a întâmplat? Ai fost cam tăcută încă dinainte de prânz și nici măcar gândul la cheltuirea acestor bani nu te trezește. Ești îngrijorată sau supărată?

– Nu, bineînțeles că nu! spuse fata, îmbrățișând-o și ascunzându-și fața. Am condus tractorul de dimineață și cred că am făcut puțină febră musculară pentru că e foarte incomod.

– Și asta ar trebui să însemne ceva! Păreai șocată, mai spuse Marie, apoi se dădu câțiva pași înapoi și o privi cu drag: ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

– Stai liniștită, spuse fata cât putu de convingător. O să fac o baie…

– Pe urmă să te întinzi puțin. O să pun eu masa, oricum e totul pregătit, spuse Marie, sărutându-și fiica pe vârful nasului. Hai, fugi!

Jean fu recunoscătoare pentru această pauză; simțea nevoia să fie singură, așa că o lăsă pe mama ei să strângă tot ce împrăștiase Nigel pe verandă. Intră nesigură în casă. Rob încă vorbea la telefon, bombănind din când în când câte un "da" sau "nu" și având o figură destul de plictisită, iar ea putea auzi glasul Valeriei.

Când o văzu, își îndreptă spatele și încheie mai repede discuția:

– Bine. Ne vedem atunci. Pa.

Jean vru să treacă pe lângă el, dar Rob îi făcu semn să intre în sufragerie.

– Ți-a spus Pop despre Târg? o întrebă el destul de binevoitor. E evenimentul anului în Murra Creek, iar noi o să participăm la expoziția de vite și cai, iar eu o să și călăresc la câteva concursuri.

– O să fie frumos de văzut. Când e?

– Peste două săptămâni, spuse el, trecându-și degetele peste clapele pianului, iar Jean așteptă, întrebându-se dacă va cânta ceva. Rob cântă câteva măsuri cu un singur deget. E și o expoziție de flori. Vrei să participi?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Sunt încă multe flori în grădină.

Rob dădu încet din cap.

– O să-i spun și mamei tale. Valerie s-a gândit că o să vă placă.

– Ah, a fost ideea ei? întrebă Jean, încordându-și pumnii la amintirea minunatelor flori din grădina doamnei Miller.

– Da, ea obișnuiește să participe. O să și călărească.

Sper să și cadă! se gândi Jean răutăcios, privindu-l pe Rob. Era greu de crezut că o iubea pe Valerie. Era un iubit foarte reținut, dacă se purta așa cum îi vorbea la telefon; și cu multe toane, de

asemenea: uneori era drăguț cu ea, alteori nu. Poate că asta o atrăgea la el. Iar față de mine e tot timpul supărăcios, se gândi Jean mâhnită. Nu-i vizita prea des pe cei din familia Miller, oprindu-se la ei doar dacă-l chemau sau dacă era prin oraș cu treabă, iar asta nu se întâmpla prea des în ultima vreme. Parcă i-ar fi fost frică să plece de la moșie, iar Jean zâmbi pentru sine. Părea că încheiaseră orice discuție, așa că-l lăsă cântând o melodie liniștită și caldă; probabil că Valerie îi spusese ceva drăguț după revolta ei. Asta o puse pe gânduri; avea de organizat o cină pentru soții Kennedy și n-avea s-o împiedice nimeni să facă asta. Dar o petrecere de ziua ei…ridică din sprâncene. Oare îi cunoștea pe oamenii și vecinii ei destul de bine ca să-i poată invita la o asemenea petrecere? Sau ar părea prea încrezută? Trebuia să discute despre asta cu mama și cu unchiul ei cât mai curând, și va face cum vor spune ei. Plouă încontinuu încă două zile, iar Jean se simțea din ce în ce mai iritată. Îi sărea țandăra foarte repede și cel pe care se descărca cel mai des se nimerea să fie Nigel; unchiul ei se încrunta și o privea dezaprobator.

– Îmi cer scuze, spuse ea atât pentru Nigel, cât și pentru Pop. Recunosc, sunt foarte irascibilă. Dar de vină e vremea asta. Mă deprimă.

– Credeam că-ți place ploaia.

– Îmi plăcea. Dar soarele de aici…e altfel. Parcă e mai vesel și mai frumos. Și-apoi vreau să ajung în oraș, să cumpăr materialul pentru huse. N-avem foarte mult timp la dispoziție să le facem, dar nu putem pleca până nu se usucă puțin pământul. Am fost cu Nigel ieri până în livadă și ne-am umplut de noroi!

– Oh, te cred! Poți să conduci tu până la Dubbo, când vom merge, pentru că sunt mai multe magazine acolo de unde puteți alege.

– Pot să conduc eu? zâmbi ea. Oh, unchiule, ce drăguț ești!

– O să merg și eu. Așa o să văd și eu ce cumpărați. Și o să ai nevoie de un șofer experimentat lângă tine. O să-l lăsăm și pe Rob în drum. Vrea să ridice o mașină. Mașina…

– Decapotabilă? întrebă Nigel nerăbdător. Sam mi-a povestit despre ea. Spunea că e o frumusețe. Când i-am spus lui Rob despre asta, aproape că-i venea să mă înghită! Crezi că o să poată și Jean s-o conducă?

– Sigur n-o să poată! spuseră în același timp Jean și Gerald.

– Nu știam că are o mașină, spuse Jean suspicioasă.

– Are una de câțiva ani buni.

– Unde a ținut-o? Și de ce n-a vorbit deloc despre ea?

– Asta nu e treaba ta, o întrerupse Pop.

Jean se înroși și intră în casă. Pe toți îi deprimau zilele acelea ploioase, mai ales pe Nigel, pentru că nu putea ieși afară atât de des ca înainte. Peste tot erau băltoace și noroi, și nu putea să meargă nici până la Sam fără să se murdărească din cap până-n picioare, așa că Marie îi interzise să mai iasă, plângându-se că n-avea unde să usuce atâtea rufe. Drept urmare, Nigel petrecea foarte mult timp în casă, iar Marie îi dădea lecții suplimentare. Drept consecință, nu mai avea timp suficient să se ocupe de casă, așa că greul căzu în spatele lui Jean. Astfel apăru ocazia perfectă, cum îi spunea ea lui Scruffy care o însoțea, să exerseze în bucătărie; va experimenta totul pe Rob și pe unchiul ei, iar dacă ei nu pățeau nimic și le plăcea, atunci putea prezenta rețetele la concurs. Avusese un profesor excelent în persoana mamei ei, așa că se pricepea destul de bine la produsele de patiserie și la umpluturi, despre care Rob remarcă într-o seară că păreau " din altă lume". Asta o încurajă. Dacă Rob era mulțumit, era clar că putea satisface și un juriu, așa că inventă tot felul de alte rețete cu atâta succes, încât Marie declară râzând că e cazul să se retragă și să-i lase postul de bucătăreasă lui Jean.

– Ți-ar plăcea să ne întoarcem la Sam? întrebă Pop într-o seară, stând relaxat după o masă bună.

– În niciun caz! veni repede replica lui Rob.

– Începi să te dai pe brazdă, fiule? chicoti bătrânul.

– Cine n-ar face-o? râse el, bătându-se cu mâna peste burtă.

Pop răsuflă încântat. Se uită apoi prin cameră; acum înțelegea la ce se referea Marie. Colțarul chiar cerea o schimbare; aspectul lui învechit strica tot efectul făcut de aranjamentul din cameră. Îi descriseseră cum vor arăta noile draperii, iar Pop își dăduse consimțământul. Și pereții aveau nevoie de o modificare, de o mână nouă de vopsea, care ar fi îmbunătățit aspectul camerei. Dacă Marie ar fi avut mână liberă în toată casa și ar fi avut carnetul lui cu cecuri, nimeni n-ar mai fi recunoscut casa de pe Aleea cu Arbori de Piper.

– Trebuie să se ocupe unul dintre băieți de grădină, spuse Pop. Și trebuie să cumpărăm și niște semințe de flori când mergem în oraș. Spune-i lui Ben să se apuce de treabă imediat ce se usucă puțin pământul.

Își pipăi buzunarul și se încruntă – își uitase pipa în dormitor, așa că se ridică, bombănind.

– Pipa. Mă întorc imediat, răspunse el privirii întrebătoare a lui Rob.

Închise ușa în urma lui. Scruffy dormea pe hol, Jean spăla vasele în bucătărie și fredona un cântec; Marie era în baie cu Nigel, care protesta:

– Dar de ce? M-am spălat ieri!

– Ai luat și cina ieri! veni calm replica mamei lui.

– Ce legătură are cina cu faptul că trebuie să mă spăl pe gât? întrebă băiețelul, revoltat, iar Pop chicoti pentru sine.

Totul suna atât de plăcut; acele zgomote familiare, amestecate. Asta deveniseră acum: o familie. Și vor rămâne așa până când Rob se

va decide s-o ceară de nevastă pe Valerie. Zâmbetul dispăru de pe fața bătrânului. Cum îndrăznea fata aia să organizeze un grătar aici, fără s-o consulte pe Marie sau pe el? Încă nu era casa ei, se gândi el, oprindu-se la mijlocul holului. Dacă Rob se căsătorea cu ea, oare se va muta aici și va face pe stăpâna? Nu se gândise la asta până acum.

– Nu! N-o să facă asta, la naiba! bombăni el.

În primul rând Marie nu va suporta asta, nu acum când în sfârșit se obișnuise cu tot și când devenise cu adevărat stăpâna casei de pe Aleea cu Arbori de Piper. Și-apoi, Valerie era prea nestatornică. Nu era niciodată acasă, întotdeauna umbla prin oraș sau se ducea la Sydney, fie că avea vreo treabă sau nu. În al treilea rând, nici nu prea știa să gătească. L-ar fi preferat pe Sam în locul ei; el cel puțin le putea potoli foamea. Valerie nu știa să facă decât aperitive micuțe decorate cu patrunjel sau măsline. Nu era în stare să facă ceva care să te sature. Nu ca Jean. Plăcinta aceea pe care o făcuse în seara asta fusese delicioasă; așa se sătura un bărbat. Mai ales când era servită alături de legume bine gătite. Și cafeaua era bună. Deschise ușa de la bucătărie și-și vârî capul înăuntru:

– Mai e cafea, fetițo?

– Destulă, zâmbi ea. Mai vrei, nu?

– Ad-o tu în cameră.

Se întoarse în sufragerie; un uriaș îmbrăcat cu pantaloni confortabili dar șifonați, o cămașă fără cravată și papuci foarte mari. Când aduse cafeaua, Jean îi privi pe cei doi bărbați. Erau atât de diferiți; Rob era slab și brunet, purta cămașă și cravată, iar mânecile erau suflecate, dezvelindu-i mușchii bine conturați. Era foarte dezordonat cu lucrurile lui, dar niciodată în ceea ce privea îmbrăcămintea.

– E plăcut la foc, murmură Pop, în timp ce ea punea tava pe masă. Mama ta vine?

– Aici sunt, se auzi Marie, care-și schimbase rochia înainte de cină și purta acum un pulover pe gât, verde-deschis, căci serile erau mai răcoroase acum. Pop admiră încă o dată ținuta zveltă pe care și-o păstrase, deși avea doi copii și faptul că era tot timpul aranjată.

– Băiatul doarme?

– Da, slavă Domnului!

Rob cântă la pian mai bine de o oră. Îi mulțumi lui Jean, care-i adusese și lui o cafea și i-o pusese pe pian. Era tot acolo, destul de rece, când într-un final se ridică. Pop băuse trei cești și stătea foarte relaxat în fotoliu, cu ochii închiși, Marie își sprijinise capul de o pernă și se lăsase purtată de muzica liniștită, iar Jean, în celălalt fotoliu, era mulțumită că-l putea privi și asculta pe Rob. Nu-i vedea decât profilul și degetele lungi care alergau pe clape. Când se apropie de foc, frecându-și palmele, îi spuse foarte încet:

– Mulțumesc. Mi-a plăcut fiecare piesă.

– Poate ție, pentru că pe alții observ că i-a adormit! spuse el, uitânduse la cei doi. Mai e cafea?

– Îmi pare rău, dar unchiul a băut-o pe toată. Pot să mai fac, dar o să dureze puțin.

Se ridică și ea și se îndreptă spre ușă. Rob le mai aruncă o privire celor doi, care păreau să doarmă duși, mai puse un buștean pe foc și o urmă.

– O s-o bem în bucătărie, spuse el, închizând încet ușa. Nu e nevoie să-i trezim. Pop probabil că va mai vrea și a băut destulă.

Capitolul 10

Nu se știa cine se bucurase mai mult de acea ieșire la cumpărături: Jean pentru că a putut să conducă toți cei o sută treizeci de kilometri fără să facă vreo greșeală, nici măcar în traficul intens al orașului, Marie pentru că reușise să cumpere materialul de care avea nevoie și încă multe alte lucruri cu banii de la cumnatul ei, Pop pentru că nu fusese niciodată la cumpărături cu două femei și învățase cu această ocazie multe, sau Nigel care luase o vacanță binemeritată de la lecții și-și mărise colecția de animale. L-au lăsat pe Rob în Murra Creek în acea dimineață rece, iar Jean știu că avea întâlnire cu Valerie. Încercă din răsputeri să nu se mai gândească la asta și încet, încet reuși, concentrându-se la șosea. Pășunile erau acum verzi, căci răsărise grâul, orzul sau lucerna. Trecură pe lângă aeroportul unde făcuseră cunoștință cu Vestul pentru prima dată, iar când ajunseră în oraș, traficul intens o făcuse să se concentreze la maximum, și dacă era emoționată, cel puțin nu arăta. De-a lungul acelei zile lungi, Marie îl surprinsese pe Gerald de mai multe ori. Îi stătu alături în vreme ce cumnata lui examina diverse materiale din bumbac, creton, brocart, o ascultă cum vorbea cu vânzătoarea despre mărimi și preț, apoi el arătă spre unul dintre sulurile cu

materiale și spuse foarte hotărât că acela îi plăcea. Marie îl privi o clipă, apoi îi spuse:

– Nu!

Nu se potriveau deloc acele dungi cu restul camerei.

– Atunci, aceea, spuse Pop, arătându-i alt material, moment în care Marie îl rugă să plece.

– Pleacă în altă parte, ordonă ea. Nu ești de niciun folos aici, Gerald. N-ai gusturi deloc și nici nu știi ce am eu în gând! Te rog, ia-l pe Nigel și întoarceți-vă peste vreo douăzeci de minute.

Pop făcu întocmai, spre amuzamentul lui Jean, și așa deveni Nigel mândrul posesor al unui mic acvariu cu pești tropicali. Pachetele fură așezate în mașină, iar bătrânul le privi uimit, întrebându-se ce cumpăraseră și cum le ajunsese suta de dolari pentru toate. Marie și Jean erau foarte fericite, dar mărturisiră că abia așteptau să ajungă acasă, pentru că le dureau picioarele. Liniște, se gândi Jean când ajunseră acasă, iar soarele se pregătea să apună. Era pace și toată natura se pregătea pentru noapte. Marie privi încântată peisajul dimprejurul ei și zâmbi. Câteva luni și va transforma moșia, și toți vor fi mândri de ea. Totul avea să se petreacă treptat, în cazul în care Gerald nu va vinde mai multe oi pentru ca totul să meargă mai repede. Rob nu era acolo, totuși sună mai târziu să anunțe că rămânea în oraș, informație care o făcu pe Jean să-și muște buzele. După asta, toată casa arătă ca un stup plin cu albine harnice. Ben petrecu o dimineață întreagă săpând răsadurile cu flori și făcând altele pentru a pune și semințele aduse de Pop din oraș. Bruce și Jack fură scutiți pentru o zi de munca pământului, pentru a veni să vopsească sufrageria, căci Pop refuzase din start să le lase pe Marie sau pe Jean să se cațere pe scări și să vopsească tavanul; cei doi fură de acord-era o schimbare binevenită-iar doamna Delaney se prezenta constant cu ceai și

prăjituri. Jean era ocupată cu vechea mașină de cusut, unde punea cap la cap bucățile de material pe care le tăiase cu grijă. Rob privea la tot ce se petrecea fără să comenteze nimic. Era preocupat. Pop spuse foarte ferm că vizitatorii, oricare ar fi ei, nu sunt bineveniți în acel moment. Așa că, pentru a o împiedica pe Valerie să apară pe neașteptate, cum amenințase de multe ori că va face, acuzându-l că nu-și dă interesul, Rob făcea vizite mai dese seara, în oraș.

– Tocmai când aveam mai multă nevoie de el, comentase Jean de față cu mama ei.

Apoi avură altă problemă de rezolvat: trebuia să aleagă cele mai bune oi și vite care să reprezinte moșia la expoziție. Erau mai fericiți aici, decât fuseseră vreodată la oraș. Atât Jean, cât și mama ei, își găsiseră o mulțime de ocupații și în timp aveau să apară mai multe. Aveau de făcut prăjituri pentru concurs, iar Jean era preocupată de bobocii de trandafir. Acum, sufrageria arăta așa cum își doriseră, mirosea încă a vopsea, dar asta urma să dispară în timp; Gerald le felicitase pentru ingeniozitatea de care dăduseră dovadă, așa că erau chiar fericite.

– Încă n-ai călărit, spuse Nigel, care tocmai cobora de pe ponei, zâmbindu-i surorii lui.

– Am fost prea ocupată să învăț să conduc, răspunse ea.

– Și nu ești fericită, acum că ai și permisul de conducere?

– Nici n-ai idee, băiete! îi zâmbi ea.

– Păcat că nu poți conduce și decapotabila lui Rob! Nu e frumoasă?

Jean se încruntă. Mașina roșie decapotabilă era ceva de care nu îndrăznea să se apropie. Proprietarul ei fusese destul de clar când spusese că-i aparține; el fusese singurul care o condusese întotdeauna, căci pentru alții care nu erau obișnuiți cu ea, era mult prea rapidă. Dacă s-ar fi apropiat de ea, Rob ar fi știut imediat. Avea

dreptul la această plăcere, își spuse Jean.

– Trebuie să fi costat o grămadă de bani, continuă Nigel gânditor, iar sora lui fu de acord.

Angajații ca Rob trebuie să câștige mulți bani. Evident, era încă burlac și n-avea cheltuieli suplimentare, așa că-și permisese să pună ceva deoparte.

– Faci o plimbare cu Popski? întrebă Nigel, iar Jean îi privi pe amândoi suspicioasă.

– E o mârțoagă? vru ea să știe și o pufni râsul.

– Nu știi ce e o mârțoagă? o întrebă fratele ei.

– Nu, mărturisi ea.

– Nici eu, veni replica lui Nigel, care-i zâmbi.

Jean se repezi la el, dar băiețelul se feri, așa că îl alergă prin toată curtea. La un moment dat se opriră, obosiți.

– Pace! strigă Nigel. Pfii, dar ce mai alergi!

– Condiție fizică! spuse ea mândră. Acum o să-l călăresc pe Popski până acasă.

Băiatul o privi zâmbind în timp ce se chinuia să urce în șa. Rochia pe care o purta nu era una potrivită pentru călărie, căci era prea scurtă și i se ridica mult peste genunchi. Degeaba încercă să o tragă mai jos pentru a fi mai decentă, căci nu reuși, până când Nigel îi spuse să se liniștească pentru că oricum n-o vedea nimeni în afară de el. Se îndreptă în șa, prinse frâiele, iar Popski începu să meargă, ignorând greutatea ceva mai mare. Ce s-a întâmplat din acel moment, Jean n-a știut niciodată. Ceva l-a speriat sau poate Nigel a aruncat cu ceva în el, deși Jean nu putea crede că băiețelul ar fi avut atâta lipsă de minte, dar micuțul cal fornăi de câteva ori și porni în galop peste pajiști, refuzând să se oprească la rugămințile fetei; din contră, cu cât striga mai tare, cu atât fugea mai repede. Avea călușul strâns între dinți și se îndrepta către poartă, pentru că știa că dacă

trece de ea, era liber. În acel moment apăru Rob cu mașina și roșul acela puternic îl sperie și mai tare pe Popski, care iuți pasul. Rob înjură, trase puternic de volan, iar roțile scârțâiră în semn de protest și porni în urmărirea căluțului, întrebându-se dacă Jean putea rezista până o ajungea el. Dacă ar fi căzut de pe cal la acea viteză, ar fi avut câteva răni grave, așa că Rob acceleră, ferind copacii și dâmburile. Se apropie din ce în ce mai mult de cal, care avea avantajul că putea sări peste diverse obstacole și, pe cât de brusc începuse, pe atât de brusc se și opri. Avea o privire sălbatică, răsufla din greu, necheză cu putere și se uită la Rob, care se apropia de el.

– Jean!

Foarte încet, fata dădu drumul grumazului lui Popski și, cu fața albă încadrată de buclele dezordonate, spuse:

– E prima oară când îmi spui pe nume! șopti ea uimită.

Rob se încruntă. Se așteptase s-o găsească moartă de frică pe jumătate și ușurată că-i venise în ajutor, totuși, singurul lucrur care-i venise în minte fusese că i se adresase pe nume.

– Ce naiba făceai? o întrebă, ținând frâiele cu putere. Ce cauți pe calul lui Nigel și ce naiba i-ai făcut de a luat-o la goană așa?

– N-am făcut nimic, murmură ea, stând fără vlagă în șa, fiindu-i frică să coboare, pentru că nu-și simțea picioarele și nici n-avea starea necesară pentru ca Rob s-o prindă în brațe în cazul în care și-ar fi pierdut echilibrul. Pur și simplu a luat-o la fugă și n-am avut ce face.

– Trebuia să ai mai multă minte și să nu te urci pe el-nu știi să călărești! Dacă n-aș fi fost în apropiere, putea să te arunce la pământ!

– Dacă n-ai fi apărut, poate s-ar fi oprit. L-ai speriat și mai rău, strigă ea, pe punctul de a-i da lacrimile, luptându-se din greu să și le rețină. Apoi se îndreptă în șa, își scutură buclele și-și dori ca inima să nu-i mai bată atât de tare. Oricum, vreau să învăț să călăresc,

încheie pe un ton curajos.

– Vrei să le faci pe toate, nu? o întrebă nervos. Niciodată nu ești mulțumită. Mai bine dă-te jos, adăugă el, de data asta mai blând, când observă că era încă foarte palidă și tremura. Aș vrea să nu-mi mai pui inima la încercare. De fiecare dată când te văd pe aici, mă întreb ce-oi mai pune la cale!

Asta putea avea două explicații, se gândi Jean: dacă te-ar iubi, ar fi un semn de îngrijorare, dar având în vedere că nu-i așa, e vorba doar de mânie. Doar n-ar vrea să-l vadă Valerie așa, ce-ar spune, oare? Își scutură încă o dată buclele și se întrebă dacă era în stare să se dea jos. Rob interveni. O prinse cu o mână de mijloc și o coborî din șa. De data asta, Scruffy nu era în apropiere ca să-și arate nemulțumirea.

– Nu face asta, șopti ea slăbită și fără să vrea se prinse de brațul lui; își simțea picioarele de gelatină, fără pic de vlagă în ele.

Rob se uită împrejur:

– Cum ajungem acasă? Nu poți să te urci din nou pe Popski, va trebui supravegheat. Dacă devine o obișnuință, nici Nigel nu-l va mai putea călări. Se uită apoi la mașină și se încruntă.

– Nu vreau, spuse ea și se îndepărtă.

– Ce nu vrei?

– Să conduc aia până acasă!

– Am spus cumva că te las s-o conduci? o întrebă cu răceală.

– Nu, recunoscu ea.

– Dar asta va trebui să faci, continuă Rob, încruntându-se mai urât ca niciodată. Nimeni, nici măcar Pop, nu se atinsese de mașina aceea, iar cu Valerie avusese mai multe discuții pe acest subiect. O clipă, închise ochii. Hai, urcă, spuse el dur.

Jean se supuse, pentru că știa că nu era capabilă să meargă. Se așeză fără entuziasm la volan și se uită la copacii de pe marginea

râului. Apoi apăru Nigel însoțit de Pop, venind în fugă spre cei doi; ea în mașină, Rob încă aflându-se lângă cal.

– Jean, se auzi vocea gâtuită a lui Pop. Ești bine, fetițo?

– Bineînțeles că e, spuse Rob scurt. Poate asta o s-o învețe minte să nu se mai apuce de lucruri pe care nu știe să le facă.

– Oh, nemernicule! murmură Jean, ștergându-și o lacrimă cu un deget.

– Ce i-ai făcut? întrebă Nigel, mângâindu-l pe Popski. L-ai speriat sau ce?

Sora lui îl privea din spatele volanului.

– Nu i-am făcut nimic! strigă ea. Tuturor vă pasă numai de cal, în afară de unchiul; se opri și încercă să iasă, iar Pop se grăbi s-o sprijine. Numai lui îi pasă de mine, continuă ea, sprijinindu-se de umărul puternic al acestuia.

– Du-te acasă, Rob, spuse Pop scurt. Și tu, băiatule.

Nigel se cățără în șaua lui Popski, iar Rob îi conduse pe amândoi. Pop îi urmări până se îndepărtară suficient, apoi se uită la nepoata lui.

– Te-ai cam speriat, fetițo, nu? întrebă cu blândețe, iar ea confirmă. Îți tremură picioarele? Ea confirmă din nou, dar de data asta îi surâse.

– Știi cum e? întrebă Jean.

– Bineînțeles! Am pățit și eu asta. M-au și aruncat la pământ, iar taurii m-au și atacat de câteva ori și de fiecare dată m-au lăsat cu un gol în stomac și genunchii moi ca budinca.

– Eu m-am gândit la gelatină, râse încet Jean.

– E același lucru. La fel de nefolositoare, spuse el, strângând-o în brațe. Hm, deci Rob te-a lăsat în mașină? Ar trebui să te simți onorată, fetițo. Acum, hai acasă. Vin soții Kennedy diseară, ai uitat?

Nu găsi o batistă, așa că-i șterse ochii cu o margine a cămășii, o

bătu părintește pe spate și se așeză lângă ea. Jean conduse foarte atent până acasă și când ajunse, parcă mașina în fața porții, unde Marie, foarte îngrijorată, o aștepta și o luă în brațe imediat. Nu puse nicio întrebare. Nigel încercase, cum s-a priceput, să-i explice ce se întâmplase, dar fusese o poveste atât de lungă, că prefera să aștepte să-și revină fiica ei pentru a afla versiunea mai scurtă și cu siguranță mai aproape de adevăr. Știind-o cum era, Jean se hotărî să-i povestească totul mai târziu. Mai târziu, cu părul aranjat și purtând o rochie de seară veselă, râse încet, când Marie intră grăbită în dormitor, după ce trecuse mai întâi pe la bucătărie.

– Sunt bine acum, liniștește-te, răspunse ea îngrijorării de pe fața mamei ei. Am fost speriată pe moment. Pe urmă am fost șocată de faptul că Rob m-a lăsat să-i conduc mașina!

– Se putea întâmpla ceva foarte grav, o mustră Marie. Nu vreau să mai călărești.

– E o primă încercare pentru toate, veni replica lui Jean, privindu-și unghiile. Poate că n-a fost un start foarte bun, dar nu m-a făcut să renunț la această idee.

– O să-i vorbesc unchiului tău, fu singurul răspuns care veni. Trebuie să plec, musafirii o să sosească în curând și trebuie să aranjez totul. Îmbracă-te, dar nu te grăbi, scumpo, am totul sub control și l-am lăsat pe Gerald în bucătărie să amestece supa.

Jean o urmări până ieși din cameră, apoi se întinse pe spate și o pufni râsul. Unchiul Gerald amestecă supa! Oh, ce om minunat! Cât de mult o ajutase după-amiază acel braț puternic în care găsise sprijin. Tatăl ei nu-și exprimase niciodată afecțiunea așa; nu-i plăceau astfel de demonstrații, cum le numea el. Zâmbi. Meritase cursa aceea nebună, căci la sfârșit Rob o luase în brațe, iar unchiul își demonstrase afecțiunea ce i-o purta. Era un scump, un uriaș blând pe care nu puteai decât să-l iubești, care semăna mai mult cu

un câine care latră mult dar nu prea mușcă, iar mama ei începuse și ea să vadă asta. Amesteca supa! Asta o amuza pe Jean, dar nu lăsă să se vadă acest lucru când intră în bucătărie și-l eliberă din funcție.

– Ești bine? o întrebă nerăbdător. Bineînțeles că ești bine! spuse el, privind-o cât de grozav arăta: buclele-i străluceau, iar rochia era minunată și lui Pop încă nu-i venea să creadă că le făcea ea însăși.

– Unchiule, ce e o mârțoagă?

– Un cal folosit pentru uz general. De ce? Vrei unul?

– Mi-ar plăcea să învăț să călăresc, spuse ea, amestecând supa și aruncând o privire și la celelalte cratițe.

– Călăria nu prea mai e la modă azi, fetițo. Lumea preferă mașinile. Dar nu e nimic rău în a fi în stare să călărești. Corect… adăugă el cu o sclipire în ochi, iar Jean râse.

Mirosul de vopsea aproape dispăruse, iar Jean își aștepta oaspeții cu inima deschisă. Husele arătau minunat, iar pereții proaspăt vopsiți schimbau cu totul atmosfera. Focul ardea vesel în șemineu, Pop purta cravată, se pieptănase și arăta pentru prima dată respectabil. Rob…ei bine, Rob întotdeauna arătase așa și era bine îmbrăcat, și chiar și Nigel era frumușel cu micul lui costum și părea pregătit să fie foarte cuminte. Era preocupat de o idee; se întreba dacă unchiul îl va mai lăsa să-l călărească pe Popski, după ce pățise sora lui. Se auzi zgomotul unei mașini; doamna Delaney își aranjă rochia și ieși pe verandă să-și întâmpine oaspeții, primii care veneau în vizită oficial la moșia de pe Aleea cu Arbori de Piper. Soții Kennedy erau zâmbitori, iar Nigel o luă imediat de mână pe Anne, ca să-i arate noul acvariu. Până terminară, gheața era deja spartă: cei trei bărbați vorbeau prietenește în fața focului, iar doamna Delaney servea paharele cu sherry. Anne Kennedy admiră cu toată sinceritatea husele făcute de Jean, draperiile și toate celelalte modificări. Soțul ei chiar o mustră amuzat că dă dovadă de

nepolitețe, uitându-se atât la pereți, dar după cină, Jean îl surprinse pe Gerald care-i arăta mândru domnului Kennedy dulăpioarele din bucătărie, iar ea ieși încet ca să n-o surprindă râzând. Toți se așteptau ca Rob să le cânte ceva la pian, iar Anne se dovedi a avea o voce foarte frumoasă, căci îl acompanie. Apoi, dintr-o dată, se auzi sunând telefonul. Toți tăcură. Rob se ridică încet.

– Valerie, bombăni el și ieși din cameră.

Conversația dură foarte puțin, apoi se auzi receptorul trântit la loc în furcă. Când se întoarse în cameră, subiectul principal era Târgul, iar doamna Kennedy tocmai spunea că avea să-și expună și ea orhideele.

– Orhidee? întrebă Jean, privind-o.

– E una dintre pasiunile mele. E greu să le crești aici, pentru că verile sunt foarte călduroase, dar au supraviețuit câțiva boboci. O să-ți trimit câteva înainte de a pleca spre Târg.

– Mulțumesc mult. Cred că sunt minunate, spuse ea entuziasmată. N-am mai avut orhidee până acum.

Pop schimbă subiectul:

– Așadar, vă plac schimbările pe care le-am făcut, spuse el, asumându-și o parte din merite. Cred că o să mai facem câteva.

– Serios? întrebă Marie, surprinsă.

– Da.

– Unde?

– Peste tot. O să facem o baie nouă. O să punem un duș, o să facem o boltă. Am văzut una într-o revistă. Un cuptor nou…

– Nu, spuse Marie cu dârzenie. Nu vreau alt cuptor.

Gerald se uită la ea, uimit. Avea o privire războinică și parcă uitase de ceilalți patru care erau de față.

– De ce? E învechit și acela…

– Nu-i adevărat! E un cuptor bun și nu vreau să-l schimb!

– Răscoală! surâse Pat.

– Exact, fu Jean de acord, privindu-și mama cu mândrie.

– Nu e vorba de nicio răscoală, îi contrazise Marie. Dar m-am obișnuit cu acel cuptor. Am ajuns să ne înțelegem unul pe altul și câtă vreme îmi aduceți lemnele pentru foc, voi continua să-l folosesc. Înțelegi, Gerald?

Obrajii îi ardeau. Nu era foarte politicos să-și impună punctul de vedere în felul acesta, de față cu musafirii, dar erau niște oameni atât de naturali, care spuneau întotdeauna ce gândeau, așa că nu li se părea ieșită din comun reacția ei. Cel puțin așa spera. Și-ar fi vrut să știe de unde avea de gând Gerald să facă rost de bani pentru toate aceste modificări. Va mai vinde niște oi? Dacă asta voia să facă, avea ea alte planuri și alte modificări de făcut. Gerald ridică din umeri de parcă ar fi spus că nu te poți contrazice cu o femeie, și o lăsă să câștige:

– Dacă spui tu, Marie.

Jean îi privi pe amândoi. Marie se regăsise, în sfârșit! De acum înainte, avea să fie cu adevărat stăpâna acestei case și toți îi vor respecta dorințele.

Capitolul 11

Târgul avea să țină două zile, timp în care Murra Creek era în vacanță. Venise circul în oraș și erau o mulțime de expoziții. Jean ajunse foarte devreme în prima dimineață și se simți puțin emoționată printre toate acele femei care veniseră să-și expună creațiile la concurs. Aranjă pentru o ultimă oară coșulețele cu flori și când le privi încă o dată înainte să plece, i se părură cam șterse față de celelalte. Florile de la moșie nu erau atât de variate, iar prăjitura făcută de mama ei nu-i mai părea atât de aspectuoasă. Când plecă, se întâlni cu Rob, care o surprinse pentru a doua oară cu un zâmbet.

– Ai terminat?

– Da, sunt toate la locul lor, dar la câte participă, cred că judecătorii nici n-o să le ia în seamă pe ale mele! spuse ea și-l privi de jos în sus. Pari foarte înalt.

Purta un costum de călărie și i se părea mai înalt ca niciodată, apoi realiză că ea nu purta tocuri și acest lucru accentua iluzia.

– Ce faci acum?

– Mă duc acasă; călătoria de cincizeci de kilometri n-o mai speria acum. Unchiul a spus că dimineața nu se întâmplă mai nimic, așa că o să venim pe la prânz.

– Ne vedem atunci. Să veniți devreme.

Zâmbi și se grăbi să plece, iar Jean se gândi că probabil o văzuse pe Valerie. O clipă, îi urmări: Valerie îi ieși înainte și-l prinse de braț cu un gest posesiv. Nu mai rămase să vadă mai mult, fugi înapoi la mașină și plecă într-o asemena viteză că polițistul de serviciu se uită de două ori în urma ei; știa ce mașină era și cui aparținea și-și spuse că s-a înșelat, căci vechea Bombă a lui Pop Delaney nu mai prinsese o asemenea viteză de ani buni. După ce luară prânzul ceva mai devreme, Marie apăru senină pe verandă, iar când ajunse în dreptul vechii mașini, oftă.

– Asta ne strică toată imaginea, spuse ea, privindu-și taiorul și bluza aceea minunată.

Jean se opri lângă ea, iar Pop aproape că se împiedică de ele.

– Nu crezi, Gerald? continuă ea.

– M-a ajutat mulți ani, spuse el cu blândețe.

– Dar i-a sunat ceasul. E timpul să cumpărăm una nouă, adăugă Marie calm.

– Chiar! murmură Nigel.

Pop privi mașina și apoi rudele. Atât Jean cât și mama ei erau îmbrăcate foarte frumos, chiar și el știa asta, și era mândru că era cu ele, sau că ele erau cu el, și era de părere că ajunseseră în punctul în care nu mai era nevoie de secrete. Se mângâie pe bărbie:

– Ce sugerezi să facem?

– Nu putem face nimic în clipa asta, răspunse Marie, ocupându-și locul obișnuit de pe bancheta din spate și fiind surprinsă când Pop se așeză lângă ea. Nigel se urcă vesel lângă sora lui, gândindu-se că nu va trece mult până o va convinge pe Jean să-l lase și pe el să conducă.

– Cred că putem, continuă Pop discuția, în timp ce se îndepărtau de casă.

– Vrei să mai vinzi niște oi? îl întrebă Marie ironic.

O clipă, Pop se blocă. Nigel se întoarse să se uite în spate, iar Jean se uită repede în oglinda retrovizoare; mama ei era încă senină, iar ochii-i erau plini de voioșie.

– D…da, se bâlbâi Pop, încercând să-și stăpânească râsul provocat atât de atitudinea ei directă, cât și de faptul că descoperise adevărul. Risca să se înece, așa că nu se mai putu opri și izbucni în hohote.

– Oh, Marie, reuși el să spună într-un final. Nu ești atât de naivă cum credeam!

– Dar ai crezut asta despre mine, nu?

– Da. După ce ai trăit atâția ani alături de Fred, credeam că așa ești. O bătu prietenește pe umăr, pentru a șterge orice urmă de jignire. Dar nu ești așa!

– Nu, spuse ea, nu sunt.

– Asta înseamnă că ai ghicit, nu?

Marie confirmă. Nu fusese prea greu. Citea ziarele, asculta buletinele pentru fermieri de la radio și-l auzise vorbind cu Rob despre vânzarea unor oi, iar ea știa că dacă acele oi aveau să fie vândute cu prețuri bune, le vor aduce celor doi mulți bani. Mai erau și grâul și fructele și acele cecuri misterioase despre care vorbea toată lumea. Și mai știa că Rob și Pop n-ar fi muncit atât de mult dacă n-ar fi avut un profit pe măsură.

– De ce ai făcut asta, Gerald? întrebă, știind că niciunul dintre copii nu înțelegea la ce se referea. Nigel habar n-avea, iar Jean se încruntase.

– Îți spun mai târziu, spuse el și-i făcu semn spre scaunele din față. Nu trebuie să te simți jignită, Marie. Am avut un motiv întemeiat.

– Te întrebai dacă vom rezista, nu-i așa, dacă vom face față?

O privi cu admirație.

– Ai toate răspunsurile, nu-i așa?

– Sper, spuse ea senină și zâmbi.

– Nu ești supărată pe mine, din cauza acestui șiretlic?

– Nu.

– Și o să rămâneți?

– Dacă ne vrei, o să rămânem, spuse ea încet.

– Vreau, spuse el, cu adevărat fericit.

Jean avea să primească o mașină de ziua ei, pentru cei douăzeci și unu de ani pe care avea să-i împlinească. O va duce azi să-și aleagă una. Nigel putea merge la facultate peste câțiva ani, aceeași la care mersese și Rob, iar Marie putea modifica tot ce voia la casă. Oricum, el era cel care câștiga pe termen lung, și-apoi nu merita și el să se relaxeze, după atâția ani? Rob se putea ocupa de moșie; odată ce Nigel va pleca la școală, poate o va duce pe Marie într-un tur al Australiei. Va fi un tovarăș de călătorie foarte bun, acum că-i dispăruse frica de el. Își privi nepoata. N-o putea lăsa de una singură să aibă grijă de Rob, câtă vreme vor fi ei plecați în vacanță. Nu era frumos. Trebuia să se gândească la ceva, dar mai era timp până atunci. Petrecură aproape toată după-amiaza la standul pentru cai, iar Jean strânse pumnii când o văzu pe Valerie călărind un frumos cal brun. Calul ținea capul sus și se oprea mândru în fața spectatorilor. Valerie stătea dreaptă în șa, arătând foarte bine, iar Jean oftă. Nu va putea sta niciodată așa pe un cal! Era prea mică. Nu era de mirare că Rob avea atâtea în comun cu fata aceea; și el era un călăreț minunat.

– Nu e caraghioasă cu pălăria aia? întrebă Nigel.

– Taci!

– Dar n-am dreptate? Sper ca tu să nu porți niciodată așa ceva. Apoi, câteva minute mai târziu: și-a schimbat calul. De ce? Pentru ce

se dă mare?

– Nu se dă mare, îi șopti sora lui nervoasă, căci băiețelul vorbea foarte tare. Călărește pentru alt spectacol.

– Oh! Mă întreb câți cai o avea. Eu am doar unul. Hei, uite-o pe doamna Kennedy! Și ea are o pălărie din aia ciudată, adăugă el dezgustat. Oh, are o fundă! mai spuse el, făcându-i doamnei Kennedy cu mâna.

Jean se uită la unchiul ei, apoi la Nigel care dădu încet din cap; plecară imediat. Erau multe alte lucruri interesante de văzut în altă parte. Odată ce coborâră scările, Nigel dispăru.

Locul doi e mai bun decât nimic, se gândi Jean, privind cu mândrie cartonașul din dreptul coșului ei cu flori. Ceva mai încolo, doamnișoara Miller își adjudecase locul întâi, dar era de așteptat. Valerie participa la astfel de concursuri de ani de zile, știa ce se cere și în plus avea o grădină foarte variată de unde putea alege.

– Felicitări, se auzi o voce în spatele ei și se întoarse pentru a da nas în nas cu Rob. E foarte bine, având în vedere că ești la prima participare. Mama ta a câștigat cu prăjitura ei pufoasă.

– Mă așteptam la asta, spuse ea, încântată. Prăjiturile ei sunt…

– De pe altă lume. Da, știu, spuse el și râse, iar inima lui Jean tresări de bucurie. Ai fost în pavilion?

– Am fost cu Nigel, dar la un moment dat l-am pierdut. Apoi am trecut să văd în ce stadiu se află concursul cu flori. O să am mare grijă de cartonașul acela, spuse ea, surâzând.

– Probabil că e primul dintr-un lung șir. Orhideele tale arată foarte bine.

– A fost foarte drăguț din partea Annei să le trimită, mai ales că a fost și ea atât de ocupată.

– Cei de la moșia Gum Valley au fost norocoși, spuse Rob gânditor. Pat a câștigat titlul de campion cu un taur și are șase premii

de locul întâi la alte categorii. Suntem invitați acolo duminică.

Îi plăcea cum suna acest "suntem invitați". Nu suna ca o frază spusă cu răceală și o trecu un mic fior când Rob îi atinse brațul. Apoi o conduse pe la toate expozițiile și-i dădu toate explicațiile necesare. La un moment dat, îl descoperiră și pe Nigel la o expoziție de miere. Rob se opri de câteva ori și o prezentă pe Jean tuturor celor pe care-i cunoștea. Tocmai stătea de vorbă cu un grup de doamne pe care le cunoscuse la tenis, când sosiră Valerie și mama ei.

– Oh, Rob, aici erai! exclamă pe un ton vesel fata. Te-am căutat peste tot. Salut, Jean, adăugă ea, privind-o din cap până-n picioare. Felicitări pentru locul al doilea.

– Am fost foarte mulțumită, spuse Jean, surâzând. Ce mai faceți, doamnă Miller?

– Foarte bine, mulțumesc. Ce orhidee minunate!

– Nu-i așa? Le-a trimis doamna Kennedy, de dimineață.

– Au niște culori extraordinare, spuse o doamnă ce stătea lângă doamna Miller.

– Se asortează mai bine unei rochii de seară, spuse Valerie cu răceală.

– Dar sunt minunate! spuse mama ei.

– Nu put, anunță Nigel.

Jean se înroși jenată, iar pe Rob îl pufni râsul, amuzându-se până la lacrimi. Doamna Miller îl privi disprețuitor și plecă.

– Ce copil îngrozitor! spuse ea înainte să se fi îndepărtat suficient. El e fratele?

Rob se schimbă la față, își mușcă buzele și privirea-i era rece și dezgustată în timp ce o urmărea pe doamna Miller. Valerie, pe care mama ei o luase de braț, se întoarse pentru a-i zâmbi înainte să dispară după standul cu prăjituri.

– Am spus ceva greșit? întrebă Nigel cu naivitate, uitându-se mai

întâi la sora lui apoi la Rob.

– Oh, Nigel! murmură ea. Ce-ar mai fi putut spune? Era adevărat că orhideele nu erau foarte parfumate, dar ce exprimare! Unde ai auzit expresia asta?

– La Rob. A spus că hambarul găinilor pute…

De data asta, Jean fu cea pe care o pufni râsul; pur și simplu n-a putut să se abțină, altfel ar fi izbucnit în plâns. Ea și cu Nigel îl dezamăgiseră pe Rob față de Valerie și mama ei, oare-i va putea ierta vreodată?

– Mă duc să-l caut pe unchiul Gerald, spuse ea încordată.

– Da, bine, zise Rob, apoi plecă grăbit și mai târziu Jean îl văzu stând de vorbă cu doamna Miller.

Pop îi privi zâmbind pe Jean și pe Nigel, care veniseră la el de parcă ar fi căutat protecție. O ascultă pe Jean, care-i povestea modul în care o jigniseră pe doamna Miller. O luă de braț pe fată și-i zburli părul lui Nigel, spunându-le să stea liniștiți pentru că doamna Miller nu era o persoană atât de importantă în Murra Creek. Apoi îl anunță pe Nigel că-l căuta doamna Kennedy ca să-i arate un ponei. Băiețelul dispăru ca din pușcă, fără să mai aibă vreo mustrare de conștiință.

– Uită de baba aia, își sfătui Pop nepoata. Acum, vino cu mine. Vreau să te uiți la ceva. O conduse la un magazin unde erau prezentate mașini binecunoscute englezești. Îți place vreuna? o întrebă, iar Jean crezu că doar încerca s-o înveselească, așa că intră în joc.

– Oh, bineînțeles! zâmbi ea, ca și cum alegerea unei mașini era ceva perfect normal. Aia micuță, cred că e pe măsura mea! spuse, arătându-i un sedan mic și albastru, iar Pop deschise portiera. Interiorul avea o tapițerie cafenie și părea foarte confortabil.

– Urcă.

Se așeză la volan, privind cu interes bordul mașinii și

gândindu-se că i s-ar fi potrivit perfect și ar fi putut-o manevra cu multă ușurință. Își imagina ce plăcere ar fi fost să conducă acest micuț vehicul la Murra Creek, la Gum Valley și în multe alte locuri! Pop o urmări. Vânzătorul li se alătură, plin de interes.

– Salut, Pop! Îi cumperi nepoatei o mașină? De ce n-o încercați, domnișoară Delaney, o tentă el, iar Jean nu putu rezista.

– Pot?

– Bineînțeles! Vin și eu, urcă în spate, Pop. Să facem o plimbare, ca să vezi cum se înțeleg.

Două minute mai târziu Jean conducea mașina prin parcul auto, iar Pop o privea cu drag.

– Îți place? o întrebă.

– Oh, da! Nu putea să-și ascundă emoția din glas.

– Te descurci foarte bine cu ea. Foarte bine, Aub, o luăm. Hei, fii atentă, fetițo! Ai grijă la gard!

Jean se opri brusc și se întoarse spre bancheta din spate.

– Oh, unchiule, nu mă tachina, se rugă ea. Mi-a ajuns pe ziua de azi, mai spuse, făcând o pauză.

– Dar nu fac asta, fetițo, răspunse el țâfnos. Îți iau mașina asta, cadou de ziua ta. Asta o să fac.

– Dar…dar, se bâlbâi ea, cu ochii mari. Nu-ți permiți așa ceva!

Aub, vânzătorul, râse:

– Să nu crezi povestea aia, domnișoară Delaney! De fapt, înoată în bani.

Jean tremura și-l luă de mână:

– Oh, unchiule!

– Mai bine o duci tu înapoi, Aub, îl sfătui Pop. Ea nu mai poate. Vezi tu, șocul…

Uimită, Jean îl ascultă pe Pop făcând aranjamentele și semând cecul pentru mașină. Aub puse un mare semn cu "Vândut" pe

parbriz și zâmbi.

– Pot să vin și eu la petrecerea dumneavoastră, nu, domnișoară Delaney? Trebuie să botezăm asta.

– Bineînțeles. Trebuie să veniți. Cu soția…dacă sunteți căsătorit. Apoi se întoarse spre Gerald. Unchiule, nu știu ce să spun sau ce să fac. Am crezut că abia te descurci cu banii, sunt sigură că de fapt nu ți-o poți permite. Doar că ești drăguț cu mine, spuse ea, dar Pop clătină din cap. Oh, sunt convinsă că peste cinci minute o să mă trezesc și o să descopăr că am visat!

– Nu visezi, fetițo. Am vrut să văd că vă obișnuiți cu moșia sau, ca s-o citez pe mama ta, să văd dacă faceți față. Mă bucur că s-a întâmplat așa. Nu mai vrei să te întorci la Melbourne, nu?

– Niciodată! Oh, ești un scump! spuse ea fericită și, fără să țină cont de toți cei din jurul lor, îl sărută și-l îmbrățișă. Unde e mama? Trebuie să-i spun! Știe că nu ești chiar atât de lefter pe cât te credeam?

– Știe. A ghicit. Am ceva avere, spuse Pop, modest. E cazul să încep să-i cheltui, doar n-o să-i iau cu mine în mormânt. Marie se uita la niște mașini de spălat, ar vrea una. Îi place cuptorul, dar nu suferă vechea mașină de spălat. Hai s-o găsim.

– Dacă Jean primește o mașină, pot să primesc și eu o bicicletă? întrebă Nigel în drum spre casă.

– Probabil.

– Și crezi că aș putea să am și…

– Nigel! îl mustră deodată mama lui.

– Unde e Rob? întrebă Marie, intrând în holul întunecos.

Casa era tăcută, iar împrejurimile erau pașnice și Marie fu mulțumită că ajunseseră acasă.

– Cu Valerie, presupun, răspunse fiica ei, resemnată. Probabil că încă își cerea scuze pentru felul în care se exprimase Nigel.

– Ba nu! Sunt aici, se auzi vocea lui Rob în urma lor. Am fost în spatele vostru, spuse el, zâmbind.

Pop îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

– Nu prea e genul tău să mergi în urma cuiva, fiule. De obicei, depășești orice. S-a întâmplat ceva cu mașina?

– N-avea niciun rost să ajung primul acasă, când nu era nimeni acolo. V-au plăcut spectacolele? Mergeți și mâine?

– Clar! strigă Nigel, iar mama și sora lui confirmară.

Jean își scoase frumoasa orhidee din piept și o ținu în palmă o clipă. Poate că din cauza ei pierduse ultima urmă de speranță. Probabil că Rob avusese mult de lucru cu doamna Miller și avusese nevoie de argumente serioase pentru a o îmbuna. Dacă urma să-i fie soacră…oh, să-l ajute Dumnezeu! Apoi se duse în camera ei să se schimbe. După o masă cu mâncare rece, Marie anunță că avea chef de o partidă de biliard, așa că Gerald o urmă, iar Nigel se duse să-și aducă trenulețul de jucărie. Rob se retrăsese în sufragerie, la pian; nu cânta melodii bubuitoare ca altă dată. Erau senine și plăcute, iar Jean se strecură în cameră, sperând că n-o va vedea și se ghemui într-unul dintre fotolii, mulțumită că-l putea privi. În timp ce el cânta, ea se gândi la mașina pe care avea s-o ridice după ce se încheia Târgul, la mașina de spălat pe care o luase mama ei și la celelalte multe alte lucruri pe care unchiul promisese să le facă. Încercă să se gândească la orice altceva în afară de Rob, Valerie și doamna Miller.

– Deci, ai propria ta mașină, spuse blând Ron, iar Jean tresări.

Nu părea supărat, din contră părea mai relaxat ca niciodată și zâmbea în timp ce cânta.

– Oh! Am sperat că n-o să mă auzi. N-am vrut să te deranjez.

– Nu m-ai deranjat. Însă, cu toate că a făcut atâtea în camera asta, mama ta a uitat să ungă ușa.

– N-am observat niciodată, spuse Jean.

– Nu, pentru că e unul dintre lucrurile alea pe care le asociezi cu ideea de cămin, nu-i așa? Ca și poarta; scârțâitul ei nu m-a deranjat până când a dispărut.

Se uită repede la el și zâmbi, aducându-și aminte de acea întâmplare.

– Așadar, Pop v-a spus tot adevărul, că nu e un sărăntoc…

– Da, spuse ea, jucându-se cu marginea curelei. Dar asta nu va schimba nimic, doar că vom putea face casa mult mai confortabilă pentru noi toți.

– Asta nu prea îmi convine, veni replica lui, în timp ce cânta în continuare.

– Poți oricând să pleci, spuse ea, destul de tăios. Știm foarte bine că nu ți-a convenit nimic din ce am făcut aici. Dar câtă vreme unchiul e mulțumit, asta e tot ce contează!

Degetele lui Rob alergară pe clapele albe.

– Bineînțeles. E un om minunat.

– Știu, spuse ea mai blând.

– Iar eu știu mai bine. Nu v-a spus că m-a adus aici când eram doar un copil, nu-i așa? Mama a murit la scurt timp după naștere, iar tata câțiva ani mai târziu, așa că Pop, care o iubise pe mama, Elizabeth a lui, cum îi spunea, m-a adus la moșie și m-a crescut ca pe propriul lui fiu…

– Oh! Obrajii îi ardeau. Vorbești serios?

– Întreabă-l pe Pop, dacă nu mă crezi, adăugă Rob, continuând să cânte, trecând de la o melodie la alta.

– Dar am crezut... ei bine, am crezut că ești un simplu angajat.

– Știu, mi-ai spus-o de atâtea ori, veni replica lui, înclinând capul în așa fel încât Jean nu-i putea vedea fața.

– Îmi pare rău, șopti ea. Am venit ca din senin și am fost nepoliticoasă cu tine, dar n-am știut. Am crezut doar că ești prea dur

și agresiv. Probabil că ne urăști pentru tot ce am făcut!

– E adevărat că am urât ideea mutării voastre aici, mărturisi el. Când ați venit, nu puteam suferi toate acele schimbări, draperii, dulapuri vopsite, unsul porților și multe alte lucruri. Mi se părea ceva atât de permanent. Apoi, când m-am obișnuit cu toate astea, nu puteam suferi ideea că te plimbi cu Bomba pe aici, o rablă care se putea dezmembra în orice clipă, frânele puteau ceda sau se putea bloca schimbătorul de viteze. Nu puteam suferi ideea că vrei să călărești, pentru că ești atât de mică, iar caii sunt atât de mari. Credeam că înnebunesc atunci când te-am văzut agățată de gâtul lui Popski…

Jean se ridicase și reușise să recunoască melodia pe care o cânta: " Visez la Jeannie"

– Rob!

– Știu că e o prostie din partea mea să am astfel de idei, mai ales la vârsta pe care o am! Și alte femei conduc, călăresc, fac tot felul de lucruri, dar majoritatea sunt femei înalte și mari și sunt…nu sunt… ca tine!

– Rob!

– Ești atât de micuță și de grațioasă, continuă el, cântând mereu, iar Jean realiză că va iubi tot restul vieții acea melodie. Jeannie, spuse el dulce și se întoarse cu fața la ea. Nu vreau să rămân în casa asta, o anunță el, luând-o timid de mână, iar Jean simți căldura și puterea strânsorii lui. O să construiesc altă casă în apropiere și dacă vrei, poți să vopsești alte dulăpioare, să pui alte draperii, poți să creezi tu bucătăria și baia. Poți să faci și plăcintele acelea care mi se topesc în gură și prăjituri cu fructe și…iubito, nu te uita așa la mine! Pur și simplu te avertizez ce te voi ruga să faci, când te vei obișnui cu ideea de a mă avea tot timpul prin preajmă numai pe mine…

– Dar Valerie? șopti ea, mângâindu-l pe cap.

– Am terminat cu ea, spuse el, încruntându-se. N-am iubit-o niciodată. Niciodată. înțelegi? Am termint-o cu familia Miller. Știam că va veni asta. S-a întâmplat după-amiază. Totul a început cu replica lui Nigel. Apoi le-am urmărit și am auzit tot ce credeau despre el, despre tine și în general despre noi toți de la moșia cu Arbori de Piper. N-a fost foarte drăguț. Pentru scurtă vreme, atât Valerie cât și mama ei au uitat că sunt niște doamne! O prefer pe Marie ca soacră.

Se uită la el, iar privirea îi deveni mai caldă și mai încrezătoare, mai iubitoare, iar Rob se ridică și o strânse în brațe.

– Jean? murmură el. O privea și nu-i venea să creadă ce vedea în ochii ei. Iubito, crezi că te vei obișnui curând cu ideea de a mă avea alături pentru totdeauna?

– Cred că da. Realiză că abia îi ajungea la umăr, dar era locul ideal, căci își putea odihni capul foarte confortabil acolo. Te-am avut prin preajmă în ultima vreme și m-am obișnuit cu asta. E plăcut. Oh, Rob, nu cred că trebuie să aștepți foarte mult!

– Atunci, o să te căsătorești și o să locuiești cu mine în casa pe care o vom construi…

– La celălalt capăt al Aleii cu Arbori de Piper…

Se opriră pentru a se privi, iar brațele lui o cuprinseră și mai strâns.

– Ești adorabil, piticule! murmură el și o sărută.

Sfârșit